

Найголовніше хочеться побажати Тамілочці та її мамі міцного здоров'я та багато сил, терпіння, щоб пошвидше здійснити заповітну мрію дівчинки! Хай у вашому житті буде побільше щасливих та радісних моментів! Залишайтеся такими ж щирими та життєрадісними людьми! Ви великі молодці!

повсякчас і оберігає. Нехай Бог словить твого серця бажання. Ти прекрасна, наймиліша, добра, життєрадісна, активна та розумна дівчинка. Нехай мрії стануть реальністю!!! Успіхів у кожній сфері завжди!!!!

Завжди будь такою усміхненою, чарівною та позитивною дівчинкою. Хай доля буде прихильною до тебе.

Завжди сій та радій!!!

Дорога Тамілочко! Ми всі тебе любимо і завжди будемо поруч з тобою. Будь щасливою!

Ми всі тебе любимо і завжди будемо поруч з тобою. Будь щасливою!

Успіхів у всіх твоїх починаннях!

Радій, цвіти, сій!

Тамілочко бажаю, щоб всі твої мрії здійснилися!!!

Завжди будь така добра та світла!

Інклюзивний фільм канал

Inclusive Spaces

КАЗКИ ДЛЯ ТАМІЛКИ

TEACHING TO DIVERSITY:
ІНКЛЮЗИВНІ ШЕДЕВРИ СТУДЕНТІВ ПОАК-41-3, ПОАК-44-5
УПОРЯДНИК СЕРГІЙ СИДОРІВ

Тамілочко, ми всі тебе любимо, що ти поспішай з нами. Багато тобі успіхів, та стрункого радість від життя!

Нехай збудеться всі бажання, життя буде завжди щасливим. Любіть, тепло і добрі!

Мамочко памілочко, бажаю побільше гріти та обійняти тебе!

Тамілочко, бажаю тобі побільше щасливих моментів. Залишайся завжди такою життєрадісною!

Тамілочко, успіхів тобі в житті! <3

Хай щастя завжди панує в твоїй душі, а в серці живе любов! Я бажаю, щоб всі твої мрії здійснилися, а ти з кожним днем тільки розвивалася!

Ця збірка авторських ілюстрованих текстів присвячена дівчинці Тамілі, з якою ми познайомилися в 2021 році, спілкуючись та навчаючись онлайн, а також всім дітям і дорослим, які думають і роблять цей світ комфортним і сприятливим для всіх. Ми є різними і в цьому наша сила. Кожен є унікальним і в цьому є план.

Teaching to diversity – концепція творення нового інклюзивного освітнього простору, яка змінює погляд на систему освіти, зміщуючи акценти з того, що потрібно включати дітей з інвалідністю в звичайні школи на те, що треба бачити і підтримувати різноманітність і унікальність кожного учня, враховуючи всі можливості, особливості та потреби.

Майбутнім педагогам слід вміти бачити і плекати єдиність і багатоманітність. В школах чи садочках і не тільки ми зустрічаємося з дітьми, кожен і кожна є унікальною особистістю зі своїми талантами, зацікавленнями і потребами. Деякі діти можуть відрізнитись від своїх однолітків чи не відповідають загальним уявленням чи очікуванням. Хтось може відчувати труднощі у колективі, мати складнощі зі спілкуванням, розумінням чи умінням пояснити свої потреби, хтось може здаватися замкнутим чи гіперактивним, неуважним чи неслухняним, лінивим чи невстигаючим. Декому може бути важко писати, комусь говорити, комусь рахувати, комусь зосереджуватися... Такі діти мають особливі освітні потреби. Є велика база методик і ресурсів для навчання усіх дітей в спільності і громаді. Студенти Івано-Франківського коледжу ПНУ роблять власні кроки у майбутній справедливий світ, навчаючись організовувати інклюзивний освітній простір засобами курикулуму, ІК та допоміжних технологій, а однією з доступних форм просвітництва є студентські літературні твори: казочки, роздуми, віршовані та інші тексти про інклюзію осіб з особливими освітніми потребами та інвалідністю. Важливо говорити про різноманіття, співпрацю, взаємодію, загальнолюдські цінності, людські права, повагу, підтримку і любов.

Подяка студентам груп ПОАк-41-3, ПОАк-44-5 за співучасть. Вітання батькам, наставникам, адміністрації і всім причетним.

До збірки подали тексти та малюнки: © Сеньків Дарина, Колодій Юлія, Мадрига Софія, Лаврів Галина, Томейчук Марія, Гасюк Юлія, Рошко Віталія, Рильчук Христина, Приходько Ольга, Долішня Євгенія, Гринів Ілона, Тринчук Наталія, Ільків Софія, Паньків Роксолана, Федорів Людмила, Грещук Романа, Тріфоненко Тетяна, Мензатюк Анна, Пучко Яніна, Кузьмин Віта, Ціник Віта, Ломпас Аліна, Мисак Яна, Лейбюк Вікторія, Храбатин Юлія, Бельмега Діана, Сончак Діана, Гринішак Марія, Канюк Анастасія, Козак Юлія, Маркович Світлана, Мельничук Уляна, Менюк Іванна, Михайлів Ольга, Осадца Ірина, Петрунів Уляна, Портецька Віталія, Сисак Уляна, Срібняк Марія, Франчук Богдана, Шпитко Сніжана, Щербюк Вікторія, Сидорів Марта, Лейбюк Марія, 2021.

Редактор доклав зусиль до певних орфографічних, пунктуаційних, стилістичних правок та перевірки автентичності текстів і малюнків, але відповідальність і славу гордо несуть вказані авторки.

Editors in training © Вікторія Лейбюк, Ірина Осадца, 2021

Editor in chief © Сергій Сидорів, 2021

inclusion.org.ua@gmail.com

Сеньків Дарина Талановитий соловейко

В одному прекрасному лісі, який називався Музичним сталася ця цікава історія. Цей ліс славився своїми добрими, талановитими і музично обдарованими мешканцями. Зайчики фантастично грали на барабанах, білочки на скрипках, вовчики на гітарах, лисички на сопілках, а солов'ї творили справжні музичні шедеври своїм неймовірним щебетом. У лісі працювала навіть своя, справжня музична школа, викладачами якої були музиканти світового рівня, а директором – Бурмило Михайлович, якого жартома називали Берліоз Маєстрович) – мегапопулярний в минулому оперний співак. Кожного дня в школі лунала музика і співи, звірятка радо відвідували

різноманітні музичні класи. Розклад був ретельно продуманий лисичкою – Ларисою Петрівною (Lauri Piccoli – так вона була підписана у FB). У понеділок займались зайчики та вовчики. Їхні класи були на відстані один від одного, для соціального дистанціювання, ну і щоб звірі не конфліктували та не заважали заняттям. Білочки займались у вівторок. Щосередини приходили лисички. Солов'ї розспівувались у четвер. А в п'ятницю збігались усі звірі та робили загальну репетицію. Займатись у музичній школі для звірів було звично і цікаво, кожен отримував від цього задоволення.

Одразу біля школи росло найстаріше дерево лісу, на ньому розташувалось велике солов'їне гніздо. У ньому мешкали одні з найповажніших жителів Музичного лісу – родина Соловіїв, the Nightingale Family. Соловейко був головним солістом лісу, як і раніше його тато, дід та прадід. З покоління в покоління передавався такий чарівний та заворожуючий голос. Соліст Соловей та його дружина Сольвейг з нетерпінням чекали на поповнення у сім'ї, тато дуже хотів сина, щоб також передати йому родовий співочий дар.

Невдовзі у гніздечку з'явилось перше яєчко. Подружжя було неймовірно щасливе. Радісна новина розлетілася по лісу зі швидкістю щебету майбутніх батьків. Увесь ліс неймовірно тішився, а адміністрація школи вже чекала на нового учня. Одного дня яєчко заворушилось, тріщина за тріщиною, ось його уже видно, одне крило, за ним друге, і ці карі чудові оченята! Щебіт солов'я оповістив про народження нового мешканця всі довколишні ліси.

Маленьке солов'ятко зростало, щасливо посміхалось та навчалось літати. Воно було неймовірно красивим, лагідним і кмітливим, усі звірі збігались і зліталися подивитись на таке чудо зблизька. Але чомусь солов'ятко не починало співати, тата це засмучувало та збентежувало. Він так довго чекав, але сталось не так, як гадалось.

Соловей з Солов'їхою відвели солов'ятко до Бурмила Михайловича для консультації. Директор школи поправив галстука-метелика і взявся досліджувати артикуляційний апарат малюка. За якийсь час він з жалем сказав батькам, що у солов'ятка є деякі порушення у розвитку, і він, напевно, ніколи не зможе співати. Для Солов'я це було

трагедією, мрія його життя щойно розбилась на друзки, та мама Солов'їха заспокоїла чоловіка, сказавши:

– Любий Солов'їчику, головне – не голос і не спів, а здоров'я та щастя нашого малюка. У нас найпрекрасніший син, про якого ми тільки могли мріяти, він здоровий, добрий, веселий, розумний та дотепний. Ми підтримаємо його і допоможемо з пошуком справи його життя.

Соліста надзвичайно зворушили ці слова, він зрозумів, що мовчання малюка не треба розглядати як ваду, а як особливість його розвитку, яку треба прийняти і з нею долати спільні для всіх життєві перешкоди і бути щасливим.

Проїшов час, у солов'ятка з'явилась сестричка, така ж чудова та красива, з неймовірним татовим голосом.

За цей час багато чого змінилось, а найголовніше те, що солов'ятко розкрило свій талант. Його доброта, лагідність і відчуття внутрішнього дару інших допомогли йому стати неймовірним вчителем та мотиваційним спікером американською жестовою мовою. Він навіть почав співати жестами і це було прекрасно. Як виявилось, в довколишніх лісах жили звірятка, які також не вимовляли звуки чи ще чимось відрізнялися від своїх батьків. Молодий соловеї Сайн (Sign) навчав усіх бажаних, до нього прилітали не тільки птахи, а й приходили зайчики, білочки, лисички та вовчики, які з певних причин не могли робити те, чим займалась їхня сім'я. Солов'ятко розказував та показував, що кожна тваринка має власний талант і потрібно приймати та цінувати те що є і одне одного.

З часом Солов'ятко Сайн одружився і на радість дідусеві Солісту у подружжя народилися дуже щепітливий хлопчик і дівчинка, яка любила грати в футбол.

Колодій Юлія Дива напередодні Різдва

Коли я була ще маленькою, бабуса розповідала багато казок. Найбільше подобалися мені історії про Новий Рік, зиму та дива, які трапляються на Різдво. Ось одна з них.

Оленка була дуже талановитою, здібною та розумною дівчинкою з дуже бідної багатодітної родини, але було одне «але» – через хворобу вона змушена пересуватися на візку. Найбільше вона любила музику та грати на скрипці. Дівчинка вважала, що мелодія струн скрипки – це мелодія її душі. Хоча скрипка була дуже стара, це не заважало Оленці створювати справжні музичні шедеври. Мрією всього її життя було виступати на сцені з легендарною скрипкою Страдіварі, але це залишалось тільки мрією.

У ніч напередодні Різдва, Оленці наснився дивний сон. До неї прийшов Різдвяний Ангел. Він був дуже красивий, з світлим волоссям, блакитними очима. Одяг його був білий-білий, немов м'який пухнастий сніг, а білосніжні крила, мов теплі мамині руки, огорнули дівчинку. Їй стало дуже легко на душі, вона відчула його доброту і ласку. Різдвяні Ангели завжди приходили до чемних, ввічливих, добрих, скромних дітей і приносили їм подарунки. Саме такою була Оленка:

– Доброї ночі! Не бійся. Ти знаєш хто я?

– Так. Ви – Різдвяний Ангел.

– Справді, це – я! Якого подарунку ти хочеш?

– Мені нічого не потрібно. Я тільки хочу, щоб всі дітки на світі були здорові та щасливі.

– Твоє бажання чудове. Я чув, як гарно ти граєш на скрипці. Ти б хотіла спробувати пограти на скрипці Страдіварі зараз?

– Звичайно, я так про це мрію.

В цю мить в руках Ангела з'явився цей чудовий музичний інструмент. Ви скажете: «це неможливо!», але Ангелам все під силу. Дівчинка зіграла зворушливу мелодію. Вона була в захваті, уявляючи себе на великій сцені.

– Колись ти здобудеш визнання та славу і тобі не буде рівних. Ти все зможеш. Я вірю в тебе. Одного дня твоя мрія неодмінно здійсниться. – і Ангел розтанув, немов дим.

Наступного ранку Оленка прокинулася і побачила під подушкою свої подарунки. Серед них була біла пір'їнка. Вона нагадала дівчинці ніжні крила Ангела. Через вікно Оленка поглянула на небо. Там пропливало багато хмаринок, а одна була дуже схожа на нічного гостя.

– Дякую тобі, Ангеле! – прошепотіла дівчинка.

З того часу Оленка почала ще більше тренуватися і багато вчитися. Згодом, коли дівчинка піросла, вона стала відомою скрипалькою і їй справді не було рівних.

Одного дня Олена дізналася, що в Україну вперше привезуть легендарну скрипку Страдіварі – її найбільшу мрію. Саме Олену запросили виступити з нею.

Граючи на скрипці, дівчину переповнювали емоції. Вона відчувала радість, гордість та велику подяку Богові. Завершивши свою мелодію душі, з глядацької зали їй підморгнув чоловік з очима того самого Ангела, якого вона пам'ятає ще з дитинства.

Моя бабуся завжди давала цінні поради і навчала мене про те, що наші мрії завжди здійснюються тільки в тому випадку, якщо багато працювати, удосконалюючи себе, і ніколи не переставати вірити у себе та свої можливості.

Мадрига Софія Драконова дружба

Щорічно в школі проводили змагання та проєктні роботи для всіх охочих виграти поїздку всім класом до чарівної місцини. В якийсь момент магія проникла у світ людей і повністю об'єдналась з їх повсякденним життям. Стало набагато простіше, тепер кожен, хто міг промовити чи написати чарівні слова, отримував можливості, які не давались раніше.

Школи магії теж не забарились з відкриттям, люди бажали кращого для своїх дітей, тому вивчення магії було обов'язковим на рівні читання чи математики.

Змагання проводились в повітрі, під водою та на землі. В дітях виховували сміливість, дух суперництва та надзвичайний розум, щоб протистояти будь-яким обставинам. По телевізору та в інтернеті їх називали маленькими супергероями та майбутнім поколінням, яке виведе жителів Землі на кращий шлях.

– Т-ти х-х-хочеш-ш-ш зі мною-ю-ю виконувати проє-є-ект? – Надійка зажмурилась від сорому, оскільки не завжди могла контролювати своє мовлення.

Їй вдавалось писати та бути найкращою серед своїх однолітків в малюванні магічних формул чи портретів, але заїкання її досі турбувало. В попередній школі її навіть ображали однокласники, доки не проявились магічні здібності й вона підсмалила волосся своїм кривдникам. Батьки пояснили, що так робити не можна і взяли з обіцянку більше нікому не завдавати шкоди, а через тиждень дівчинка отримала запрошення.

– Добре, тільки ти будеш моїми очима, а я постараюсь допомогти всім чим зможу, домовились?

– Ага.

Вона потиснула руку Йосипа та ламано пояснювала, що їм разом потрібно зробити. Хлопець уважно слухав, кивав та жодного разу не перебивав її. Коли вона завершила, він іще довго обдумував цю витівку, а тоді широко посміхнувся.

– Поставити п'єсу в повітрі? Круто, тільки нам ще потрібно знайти героїв, які гратимуть дракона та принца, оскільки ти будеш принцесою, а я розповідатиму.

– А-а-а-але, я-я не з-з-зможу говори-и-ити ось так.

Взагалі вона планувала написати історію, а виконувати її буде хтось інший, проте Йосип мав рацію. Учні чарівного 3-А уже розбіглись по командах і без групи залишились іще два однокласники. Вони планували створити протез рук для Сергія у вигляді крил, а це була занадто масштабна робота для двох двієчників. Йосип спостерігав за всіма, залишаючись в кутку класу. Він не бачив, як інші, проте пересувався в просторі, як справжній привид. Безшумно, тихо, обережно. Можливо, не завжди знав, хто з людей з ним говорить, не знімав сонячних окулярів, але його пам'ять була просто неймовірною.

– Якщо ти зараз не підійдеш до них, то маєш шанс втратити неймовірних акторів своєї справи. Лише уяви – за допомогою твоїх формул можна створити ілюзію крил,

самого Максима просто підняти в повітря, а Андрій вже виглядає, як принц на залізному коні.

Дівчинка кивнула. Все навкруги було таким незвичним для неї. Вони вчилися разом в одному класі, їли однакову їжу на перервах, грались в магічний волейбол чи шахи, ходили на танці щовихідних, а також плавання. Всім було весело – тут дійсно кожен міг бути собою, не боячись осуду чи зневаги, але Надя почувалась не у своїй тарілці.

– Якщо хочеш, я піду з тобою.

Йосип піднявся з місця та взяв її за руку. Вони прошмигнули попри групу дівчат, які обговорювали створення чи то безалергенної косметики, чи лялькового театру, де все рухатиметься за допомогою магії. Зупинились біля хлопців. Вони були настільки зосереджені на власній ідеї, що й не помітили появи іще двох за своєю спиною, доки Йосип не торкнув плеча одного з них.

– Не треба так лякати! – стрепенувся Андрій, який був готовий написати щось для оборони.

Максим засміявся та мало не впав, але його втримало гравітаційне заклинання класу. Все було продумано, ніхто з учнів не мав травмуватись ні фізично, ні психологічно.

– Чого вам? – у нього навіть сльози виступили зі сміху, та він витер їх протезом.

Максим називав себе кіборгом та любив боротись з хлопчачками на руках, проте іще ніхто не міг його перемогти. Він найшвидше бігав та був лідером всіх спортивних змагань, проте ще жодного разу так і не виграв, оскільки йому не вистачало терпіння.

Йосип легенько підштовхнув дівчинку і вона вийшла вперед. Глибоко вдихнула та швидко проговорила:

– Чи хотіли б ви з нами брати участь в–в–в проє–є–екті?

Надя мало не заплакала, тому що майже сказала все правильно, але так і не вийшло. Тепер вони точно не будуть...

– Згода! – одночасно відповіли хлопчачки.

– Тільки, якщо в мене будуть крила!

– А я теж братиму активну участь. От побачите!

За два тижні підготовки і репетицій Надійка змирилась з роллю принцеси та активно шукала з мамою для себе сукню, а це було іще тим завданням, бо за сценарієм вони всі будуть над землею та глядачі дивитимуться на акторів знизу вгору. Врешті вони знайшли варіант з шортами і дівчинка щасливо лягла спати в передчутті хорошого дня.

Запрошення на такі заходи отримали батьки дітей, а також приїхало телебачення. Всім було цікаво подивитись на досягнення маленьких магів. Все справді було в дусі їх девізу.

Коли дійшла черга до нашої четвірки, глядачі затамували подих. Махаючи крилами, піднявся в повітря Максим в масці дракона, і це було сигналом початку:

– Дракон найбільше у своєму житті хотів мати друзів, але всі боялись його гострих зубів та вогню з пащі. Одного разу він побачив принцесу, яка прогулювалася біля замку.

Надя запхала до кишені заклинання плавного польоту і стала кружляти навколо дракона. Їм плескали в долоні, а дівчинка в голові повторювала слова, щоб сказати їх через голосне заклинання, яке вони наклали на всіх учасників п'єси.

Дракон подумав, що з ним не хочуть дружити через те, що не познайомилися з ним ближче. От і вирішив викрасти принцесу, щоб показати, що він насправді не злий.

Максим опустився, двічі змахнув крилами та потягнув дівчинку за руку до себе.

– Р–р–ряту–у–йте! – закричала принцеса. Дракон злякався її крику та випустив її.

Відповідальний момент. І хоч вони тренували цей трюк стільки разів, було страшно, як уперше. Максим її відпускає, час заклинання завершується і вона падає під крики зляканих глядачів. Зажмурюється, очікує удару, але її ловить Андрій.

В цей час біля їх королівства проїжджав принц на залізному коні, він почув крик та зловив принцесу.

– Ви в порядку? – запитував він і за сценарієм і щоб упевнитись, що з Надею все добре після такого.

– Принцеса кивнула та подякувала йому за допомогу. Засмучений Дракон хотів втекти, йому було шкода, що так вийшло.

– Тепер зі мною ніхто не буде дружити! – грубим голосом протарабанив хлопчик в масці дракона.

– Зачекай! Я буду з тобою дружити. – сказав принц, адже в його королівстві жило багато драконів і він не боявся їх. Знав, що не всі вони погані.

– І–і–і я–я буду з тобою... – Надя вдихнула та закашлялась. Стало тихо. Не можна зупинятись! – дружити! Але якщо т–ти більше не буде–е–еш мене хапати.

– Не буду. Друзів лише захищати буду.

Ось так дракон, якого вважали страшним знайшов друзів, а вони вірного захисника та справжнього крилатого друга.

Вистава завершилась. Всі актори опустились на землю і до них приєднався Йосип. Всі аплодували та були вражені майстерністю та уявою дітей. Друзі відчували щирі радість та захоплення.

Їх клас таки виграв поїздку завдяки ляльковому театру, але Надя, Йосип, Максим та Андрій здобули набагато більше –

сміливість бути собою, адже творити магію і бути добрим до інших може хто завгодно.

Лаврів Галина Загублені окуляри

Чи давно це було, не скажу, але розповісти варто. Якось у лісовій школі сталася пригода, про яку пам'ятають і досі. А трапилося ось що...

– Ну, знову ти за своє? – чулося в кабінеті директора Михайла Потаповича. – Вуханю, скільки можна бешкетувати? Вчора розбив вікно, сьогодні порвав портфель сусіду – грізно бурмотів ведмідь.

Раптом почувся стукіт в двері кабінету, а згодом чийсь голос.

– Михайле Потаповичу, прошу вибачення. Я принесла стінгазету, про яку ми з вами домовлялись – зайшла до кабінету Совуня, тримаючи в руках плакат вдвічі більший за неї саму.

– Дякую, Совуню, поклади її о-о-он-туди – відповів директор і показав на місце у кутку кімнати. – Ось! Бери приклад з Совуні. Поглянь, яка розумна дівчинка –

звернувся він до пригніченого зайчика, який стояв, схиливши голову вниз.

“Якби вона не носила, ті окуляри, то не була б такою розумною!” – подумав Вухань, поглянувши на совеня, яке зачиняло за собою двері.

– Візьмись за голову, юначе! – наголосив ведмідь, – А тепер йди і вибачись за свій вчинок перед Рудиком, якому ти зіпсував ранець – вказав директор йому на двері.

Зайченя насуплено, вийшло з кабінету директора. Йому часто дорікали за погану поведінку і завжди ставили в приклад Совуню. “Невже і справді окуляри роблять всіх такими розумними...” – задумався герой.

Цілісінький день він думав і гадав про це, аж поки не прийшла в його голову ідея викрасти у Совуні її ж окуляри. То ж наступного дня зайчик пильно спостерігав за однокласницею аби поцупити їх. Довго йому довелось слідкувати, адже сова не знімала і не залишала без нагляду своїх окулярів. Аж ось трапилась нагода. Якось на великій перерві, коли вовчики-бешкетники гасали по коридорам школи, ненароком зачепили Совуню і та впала з гуркітом на підлогу. Її окуляри закотились за двері класу. Наш герой не гаяв часу, вхопив їх, поклав у кишеню і втік. Пролунав дзвінок і всі звірята розбіглися на уроки. Одна лиш Совуня залишилась в коридорі в пошуку своєї втрати, проте всі її сили були даремними, адже окуляр не було ніде. З розпачу совенятко затулило своє личко крильцями і зарюмсало. Поспішаючи на урок до класу, це побачив вчитель математики Микита Рудькович і з подивом запитав:

– Совуню, що трапилось? Чому ти плачеш? Тебе хтось образив? А де твої окуляри? – запитав вчитель.

– Ото ж бо й воно! – рюмсала сова, - Я...впала...і вони...вони зникли – плакала вона.

– Не плач, Совуню. Ходімо до класу, можливо твої однокласники їх знайшли і люб'язно тобі повернуть – запевнив пташку пан Микита.

А наш зайчик тим часом, розглядав себе у дзеркалі (яке знаходилось у кутку класної кімнати) з окулярами на носі. "І, що в них такого? Начебто дива не сталося, і я не порозумнішав..." – обдумував Вухань.

Зайшовши до класу, Микита Рудькович одразу ж запитав Вуханя біля дзеркала з окулярами.

– Ну ось, а ти засмучувалась, Совуню. Вухань їх вже знайшов і навіть встиг приміряти – засміявся вчитель.

Зайчик розгублено дивився на заплакану однокласницю, він не розумів, чому вона так засмутилась. Вухань підійшов до неї і зухвало промовив:

– Я теж хочу бути таким ж розумним як ти. Я не поверну тобі окуляри! Купи собі нові!

– Але ж... вони мені потрібні – знову заплакала Совуня.

– Та подумаєш, невелика втрата! – відказав заєць.

– Так не можна, Вуханю! – сердито сказав вчитель математики. Окуляри потрібні Совуні щоб краще бачити, а не для того аби здаватись розумнішою. Ти повинен їх повернути.

– Краще бачити? – зніяковіло спитав зайчик. – Я й гадки не мав, що Совуня, погано бачить. Мені здавалось, їх носять тільки для того, щоб виглядати розумними.

Зайчику стало шкода Совуню, то ж він зняв зі свого носа окуляри і простягнув однокласниці. Соромно йому стало за свій вчинок, і він більше не намагався образити когось.

Томейчук Марія Заповітне бажання

В одному мальовничому селі України проживала новостворена сім'я. Вони славилися любов'ю та повагою один до одного і доля подарувала їм малятко. У них народилася дівчинка Іринка. Вона була доброю та красивою. Батьки обохнювали її та берегли, як зіницю ока, раділи, спостерігаючи за тим, як вона підростає.

Минуло два роки, а Іринка так і не сказала ще свого першого слова. Батьківське серце непокоїлося і вони вирішили звернутися до лікаря. Одного дня вони поїхали у місто до дитячої лікарні. Неблизький шлях був сповнений очікуванням.

Лікар привітно зустрів сім'ю. Поспілкувавшись з мамою, призначив обстеження Іринці. Він не хотів ставити передчасний діагноз, намагався заспокоїти батьків та дати їм краплинку надії. Провівши певні обстеження дівчинки, лікарі змогли поставити діагноз,

що вона не зможе говорити. Для батьків ці слова стали громом серед ясного неба. Вони важко переживали почуте. Проте, поставили собі за мету зробити Іринку найщасливішою дівчинкою.

Одного сонячного дня ранньою весною Іринка пішла з мамою до річки. Вони хотіли подивитися, як швиденько спливають льодяні брили вниз за течією. На березі було багато людей: дорослих і дітей. Усі дивилися, як плывуть крижини. До них приєдналася Іринка з мамою. Вона зачаровано слідкувала за водою.

Дівчинка обернулася назад, оглядаючи місцевість і побачила щось цікавеньке. Вона вирішила піти і впевнитися в побаченому. Ідучи, їй стали краще виднітися серед снігу білі голівки на тендітному стебельці. Підійшовши ближче, вона побачила квітку весни – підсніжник.

Іринка вже хотіла бігти за мамою, щоб показати їй квіточку, аж раптом почула тихе пищання. Вона підійшла ще ближче до лісу і побачила на землі маленьку ластівочку. Дівчинка не знала, що робити і вирішила побігти за мамою. Тільки вона обернулася, як почула:

– Дівчинко, не покидай мене, допоможи мені, будь ласка!

Іринка оглянулася навкруги, не вірячи, що до неї заговорила ластівка. Вона підійшла ще ближче і побачила, що у пташки зламане крило.

– Я випадково перечепилася за гілку і, падаючи, зламала крило. Піднятися силоньки нема. Хотіла

знову злетіти, та лишилася в біді сама. Допоможи, вилікуй мене, будь ласка!

Іринка не могла повірити, що до неї говорить пташка.

– Так, я можу говорити, слухати природу, бо я – чарівна ластівочка. Якщо ти проявиш свою доброту і попіклуєшся про мене, я виконаю твоє бажання.

Взявши пташку в долоні, дівчинка пішла до мами. Ідучи, вона подумала, що вилікує ластівочку, навіть, якщо вона не може виконувати бажання.

Мати не на жарт перелякалася, коли не побачила біля себе доньки. Вона почала шукати її серед натовпу. Не знайшовши між людьми, вона оглянулася навколо і побачила, як до неї прямує її донечка. Дівчинка ішла повільно та обережно тримала в своїх малесеньких ручках ластівочку. Мати здивовано поглянула на неї та хотіла знати, для чого вона це зробила. Іринка не змогла пояснити мамі за допомогою жестів, бо тримала пташку. Вона просто показала на зламана крильце. Матуся зрозуміла, в чому причина і не стала перечити доньці. Вони попрямували до свого будинку.

Іринка принесла ластівочку додому. Обережно поставила її обігріла, дала попити водички, насипала різних круп і сирого насіннячка, але вона нічого не могла їсти. Батьки вирішили підтримати і допомогти донечці. Наступного дня тато з Іринкою віднесли пташку до ветеринара. Він оглянув ластівку і сказав, як потрібно доглядати за нею. Протягом наступних кількох днів Іринка доглядала за нею, а батьки допомагали лікувати її. Незабаром маленькій ластівці стало краще. Коли вона бачила, як дівчинка дає їй їсти, вона жвавішала й охоче їла.

Минуло кілька тижнів і ластівка повністю одужала. Одного ранку вона промовила до дівчинки:

– Дякую тобі, Іринко, за твою любов та турботу. Ти дуже хороша дівчинка, адже не залишила мене у біді. Але мені час додому.

Дівчинка засмутилася, бо дуже прив'язалася до ластівки і полюбила її. Та вона розуміла, що їй потрібна воля. Вона взяла пташку в долоні, винесла на подвір'я, ніжно обняла і пустила її. Чарівна птаха піднялася на крила і злетіла. Вона була дуже щаслива відчутти знову політ. Радісно покружляла над Іринкою і полетіла.

Зайшовши в дім дівчинка жєстами почала пояснювати батькам де пташка. Та тільки вона відкрила уста, з них вилетіли перші слова. Мати з батьком не могли повірити в почутє. Підбігли до дівчинки і міцно їй обняли. А Іринка зрозуміла, що ластівочка таки виконала її заповітну мрію.

Гасюк Юлія Зимове чудо

Історія ця трапилась напередодні свята Миколая. З неба ще не летів пухнастий сніг, але вже було відчутно, що зима сміливо і суворо наближається до маленького селища Іванківка. Якщо пройтись вуличками Іванківки, будинки прикрашені новорічними вогниками, у сім'ях уже панує атмосфера зимових свят, а в будинках стоять пахучі та зелені красуні ялинки, під якими зовсім скоро малеча знайде подарунки від Святого Миколая. Та особливо радісним виглядав одинокий будиночок далеко вгорі. Жила у тому будинку сім'я Потапенків, мама-Марія, тато-Іван та маленький синочок Андрійко. Кожної зими батьки старались влаштувати своєму особливому синочку незабутнє та магічне свято. Андрійко не бачить від народження, але підтримка батьків та друзів допомагає хлопчику жити радісно та щасливо.

Ось двоє хлопчаків крокують до віддаленого будиночка, щоб забрати ліпшого друга на прогулянку.

– Ей, Андрійку, пішли з нами, – весело гукає ліпший друг Петро, – буде весело!

Андрійко залюбки гуляв з малечею, тому і сьогодні без вагань приєднався. Дітвора, як завжди, попрямувала до своєї чудернацької халабуди, де будуть придумувати, чим же зайнятись сьогодні.

– Послухайте, сьогодні вночі приходить Святий Миколай, – прогомонів Артемко, – от би хотілось зустрітись з ним і побачити його чарівні сани.

– Але моя мама казала, що Миколай приходить пізно вночі, коли вже всі дітки сплять, – заперечив Андрійко.

– А давайте сьогодні вночі ми не будемо спати і зможемо побачити Миколая, – рішуче заявив Сергійко.

Дітвора залюбки підтримала цю ідею і домовилась, що вночі обов'язково зустрінуть Святого Миколая. І тільки Андрійко опустивши голову, засмутився.

Йдучи вуличкою хлопчак натрапили на старших хлопців, з якими у них були вічні перепалки.

– Ой погляньте, малюки вийшли прогулятись, – викрикнув один.

– Як це ваші матусі відпустили вас самих? – підтримав інший.

– І що малеча придумала робити сьогодні? Знову ганяти м'яча чи малювати крейдою по асфальті?

Маленький Артемко гордо відповів: – От і ні! Ми придумали дещо цікаве!

– Ану, здивуй мене, – з викликом сказав хтось із старших хлопчаків.

– Сьогодні вночі, ми зустрінемося зі Святим Миколаєм, – гордо заявив Сергійко.

– Ви, що, малеча, зовсім подуріли? Миколая ніхто і ніколи не бачив і ви не зможете!

– А от і зможемо!

– А як же ти, Андрію, зможеш побачити Миколая?

Андрійко похнюпився і друзі вирішили піти геть.

Стемніло. Хлопці давно розійшлися по хатинках і готувались до безсонної ночі та зустрічі з Миколаєм. Андрійко стурбовано говорив мамі:

– Мамо, сьогодні вночі всі зможуть побачити Миколая...

– Андрійку, якщо не спати всю ніч, Миколай не зможе залишити подарунок для тебе, – відповіла мама.

– Але чому?

– Миколай робить добрі справи таємно, він любить всіх дітей і оберігає їх, та хоче, щоб одна зимова ніч стала магичною, коли діти прокидаються і знаходять такі бажані подарунки.

– Тобто, якщо ми будемо підглядати за ним, він образиться?

– Я не знаю, – сказала мама, – але я точно знаю, що в цю ніч дітки мають міцно спати, і тоді Миколай точно завітає в їхні хатинки.

– Мамо, терміново потрібно повідомити моїх друзів, – підскочив Андрійко, – давай зателефонуємо їм.

Цієї ночі справді сталося диво – Миколай прийшов до Андрійка уві сні. Цей старенький дідусь, з білою бородою, добрими голубими очима, чарівним костюмом, великим мішком за спиною та величезними санями назавжди залишиться у пам'яті Андрійка. Цілу ніч вони каталися на санях по снігових стежинах та бачили нічне сяйво.

Зранку троє друзів зустрілися разом і наввипередки розповідали про подарунки. Аж раптом прийшли старші хлопці сердито сказали:

– Ну що, ви змогли зустрітись з Миколаєм?

– Ні, ви що, хіба не знаєте? Миколай приходить тільки тоді, коли ми чемно і міцно спимо! – відповідали молодші.

– То це через вас ми залишились без подарунків!

– До чого тут ми?

– Ми не спали всю ніч і чекали на Миколая, а зранку не було ні Миколая, ні наших подарунків, – сердито говорили старші.

– Хахах, – сміялись молодші, – до чого ж тут ми? Ви самі вирішили не спати вночі.

– Чому ви не сказали нам?

– Ви вчора ображали Андрійка і тому не заслужили подарунків від Миколая.

– Але ж ми казали правду, як він зміг би побачити Миколая?

Андрійко стояв збоку і несподівано сказав:

– Зачекайте! Послухайте! Я бачив Миколая цієї ночі, ми возилися з ним на санях всю ніч.

– Як це? – здивовано запитав Сергійко.

– Це неможливо! – заперечували старші. – Ми не спали всю ніч і не бачили Миколая.

– Я кажу правду, – відповів Андрійко, – я бачив Миколая уві сні!

– Такого не може бути, – сперечались старші.

– Давайте так, – вирішив Андрійко, – сьогодні вночі ви будете міцно спати і зранку ви обов'язково знайдете подарунки, бо Миколай говорив, що жодна дитина не може залишитись без подарунка від Святого Миколая.

– Ну добре, завтра і перевіримо, правду ти кажеш чи ні.

Наступного ранку, старші хлопці з опущеними головами стали вибачатись:

– Пробач нас, Андрійку, що ображали тебе! Обіцяємо, що більше ніколи не будемо дражнити тебе! А розкажи, який був Миколай у твоєму сні!

Андрійко посміхнувся і з великим захопленням розповів друзям про свій неймовірний сон.

Рошко Віталія Казка про скрипку Страдіварі

Далеко-далеко, десь у горах, жили собі чоловік та жінка. Чоловіка звали Аллесандро Страдіварі, а жінку – Анною Страдіварі. Батько любив співати та грати на фортепіано, а мати захоплювалася грою на баяні. Були у них дві дівчинки – Аліса та Ельза. Вони любили слухати, як мати співає, а батько грає на музичному інструменті.

Кожного дня дівчата їздили до своєї тітки Анабелли, яка нещодавно народила прекрасного хлопчика. Вони дуже захоплювалися сином тітки та мріяли про рідного братика.

Одного дня, коли вони приїхали від тітки, то сказали мамі, що дуже хочуть братика. У відповідь мама тільки засміялася. Ввечері, як батько прийшов після роботи, Анна накрила стіл, та запросила всіх до столу. Коли вся сім'я вечеряла, дітки знову завели розмову про братика, а батьки тільки сміялися у відповідь. Не почувши відповіді від батьків, Ельза сказала, що якби у неї був братик, вона б його дуже любила, він міг би за неї заступитися і допомагав би мамі з татом. Після вечері, всі розійшлися по своїх кімнатах.

Вранці, Аліса вийшовши на двір, побачила на даху їхнього будинку лелеку. Вона закричала: «Мамо! Тату! Ходіть швидше сюди!». Батьки у той час ще спали. Почувши крик Аліси, вони злякалися і вибігли на подвір'я. Мама біжить і кричить:

- Що сталося, Алісо,? Що таке?
- Там лелека, дивіться, лелека – вигукнула Аліса.
- Коли ми були в тітки Анабелли, вона розказувала нам, що дітей приносять лелеки
- додала Ельза. Тоді Аліса запитала у мами: «А чому він прилетів до нас без братика, ми ж просили його у вас?».

Пройшов рік, дівчата підросли, а мама народила красивого хлопчика. Батьки думали, як його назвати. Почувши про це, Аліса та Ельза вирішили, що хочуть назвати його Антоніо. Радіючи, вони побігли до батьків і сказали, що вибрали для братика ім'я. Батьки, не довго думаючи, погодилися, і назвали хлопчика Антоніо. Йшли роки, дівчатка гралися з братиком, дуже любили і захоплювалися ним. З кожний днем, Антоніо ставав все цікавішим. Ввечері батьки грали на музичних інструментах, а Антоніо сидів та слухав.

Одного дня батько прийшов додому і приніс скрипку. Побачивши тата, хлопчик радісно кинувся до нього, побачив скрипку і почав розпитувати батька про інструмент. Батько розповідав сину про скрипку, яка дуже гарно звучить, і на якій можна зіграти багато мелодій. Хлопчику дуже сподобалася скрипка, він все більше нею захоплювався.

Одного гарного сонячного дня батько пішов на роботу, а мати в поле. Антоніо залишився з сестрами вдома, зайшов до кімнати батьків, взяв в руки скрипку та смичок і почав грати. Спочатку йому не виходило, тому він просив батьків, щоб відвели його до музичної школи.

Наступного дня мама відвела хлопця до школи. Спочатку йому було важко, але з кожним днем він все краще грав. Музика стала його захопленням. Одного разу, почувши як Антоніо грав на скрипці дуже гарну мелодію, батьки вирішили, що він може бути вже музикантом.

Прошло десять років, Антоніо став мужнім чоловіком і відомим музикантом. Як і в дитинстві, він надзвичайно захоплювався музикою.

Він вирішив, що хоче поїхати у віртуальний тур музею в Кремоні. Там він дізнався історії про багато музичних інструментів. Ввечері Антоніо пришов до музею на концерт, де грали на скрипках. Тут він познайомився з скрипалькою Мер'єм, яка запросила його на сцену, щоб він зіграв якусь мелодію. Виконання Антоніо була надзвичайним, це був успіх! Тут у музеї, його прозвали «Скрипка Страдіварі».

Прошло ще два роки. Антоніо одружився з Мер'єм. Вони залишилися жити у Кремові. Антоніо Страдіварі став відомим скрипалем.

Одного разу, Антоніо запропонували зіграти на скрипці на сольному концерті. Не довго думавши, він погодився. Ввечері, напередодні виступу, Страдіварі вирішив віднести скрипку до залу. Наступного сонячного дня, Антоніо і Мер'єм вирішили, що підуть трохи швидше до музею, щоб він зміг зіграти ще раз ту мелодію, яку має грати на концерті. Прийшовши до залу, вони побачили, що скрипка зникла. Не піднімаючи шуму Антоніо підійшов до гіда і запитав, де поділася його скрипка. Той здивувався, кажучи, що вона в залі, де відбуватиметься концерт. Антоніо зрозумів, що скрипка пропала, і йому не виступати сьогодні на концерті. Мер'єм, побачивши його хвилювання, заспокоїла його: «Все буде добре! Ми знайдемо скрипку до твого виходу на сцену!».

Концерт розпочався, скрипалі почали грати на своїх скрипках, оголошують вихід скрипки Страдіварі, а її так і не знайдено. Тоді Антоніо вирішив будь-яким способом вийти з ситуації. Він підіймається на сцену і розповідає про своє захоплення музикою і початок творчого шляху. Тим часом Мер'єм знайшла скрипку, яку заховали до шафи при вході в музей, і приносить йому на сцену. Побачивши скрипку, Страдіварі з усмішкою на обличчі торкнув смичком струни.

В залі запанувала тиша, йде запис скрипки Страдіварі. Всі сидять усміхнені, веселі та слухають, як грає Антоніо. Після його виступу у всіх присутніх були посмішки на обличчях.

Після концерту, Страдіварі вирішив поговорити з Мер'єм. Він сказав, що хоче виступати на великих скрипкових концертах. Вона сказала, що підтримає його. Відтоді, вони разом виступали на багатьох концертах.

Прошло 5 років. У Страдіварі народилася донечка, яку звали Лолітою. Дівчинка росла дуже гарною. Була схожою на батька. Одного вечора Лоліта запитала у батьків, чи може вона піти з ними на концерт. Мер'єм засміялася і сказала, що їй треба ще підрости. Прошло ще 2 роки, дівчинка виросла, стала справжньою красунею. Мер'єм і Антоніо гордилися своєю єдиною донькою.

Одного вечора, Страдіварі прийшов лист з Італії, його запрошують грати на скрипці на дуже важливому концерті. Він не зміг відмовитися, тому що гра на скрипці була його життям. Почувши про це, Лоліта запитала, чи можна поїхати їй також. Пам'ятаючи про свою обіцянку, батько погодився. Дівчинка дуже зраділа.

Настав день концерту, Лоліта себе погано почувала. Батьки не хотіли йти на концерт, але дівчинці стало краще. Після закінчення концерту, мама запитала у донечки, як їй враження. Лоліті знов було зле і сказала, що не дуже гарні. Батько запитав у неї про причину. Вона відповіла, що хоче відпочити, їй дуже погано. Вранці, прокинувшись, Лоліта побігла до батьків, розказала, як їй сподобався концерт і пояснила, чому вчора так сказала.

Йшли роки, а Страдіварі ставав все більш відомим скрипалем, його мелодії слухали по всьому світу. Багато людей писали йому, запрошували на концерти, але він не міг всі відвідувати і часто був змушений відмовляти.

Одного вечора, Страдіварі вирішив поїхати до батьків у гори, оскільки вони не бачилися вже багато років. Він запропонував дружині поїхати разом, вона з радістю погодилася. Їхали вони поїздом, Страдіварі взяв з собою і скрипку.

Уранці Антоніо з сім'єю вийшов на станції. Першим він побачив тата, за яким дуже сильно скучив. Батько не впізнав Антоніо, адже він не бачив сина стільки років. Він познайомив батька з дружиною та донечкою і почав розпитувати, де мама і сестри. У відповідь почув, що мати пішла у поле, а сестри вже три роки, як одружилися і поїхали до інших країн.

Увечері батько запросив сина з сім'єю вечеряти. Повернулася мама, відразу впізнала сина і кинулася його обіймати. Страдіварі познайомив матір з Мер'єм і Лолітою. За вечерею вони багато розмовляли, потім мати попросила сина зіграти на скрипці. Почувши його гру, мати заплакала і сказала: «Який ти вже дорослий, сину!»

Пройшов місяць, настав день, коли Антоніо з Мер'єм та Лолітою повертаються до Кремони. Мати Антоніо заплакала, що не хоче знову розлучатися і хоче частіше бачитися з ними. Антоніо пояснив, що не мав змоги приїжджати, але від тепер буде відвідувати їх частіше. Батько промовчав, на очах у нього були сльози, які текли по обличчю.

Повернувшись до Кремони, Антоніо і Мер'єм знову запросили на концерт. Вони дуже любили виступати разом, оскільки підтримували одне одного.

Жили вони довго і щасливо. Виступали на різних концертах. Написали багато мелодій, які можна прослухати і в наш час.

Рильчук Христина Кольорові курчата (за Г.Х.Андерсоном)

Було це колись влітку. Стара квочка висиджувала чергове своє потомство. Вже з'явилося на світ шість гарненьких курчат. Всі яйця були кольорові, залишилось діждатись одного-зеленого.

Курчата галасували так, що їх крик почула бабуся, яка проходила мимо. Побачивши яйце, на якому сиділа квочка, бабуся хотіла забрати його, але курка не дозволила їй цього зробити. Через деякий час воно затріскотіло і з нього вилупилось довгоочікуване пташеня. Але воно було зовсім не таке, як всі інші, в нього не було одного крила.

Каченята стали з нього глузувати, обзивати. Та мама-курка заступалась за нього. Для неї воно було таке ж гарне і миле, як й інші діти.

Дочка господині винесла їсти до пташника і покликала курей. Квочка завокотала і побігла махаючи крильми, за нею полетіли всі курчата. Вони тріпотіли крильцями, обганяючи одне одного, а далеко позаду відставало курча з одним крилом.

На пташнику всі його мешканці — кури, гуси, індики з'юрмилися довкола маленького зеленого курчати і заходились його штовхати і дзьобати. Дівчинка, що годувала птицю, побачила, що з одним курчам щось не так. Вона взяла його на руки і нагодувала.

Курча навчилося ходити і робило все самостійно так, як всі інші. Всі побачили, що воно таке саме, як вони, але просто без одного крила, що йому завжди бракувало підтримки та любові від близьких. Вони зрозуміли, що його потрібно поважати та оберігати. Кожного дня курча дякувало своїм рідним за те, що вони в неї є, в вони йому.

Приходько Ольга Лелека Яша (мікс текстів)

Осінь. Різнобарвна, розмаїта. Спочатку вона пишна, золота й сонячна, а потім сумна, дощова, холодна. Восени красиво. Листя на деревах постійно змінює колір, а згодом і зовсім опадає на землю, вистилаючи її м'яким килимом.

Всюди цвітуть яскраві осінні квіти - айстри, жоржини, хризантеми. Після дощу в лісі багато грибів. На куцах спіють ягоди. У садах теж пора урожаю - стиглі яблука, груші, горіхи, виноград. Це так чудово - зірвати налите яблуко одразу з гілки! Воно солодке і пахуче, дуже смачне.

Осінь часто непогожа. За густими хмарами ховається небо, йде дощ – то дрібний, що настирливо крапає, то сильний, холодний, що може йти без зупинки цілий день, а то й кілька днів поспіль.

Лелеки збиралися відлітати в теплі краї. Вони кружляли в синьому небі, наче прощаючись до весни з рідними місцями, зі своїми гніздами. Діти махали їм руками і бажали щасливої дороги.

В одній лелечій сім'ї був молодий лелека із зламаним крилом. Видно, випав необережно із гніздечка і пошкодив крило.

Йому було дуже шкода розлучатися з батьками та друзями-лелеками. Але вони всі відлетіли. Молодий птах залишився наодинці. Сумно йому було на серці. Та якось треба було виживати, бо зима була вже не за горами і важко було знайти хоча б якусь поживу.

Мудрий лелека прийшов до людей. Спочатку він себе почував ніяково, трохи побоювався. Але добрі люди годували лелеку разом із домашньою птицею. Діти назвали його Яшею. Домашня птиця були спочатку незадоволені появою нового гостя. Але невдовзі всі подружились та ночували всі в одному хліві.

Та ось наступила весна. Ледве дихнуло весняним теплом, набубнявіли на деревах бруньки - ось, ось виткнулись листочки. Все в природі оживає, неначе одягається в коштовні шати. Ясне сонечко покликало в гості ранню весну. Попливли у небесній

височині білосніжні хмарки. Зазеленіла молоденька травичка. Свіжий вітерець торкнувся голих дерев.

Все навкруги змінилось. Прилетіли співучі птахи з теплих країв. Прокинулись милі звірята з зимової сплячки. Деревя прокинулись від зимового сну. Три тополі, височать у полі - вибирають собі весняну барву. Дивишся у небо, а там двоє - журавель і журавочка. І так гарно і легко кружляють, немов би танок якийсь водять. Розтанув на водоймах твердий лід. А хороші діти садять дерева і підливають. Білять вапном, щоб шкідники не вилазили на них і не завдавали шкоди.

З вирію почали прилітати різні птахи. А коли в небі почулося лелече курликання, наш Яша так зрадів, що злетів аж на дах хліву. При наближенні лелек він піднявся в небо на крилах, покружляв і полетів разом з друзями.

Долішня Євгенія Найспритніший собака

У казковому селищі на схилах Карпат буяло щасливе життя: звірі володіли лісом, дерева виростали пишними та могутніми, метушилися птахи та комахи.

Серед цієї метушні на окраїні села жила сім'я Зваричів. Не бідували і господарство невеличке мали.

Одного літнього спекотного дня маленький Захар, син сім'ї Зваричів, граючись на дитячому майданчику з однолітками, раптом помітив щось крихітне чорного кольору. Недалеко від місця, де вони гралися ріс розлогий, пишний куц з кетягами малих круглих червоно-багряних ягід калини. Там притаїлося цуценя. Підійшовши ближче, він побачив, що цуценя було без однієї лапки.

Захарчик обережно підійшов і собака начебто почала бігти йому назустріч. Діти, які гралися разом з хлопчиком на майданчику стали насміхатися над маленьким беззахисним цуценям. Захарчик був дитиною з добрим серцем, а отже, не слідував прикладу своїх однолітків. Він узяв маленьке цуценя на руки та відніс його додому.

Хлопчик розповів батькам історію про те, як знайшов маленьке беззахисне щеня. Вони зраділи, що їхній син має чуйне серце і радо прийняли нового члена сім'ї.

На другий день батько разом з сином змайстрували затишний будиночок для їхнього нового друга. Того ж дня цуценя отримало кличку – Чакі.

Одного недільного ранку, коли батько повертався додому з церкви, він побачив оголошення про відбір собак на конкурс "Найспритніший собака". Коли його сім'я сиділа за святковим недільним столом, старший Зварич розповів рідним про прочитане оголошення та запропонував взяти участь у цьому змаганні. Усі члени сім'ї були згодні. А найбільше зрадів та зацікавився маленький Захарчик. Щодня хлопчик приділяв

багато часу своєму улюбленцю і через декілька тижнів Чакі знав та вмів виконувати найголовніші команди.

Прийшов час збиратися на змагання. На цю визначну подію зібралася вся сім'я Зваричів. Батько щиро вірив у можливості свого домашнього улюбленця, але водночас переживав, що собака є особливою: без однієї лапки.

Прийшовши у сусіднє село, де відбувався конкурс, вони побачили багато глядачів та учасників. Ось оголосили початок змагань. Чакі стартував, як справжній професіонал. Сім'я активно підтримувала та вболівала за свого улюбленця. Собака, відчуваючи підтримку своїх хазяїнів, прибіг до фінішу першим. Незважаючи на свою інвалідність, Чакі здобув титул "Найспритніший собака".

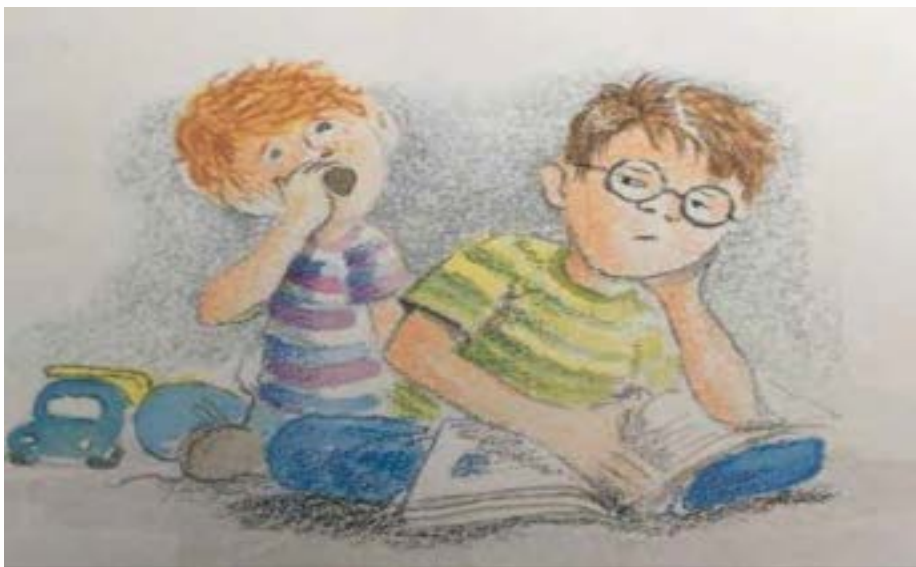
Повернувшись додому, родина раділа здобуткам свого собаки, а Захарчик побіг хвалитися та розповідати своїм друзям про перемогу спритного Чакі. Сімейство Зваричів цією історією, переконує, що будь-хто з будь-якими особливостями, може досягнути великого успіху, але потрібно впевнено та наполегливо крокувати до поставлених цілей.

Гринів Ілона Неповороткий Чарлі

В одному чудовому місті мешкав маленький хлопчик Чарлі. Жив він у дуже затишному будиночку, разом зі своїми батьками, братиком та сестричкою. Він був дуже веселим, трохи неповоротким і трохи незграбним – то тарілку випадково розіб'є, то забрудниться де-небудь, ніколи не міг всидіти на місці. З усіх своїх рідних і друзів він один був такий. Ходив хлопчик до школи, де навчала його добра та мудра вчителька Марія Федорівна, яка знала непосидючого хлопчика з дитинства.

Часто Чарлі заважав на заняттях і його однокласники ображалися на нього. Також він міг випадково, тільки через свою неуважність,

образити когось. Одного дня всім дітям набридло терпіти витівки хлопчика і вони перестали з ним дружити, а його братик зі сестричкою почали соромитись його. Таким чином вони намагалися навчити його цінувати хороше ставлення до себе. Чарлі все ніяк не міг зрозуміти, що ж трапилося? Чому ніхто не хоче з ним говорити та гратися? Йому стало дуже сумно.

Зі сльозами на очах хлопець прийшов додому Коли мама стурбовано запитала у сина: «Що трапилося, мій хороший?», той розповів, що з ним ніхто не хоче говорити і

дружити. Мамі теж стало дуже сумно, адже вона знала, чому так сталося. Мама дуже любила свого синочка і чекала, коли ж він стане уважнішим до своїх дій та до людей, які його оточують. По очах своєї мами хлопчик все зрозумів, як важко їй було весь цей час: прибирати те, що він розкидає, втирати те, що він розіллє, чути від дітей та дорослих, як вони на нього скаржаться.

Чарлі вирішив змінитися – стати головним помічником і прикладом для інших. Хоча це давалося це йому нелегко, він робив усі домашні справи: мив посуд, підмітав, збирав свої іграшки. Хлопець чемно сидів на заняттях і допомагав вчительці. Всі хвалили його і говорили: «Який Чарлі молодець! Зовсім як дорослий, відповідальний і дружній!». Тоді хлопчик разом із своїми рідними стали по-справжньому щасливими! Адже все змінилося, як і хотів Чарлі .

Тринчук Наталія Нічна пригода Пу та її друзів

Жила-була пандочка на ім'я Пу. Вона була самотньою та не мала друзів. Єдиними її заняттями були перегляд відео та сон.

Всі дні Пу були як один. Інколи вона ходила поїсти до McDonald's, вибираючи завжди одну страву – локшину.

Одного дня, прогулюючись вже третю годину кварталом Baker 221b, вона побачила на землі Місяць.

– “Як таке могло статись?”, – подумала Пу.

Прийшовши додому, вона вирішила подивитись в інтернеті, але нічого не знайшла.

“Як таке можливо? Місяць не може лежати на Землі, ще й такий маленький!”

Йшла вже десята година вечора, але надворі ні трохи не стемніло.

“Адже, якщо не настане ніч ніколи, то як люди будуть без Місяця?”

Наступного дня Пу вирішує піти до школи та розповісти все однокласникам. Але їй ніхто не повірив.

Як тільки Пу зібралась йти додому, до неї підійшли два однокласники Біллі та Максвелл.

– Ти справді знайшла Місяць? - спитав Біллі.

– Так, але ніхто не вірить мені! - відповіла Пу.

– Ми віримо. Одного разу таке вже трапилось!

Пу була шокована. І вона знала, що тільки вони можуть їй допомогти.

– Ого, що саме? – здивовано спитала Пу.

Максвелл почав розповідати історію:

– Тоді ніч зникла на деякий час. А ми якраз знайшли цей Місяць! Ніхто не міг зрозуміти, як так сталося. Ми не знали, що робити. Але в газеті ми побачили чоловіка на ім'я Містер Бенс, який знав все про природу! Ми вирішили завітати до нього в гості.

Наступного дня ми вирушили в дорогу. Знайшовши його дім, ми здивувались. Дім був розфарбований кольоровими фарбами, а на подвір'ї росло багато квітів. Ми побачили Містера Бенса в саду.

"Добрий день, Містере Бенс! У нас до Вас є одне питання", – загукали ми.

Розповівши йому про зникнення Місяця, ми дуже його здивували. Проте він знав, як нам можна допомогти. Його внучка Бель навчається в нашій школі. Він розказав нам, що Бель з дитинства любить читати казки про Місяць. Раптом ми почули милий голос. Це був голос Бель. Вона сказала, що може нам допомогти, проте як тільки закінчить пити своє полуничне смузі.

У ніч 27 квітня ми разом з Бель домовились піти на найвищий пагорб у нашому місті та вернути Місяць назад. Ми самі не знали, як все буде відбуватись, але вирішили довіритись їй.

"І як ви вернули Місяць?" – спитала Пу.

– Як тільки Сонце почало заходити за горизонт, ми промовили: "Місяцю, Місяцю, вернись на своє місце! Місяцю, Місяцю, вернись на своє місце! Місяцю, Місяцю, вернись на своє місце!"

Не повіриш, але через деякий час Місяць справді вернувся на місце! Тому, думаю, нам потрібно зробити так само.

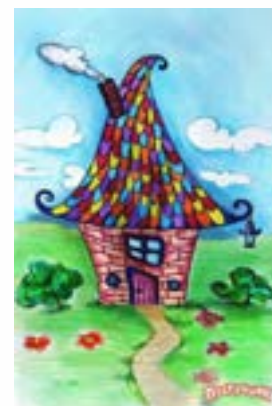
– Давайте зробимо це нарешті!, - вигукнула Пу.

Увечері наступного дня Пу, Біллі та Максвелл піднялися на пагорб. Як тільки сонце почало заходити, вони промовили: "Місяцю, Місяцю, вернись на своє місце! Місяцю, Місяцю, вернись на своє місце! Місяцю, Місяцю, вернись на своє місце!"

Декілька хвилин нічого не відбувалось, проте через 10 хвилин місяць почав підніматись вгору та ставити більшим. Він зупинився високо в небі і настала ніч.

Всі мешканці міста дуже здивувались, хто вернув Місяць на небо.

У школі тепер Пу не була одною. У неї були двоє нових друзів Біллі та Максвелл. Кожного дня вони проводили багато часу разом та ніколи не сварились.

Ільків Софія Казка про особливого хлопчика

В одному чудовому містечку, де жило небагато людей, в одному з затишних будиночків мешкала сім'я. Молода пара дуже чекала, коли в їхньому будинку нарешті з'явиться дитячий сміх, тупотіння маленькими ніжками. Вони готувались до появи дитятка. І от коли настав той час зустрічі, батьків охопив сум...

Маленький хлопчик Петрик народився незрячим, через це він не міг насолоджуватись красою світу, бачити близьких.

«Як таке може бути?» – з сумом в очах сказала мати, «адже він тепер не такий як усі. Як ми захистимо синочка від осудження іншими. Як він справлятиметься сам» – побивалась матуся.

Та на її питання не було жодної відповіді. А маленьке дитячко тільки те й робило, що посміхалось.

Минали дні, минали і роки. Настав час маленькому синочку йти до школи. Батьки дуже хвилювались, як він справлятиметься сам, а головне, як йому знайти друзів.

Коли настав цей час, маленький Петрик впевнено прямував до класу, як і в дитинстві, радісно посміхаючись. Прийшов час заводити друзів... дітям було дуже ніяково підійти та познайомитись, завести дружбу з Петриком, в той час, як батьки хвилювались, щоб не було цькувань та насміхань.

Якось одного разу на уроці музики, коли усі співали чудову, веселу пісеньку, раптом усі звернули увагу на маленького Петрика. У нього був надзвичайно красивий та милозвучний голос, який чарував всі довкола.

Згодом у Петрика з'явилися друзі, і вже ніхто не звертав уваги на його інвалідність, адже він був дуже хорошим другом, з яким було весело проводити час, і до якого завжди можна звернутись по допомогу.

Паньків Роксолана Панночка-Кішечка

У одного багатого чоловіка було троє синів. Двох старших вважали розумними, а третього – дивним. Зістарився батько і, щоб сини після його смерті не сварилися за спадок, вирішив їх поділити. Але старші сини Степан і Василь не погодилися з батьковою волею і стали просити змінити заповіт. Подумав батько і каже:

– Нехай залишається зараз все так, як є. А ви, синочки, по світу походите. Хто з вас через рік прийде в найкращому вбранні, тому мій спадок і дістанеться. З дому брати пішли всі разом. Йшли, йшли і прийшли до роздоріжжя. Двоє старших залишили молодшого Іванка і пішли гарною дорогою. Молодшому залишилася дорога, якою давно ніхто не ходив. Два старші брати швидко знайшли, де влаштуватися. А молодший брат довго йшов, поки не побачив галявину на якій сиділа кішка. Почала кішечка тертися до ніг Іванка, потім пішла вперед, ніби припрошуючи його йти за нею. Іванко подумав, що тут недалеко люди живуть. Ішли вони із кішечкою дорогою і побачили будинок. Всередині тиша. Обійшов юнак у будинку всі кімнати, не знайшов нікого і дійшов до кімнати, де було багато різних страв. Іванко сів за стіл, поїв, аж раптом у кімнату вбігає Кішечка, стрибає на стіл і промовляє до юнака людським голосом:

– Вітаю тебе в своєму будинку! Ти мене не бійся. Я знаю все про тебе і твоїх братів. Якщо будеш мені допомагати, то через рік матимеш гарне вбрання.

Минув рік. Кожен день Іванко допомагав Кішечці по господарству. Одного разу сказала йому Кішка, що брати вже їдуть додому. Здивувався юнак, що так швидко рік промайнув. Кішечка каже:

– Іди у кімнату, Іванку, візьми там одяг і уберись, зверху візьми старий одяг. Але по дорозі новим одягом не хвались.

Пішов Іванко до другої кімнати і від здивування застиг на місці: вбрання виблискувало золотом. Іванко подякував Кішечці, вбрався так, як вона сказала і вирушив у дорогу.

На роздоріжжі Іванко зустрів братів. Степан і Василь сиділи в новому вбранні і відпочивали.

Побачивши молодшого брата, вони стали насміхатися та ображати його.

Та Іванко не звертав уваги на них і три брати повернулися додому. Вбрання старших синів старому батькові дуже сподобалися, а на молодшого сина він розгнівався і прогнав. Вийшов Іванко на подвір'я, зняв старе вбрання, під яким було золоте, і став прогулюватися. Батько своїм очам не повірив, не міг упізнати молодшого сина. Старші брати від здивування аж роти пороззявляли. Але батько дуже любив старших синів і сказав:

– Походіть по світу ще один рік, а хто приведе найкращого коня, тому все і заповім!

Пішли брати кожен своєю дорогою. Наймолодшого на галявині чекала Кішечка. Знову цілий рік допомагав Іванко по господарству. Одного дня каже Кішечка Іванкові:

– Твої брати додому їдуть і коней ведуть! В хліву візьми коника, який прив'язаний в кутку і не засмучуйся. Коник виглядає миршавим, але як тільки ти погладиш його по спині, то побачиш, який у тебе чудовий кінь!

Взяв юнак коника, подякував Кішечці і пішов додому. Дійшов до роздоріжжя, а там старші брати відпочивають, їх прекрасні коні пасуться недалеко. Коли вони побачили молодшого брата, то почали з нього насміхатися, а ще більше з коника. Повернулися брати додому, де їх чекав батько.

Після обіду Іванко вбрав золоте вбрання і погладив по спині свого коника. Миршавий коник обернувся на золотогривого крилатого скакуна. Пішли вони прогулюватись подвір'ям як навчала Кішечка. Батько зі старшими синами виглянув у вікно. Степан і Василь від злості мало не луснули. А батько вирішив дати синам ще одну можливість показати, чого вони варті.

– Вирушайте в дорогу. Хто із вас через рік матиме найкращий будинок, тому і спадок заповім!

Пішли брати кожен своєю дорогою, а Кішечка уже чекає Іванка на галявині

дорогою до свого будиночку. Цілий рік Іванко працював і навчався новим ремеслам. Він був терплячим, роботязим, виконував будь-яку роботу швидко і майстерно. Через рік Кішечка сказала, що будинок, у якому хазяйнував три роки Іванко буде стояти на подвір'ї батька. Цей будинок належатиме юнакові і в цьому будинку він знайде і її, Кішечку.

Повернувся Іванко додому, а там уже стоїть три будинки, а найкращий – його. Батько вирішив, що спадок він заповідає Іванкові. Щиро подякував молодший син батькові і сказав, що в нього все є, а те, що заповів йому батько, він з радістю віддасть братам. Іванко побажав Степану і Василю жити у мирі і злагоді, а батька попросив жити із ним. Іванко взяв старого батька за руку і повів до свого будинку. На порозі чекала Кішечка. Коли юнак із батьком підійшли до будинку, Кішечка перетворилася на Панночку. Іванко дуже зрадив і запросив батька жити з ним і Панночкою-Кішечкою. І жили вони довго і щасливо.

Федорів Людмила Повірити в диво

Існує на планеті Земля одна невеличка чарівна країна, яка знаходиться більше, ніж за тисячу кілометрів від звичайнісіньких країн, де живуть звичайнісінькі люди, де живемо ми з вами. Її неможливо знайти на карті, а побачити її може лише та людина, яка не схожа на всіх інших, не така, як всі. Живуть там лише особливі люди. Називається ця країна «Особливія».

Одного прекрасного дня, коли була чудова погода, сяяло сонечко, цвіли квіти, співали пташки, народилася маленька дівчинка Марічка. З перших секунд вона почала усміхатися своїм батькам, що вже робило її особливою, адже немовлята не вмюють усміхатися одразу ж після народження. Очевидно, що вона була дуже щаслива зустрітися з цим світом.

Дівчинка росла дуже красивою, розумною та життєрадісною дитиною, любила читати книжки, мала багато друзів. Та, на жаль, не все так прекрасно, як здавалося на перший погляд. Марічка могла тільки споглядати на прекрасну природу навколо, але не могла почути її, могла гратися зі своїми друзями та батьками, але вона не чула, про що вони говорять. В неї було вроджене порушення слуху. На щастя, її батьки, друзі, вчителі знали мову жестів та спілкувалися з дівчинкою, обмінювались думками. Вона ніколи не залишалася сам на сам зі своєю проблемою. В цій країні у всіх були свої особливості, тому вона не почувалася покинутою.

За допомогою жестової мови мама багато розповідала донечці про те, як звучить природа. Більше за все на світі маленька Марічка хотіла це почути сама, не з розповідей. Але було дещо, чого вона прагнула ще більше.

Мама Марічки, пані Тетяна, була музиканткою, вона неймовірно красиво грала на фортепіано, передавала всі свої емоції, почуття, переживання через музику. Люди зачаровувались музикою, яку вона створювала. Маленька Марічка завжди любила дивитися, коли мама грає, їй було цікаво спостерігати за тим, як мама практично «розчиняється» в музиці. Дівчинка хотіла відчувати те саме, тому попросила маму навчити її гри на цьому інструменті.

Маму дуже здивувало таке прохання доньки, адже, як вчитись грати на музичному інструменті, якщо не чуєш його звучання? Та все ж дитина наполягала і мама погодилась. Вона вирішила навчити Марічку свою улюблену мелодію – «До Елізи» Бетховена. Вона пояснювала дочці, які клавіші слід натискати, як сильно, з якими паузами. Мама думала, що це бажання дочки дуже швидко розвіється. Як же вона помилялась!

Марічку так захопив процес, що вона, в прямому сенсі цього слова, жила, сидячи за фортепіано. Вона дуже швидко вчилася, їй це вдавалося неймовірно добре. Мама не вірила, що таке можливо.

«Яка ж талановита у мене дитина!» - тішилася мама. А Марічка з кожним разом все більше і більше удосконалювала свої навички. Згодом дівчинка почала пробувати писати власну музику. Покладаючись тільки на свій талант, не в змозі чути те, що сама ж пише, у неї виходили неймовірні мелодії. Батьки не очікували, що їхня глуха дитина знайде себе саме в музиці. Вони захоплювались нею, пишалися своєю дитиною.

Та більше за все Марічка хотіла почути, що вона грає. Вона мріяла одного разу виступити на величезному концерті і почути, що ж у її музиці так захоплювало людей. З цією думкою вона засинала та прокидалась, їла, вчилася, гралася. Ця мрія була настільки сильною, що не давала їй ні хвилини спокою.

Одного разу, після чергового дня, який дівчинка провела, пишучи свою музику, скроплюючи сльозами написані ноти, розуміючи, що вона ніколи не почує їх прекрасного звучання, Марічка лягла у своє тепленьке ліжечко та, роздумуючи над своїм життям, поринула у глибокий сон. В цьому сні вона потрапила до Королівства музики. Довкола було дуже гарно — чепурні будиночки, красиві садочки з запашними квітами та травами, а мешканці всі ходили з музичними інструментами і вигравали чудесні мелодії. Дівчинці дуже подобалось тут. Вона йшла все далі і далі, поки не побачила перед собою величний замок. Двері замку відчинились і Марічку привітно зустріла її величність – королева Мелодія. Королева запросила дівчинку пройти до великої зали, де було багато різних музичних інструментів, в тому числі і величезний білосніжний рояль.

– Я знаю, що ти любиш грати на фортепіано, що твоя мрія – почути на власні вушка його звучання, – сказала королева дівчинці за допомогою жестів.

– Так, це моє найбільше бажання. Але я не можу зробити так, щоб мені повернувся слух, – Марічка заплакала.

– Не плач, дитино, – сказала королева, – я допоможу тобі! Ти зможеш чути!

– Але як? – і далі заливалася сльозами дівчинка. – Як Ви це зробите?

– Тобі потрібно буде виконати одне завдання, воно складне та заплутане. Але якщо ти його виконаєш, то нарешті зможеш почути свої чарівні мелодії. Ти готова?

– Так, звичайно! Я все зроблю, тільки допоможіть мені повернути мій слух.

Королева Мелодія змахнула рукою і перед ними з'явилося п'ять різних інструментів: фортепіано, скрипка, гітара, саксофон і сопілка.

– Зараз я по черзі заграю на кожному з цих інструментів різні мелодії. Твоє завдання – відгадати, на якому з них я зіграла твою

мелодію.

Дівчинка спохмурніла, вона думала, що не зможе відгадати, адже не почує жодної з цих мелодій. Та все ж вона вирішила спробувати.

Королева зраділа, що Марічка погодилася на її завдання і почала по черзі грати на кожному з інструментів. Коли вона взяла в руки саксофон та почала грати, у дівчинки неймовірно швидко забилося серденько, вона щось відчула. Коли королева Мелодія закінчила грати на останньому інструменті, то спитала дівчинку: «Як ти думаєш, на якому інструменті прозвучала твоя музика?»

Не задумуючись Марічка відповіла: «На саксофоні! Так! Це була моя музика! Я відчула це! Відчула!»

На обличчі королеви засяяла посмішка:

– Так, дитино моя, ти відгадала. Справді, саме на саксофоні я заграла твою мелодію! Ти впоралася із завданням, тому я виконаю свою обіцянку – подарую тобі можливість чути!

Марічка не вірила своєму щастю, вона так міцно обіймала королеву, не знала, як віддячити їй за такий подарунок! Вона просила королеву ще і ще грати їй музику, а Марічка насолоджувалася тим, що може чути ці прекрасні звуки. Так, вона була неймовірно щаслива!

Прокинувшись зранку дівчинка зрозуміла, що все це був тільки сон, найкращий сон в її житті, у цьому сні здійснилася її найзаповітніша мрія. Марічка стала на коліна, підняла очі до неба і подякувала Богові за можливість хоч уві сні здійснити свою мрію. Вона не засмутилася, а ще більше почала вірити в диво. Марічка швиденько одягнула своє яскраве платтячко та побігла до матері, їй хотілося якнайшвидше розповісти найдорожчій про свій сон.

Мама щиро зраділа за свою донечку та пішла до татуса Марічки, щоб розказати і йому про цей неймовірний сон. Дівчинка пішла з нею, тато саме поливав грядки надворі. Мама Тетяна почала розповідати йому, що їх донечка побувала уві сні в Королівстві музики та про її пригоди там. І тут сталося диво! Марічка не повірила своїм

вухам, вона почула розмову своїх батьків. Почула на власні вуха! Вперше в житті вона почула, як звучить голос найрідніших їй людей!

– Мамо! Тату! Я чую! Чую! Ваші голоси такі прекрасні!

Батьки ошелешено дивилися на свою дитину і не розуміли, як таке можливо. Навіть на долю секунди подумали, що донечка з них насміхається, обманює їх. Але, на щастя, це було не так! Їх улюблена Марічка дійсно їх чула. Вона підбігла до своїх батьків та міцно їх обійняла, тоді взяла їх обох за руки та побігла до фортепіано. Сіла у своє маленьке крісло та заграла. Вона почула свою мелодію, ту ж, що уві сні грала їй королева. Маленька Марічка заплакала від щастя. Це був найщасливіший день її життя! Сталося диво, в яке вона так щиро вірила.

Матуся і татусь Марійки були настільки щасливі, що вирішили влаштувати свято, запросили всіх родичів та друзів, щоб відсвяткувати цю прекрасну подію. А ввечері, коли втомлена дівчинка лягла спати, їй знову наснився сон. До неї заговорив Бог: «Дитино, дякую тобі, що завжди вірила в диво, ніколи не зневірювалася, дякувала мені навіть за хороші сни. За твоє добре серце та чисту душу я вирішив подарувати тобі те, чого ти найбільше хотіла. Тепер ти завжди будеш чути ...».

Марічка усміхнулася уві сні, наче ще раз подякувала Богові за такий дарунок. Тепер вона точно найщасливіша людина в цьому нескінченному світі.

Грещук Романа Таємниця Лілі

Колись дуже давно, в одному італійському селі, в сім'ї шевців жив хлопчик із порушенням зору, на ім'я Антоніо, який таємно мріяв стати музикантом. Таємно — тому, що в його сімейному колі музика вважалася прокляттям. Колись його прапрадідусь покинув свою дружину, прапрабабусю Антоніо, заради мрії, яка тепер не дає спокійно жити Антоніо. Відтоді музична тема в сім'ї стала табу. Його прабабуся Лілі була маленькою дівчинкою, коли її батько музикант покинув сім'ю, залишив їх з матір'ю Джулією напризволяще і відправився підкорювати світ своєю музикою. Джулія, щоб прогодувати себе з маленькою донькою, в якій пропав зір після того, як їх покинув батько, навчилася чоботарському ремеслу. З тих пір протягом багатьох років сім'я Армани займається виготовленням взуття, а музика у них знаходиться під суворою заборонаю. Але Антоніо відчуває покликання до музики. Він потайки змайстрував гітару і збирається взяти участь в традиційному

музичному фестивалі, який проводиться в день мертвих. У цей день в давнину італійці поминають своїх померлих предків. Вони виставляють на вітварях їх фотографії, приносять на могили частування, вистилають пелюстками доріжки, по яких духи покійних родичів можуть знайти дорогу в світ живих. Кумиром Антоніо є великий музикант Італії Ернесто де Ла Крус. Він трагічно загинув під час концерту, на нього впав церковний дзвін. Тепер в цій церкві влаштований вітвар його пам'яті. Там зберігається гітара де Ла Круса.

Десятирічний хлопчик Антоніо підробляє чищенням взуття. Він вирушає на площу і чистить черевики. Від цієї роботи та переживань що він не може займатися музикою, його зір погіршується. Одного разу Антоніо поскаржився вуличному музикантові на те, що його бабуся (дочка Лілі) забороняє йому грати на гітарі. Музикант пропонує йому продемонструвати свої музичні здібності і дає свою гітару. Це бачить бабуся Антоніо, влаштовує скандал, наказує Антоніо йти додому.

У день мертвих сім'я Армані виставляє фотографії покійних членів сім'ї на домашній вівтар. У центрі груповий портрет: прапрабабуся Джулія, маленька Лілі (зараз вона старенька) і чоловік, ім'я якого заборонено згадувати. На фото, зображення його обличчя відірвано.

Після застілля, Антоніо сховався в своїй схованці і почав грати на своїй гітарі, яку зробив власноруч; це побачила його бабуся і поламала її. Антоніо засмучений повернувся до будинку і за поганого зору ледь-ледь побачив на фото в центрі вівтаря зображення гітари. Він задумався і промовив:

– Значить, мій прапрадід теж любив музику.

Антоніо наважується втекти з дому. Взявши з собою фотографію, відправляється на площу для участі в фестивалі, але у нього немає гітари... Він згадує, що гітара на фото – та ж сама, що зберігається в меморіальній церкві. Він розуміє, що він нащадок самого де Ла Круса, свого кумира.

Антоніо пробирається в церкву, знімає зі стіни гітару. І тут він чує ... дихання вітру, бачить, як кружляють пелюстки. Антоніо з переляку вибігає на вулицю і розуміє, що люди його не бачать. Проте він бачить мертвих, які прийшли в гості до живих. Він зустрічає своїх покійних родичів, а в той час, коли він розмовляє з ними, його прапрабабусю Джулію не пускають в світ живих, тому що хтось (це Антоніо) викрав її фотографію з вівтаря, а таким мертвим заборонений доступ в світ живих.

Антоніо зі своїми родичами відправляється в місто мертвих. А щоб Антоніо повернувся в свій світ, його повинен благословити хтось із його покійних родичів. Прибувши в місто мертвих він зустрічає свою прапрабабусю Джулію. Вона готова благословити його, але ставить одну умову:

– Ти повинен забути про музику, від неї одні нещастя.

Антоніо не погоджується. Він втікає і ховається від покійних родичів, а ті намагаються знайти його за допомогою чарівної літаючої тварини. Втікаючи від родичів, Антоніо знайомиться з Ніколо. Ніколо розповідає, що його не пускають у світ живих, оскільки ніхто не ставить його фотографію. І це загрожує йому повним зникненням, оскільки мертві в таких випадках вмирають остаточно. Ніколо каже, що знайомий з де Ла Крусом і може відвести до нього. А оскільки він предок Антоніо, тому може благословити його без умов. Натомість Антоніо в світі живих поставить біля вівтаря фото Ніколо.

Вони вирушають до де Ла Круса. Але потрапити до нього не так просто. У нього вечірка для обраних, потрапити на неї можна тільки після перемоги в музичному конкурсі. Антоніо виступає на цьому конкурсі, його гра на гітарі вражає всіх і він перемагає, а також він свариться з Ніколо: з'ясується, що той не може провести його на вечірку. Антоніо потрапляє туди сам. Він зустрічається з де Ла Крусом, той визнає в ньому праправнука і готовий його благословити, але Ніколо, що пробрався на вечірку, переодягнувшись, розповідає Антоніо справжнє підґрунтя його відносин з де Ла Крусом. Антоніо дізнається, що саме Ніколо написав усі найвідоміші пісні, які славили де Ла Круса. Виявилось, що де Ла Круса отруїв свого товариша Ніколо, привласнив його славу і навіть його гітару. Тоді Антоніо зрозумів, що він нащадок не

де Ла Круса, а Нікола. В той час де Ла Крус наказує охоронцям кинути Антонію і Нікола в колодязь. На допомогу їм приходять родичі, а також Джулія. Де Ла Крус збирається виступити на традиційному концерті перед населенням міста мертвих. На сцену замість нього виходить Джулія. Вона співає пісню, яку вони колись виконували з Ніколо. Де Ла Крус намагається перешкодити їй. Джулії на допомогу приходить Антонію, під час сутички де Ла Крус скидає хлопчика зі сцени. Ернесто не підозрює, що його конфлікт з Джулією і Антонію, під час якого він зізнається у вбивстві Нікола, транслюється на великому екрані. Публіка обурена. Де Ла Круса визнають вбивцею і забирають до в'язниці.

Після всіх цих подій Антонію вдається помирити Нікола і Джулію: він пояснює Джулії, що прапрадід збирався повернутися в сім'ю, але цьому перешкодила його раптова смерть. Лілі прабабуся Антонію ось-ось остаточно забуде свого батька, і він зникне з царства мертвих. Тому Антонію каже:

– Треба поспішати.

Джулія готова дати благословення Антонію. Тепер вона змінює умову, яку той зобов'язаний виконувати, вона каже:

– Ти можеш займатися музикою, але не повинен забувати про сім'ю!

Антонію повертається в світ живих. Він поспішає до прабабусі Лілі і співає їй пісню, яку та чула від батька в дитинстві. На диво в прабабусі Лілі появляється зір від почутої пісні та на деякий час повертається пам'ять, вона віддає Антонію відірваний шматочок фотографії з обличчям її батька.

Минув рік. На меморіалі Ернесто де Ла Круса з'явився напис: забутий. У будинку родини Армані відкритий музей всесвітньо відомого музиканта Нікола. У день мертвих Антонію зі своєю новонародженою сестричкою стоїть біля вівтаря. Там сімейне фото Джулії, Нікола і Лілі. І фото самої Лілі в похилому віці. А в місті мертвих населення вирушає в світ живих. Ніколо, Джулія і Лілі, взявшись за руки, переходять міст з квіткових пелюсток і вступають в світ живих.

Тепер сім'я Армані обоює музику, а в хлопчика Антонію відновився зір і він став великим майстром струнних інструментів, а також відомим музикантом, який подорожує зі своєю гітарою, яка йому дісталася від прапрадідуся – гітарою «Армані» і зачарує всіх грою на цій чарівній гітарі.

Тріфоненко Тетяна Фіолетове озеро

Я обоюю дивитися аніме. Ще в молодших класах я зі своєю подругою малювала різних героїв аніме. Завдяки такому захопленню в мене розвинулась досить широка фантастична уява. То ж я хочу розповісти вам дивовижну історію про Айрікі.

Все це відбувалося в невеличкому містечку Гойруб. Айрікі, Джемет і Ковсар були найкращими друзями, навчались в середній школі. Гойруб був незвичним містечком,

всі мешканці були наділені талантами. Хтось майстерно володів шаблями, а хтось був легкий як вітер. Так, це селище було сповнене магії і таємниць.

Айрікі походила з великого роду магів. Її прапрабабуся очолювала клан «Гедмус», який тисячі років підтримував стабільність у світі. Маги справді мали переваги над іншими, вони могли змінювати природу, зупиняти стихійні лиха. Кожний чарівник володів своїм мистецтвом, але не всім вдавалось віднайти свою стихію. Айрікі була одна з тих, якій не пощастило унаслідувати талант. А все лиш тому, що її батько був простим художником.

Тому дівчинка пішла в просту школу, де й почалися її пригоди. Джемет і Ковсар теж були простими підлітками, хоч кожна з дівчат мріяла володіти якоюсь стихією.

Одного разу Айрікі разом з класом пішли на екскурсію до старовинного лісу «Вруб», який, за словами старих місцевих, населювали привиди. Дівчата не вірили в ці легенди, та й ніхто не бачив цих привидів, тому причин боятись не було.

– Ось тут проживав дід Абамус... – розповідала вчителька.

Та подружки вирішили недалеко відлучитись від класу.

– Мені бабуся розказувала, що в цьому лісі є фіолетове озеро, наповнене чарами і, якщо напиться там води, ми зможемо пізнати істину силу, – продовжувала Айрікі.

– Та невже, я не вірю цим чуткам, ніхто ще цього озера не бачив, – сказала Джемет. Дівчата почали сперечатись, аж поки вони не почули сильний шелест листя.

– Привиди, це точно привиди! Дівчата, йдемо звідси, щось мурашки по тілі пробігли, – налякано шепотіла Ковсар.

Звичайно, ніхто не послухав Ковсар. Дівчинка завжди всього боялась, та з нею були завзяті Айрікі й Джемет, які нікому б не дозволили образити сором'язливу Ковсар.

Аж тут Айрікі скрикнула: «Озеро! Воно дійсно існує». Дівчата не повірили своїм очам, вони швидко побігли до озера.

– І що я вам казала, – зраділа Айрікі. Дівчина мріяла давно стати чарівницею як мама і ось тут випала ця можливість. Вона підбігла до озера і випила води, та ніяких сил дівчинка не здобула.

– Не засмучуйся, це ж тільки міф, озеро не може бути магичним, – заспокоювали Айрікі подружки.

Після цього дівчата повернулись до класу, за що отримали велику догану від вчительки і змушені були відпрацьовувати свої відсутність у позаурочний час, допомагаючи прибирати шкільне подвір'я.

Наступного дня дівчата відпрацьовували свої відгули. Кожній доручили різні роботи. Джемет і Ковсар прибирали в класі, а Айрікі змушена була прибирати невеличкий садок біля школи.

– Хм, пошвидше б закінчити роботу, завтра день народження у тата, треба картину намалювати, – думала Айрікі і раптом почувся незнайомий голос. Дівчинка запитала:

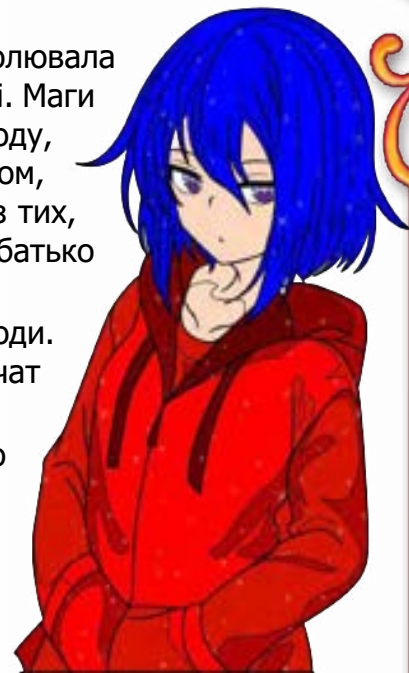
– Хто це? Джемет, Ковсар, це ви?

– Ні, вони ще у класі...

– Ти хто? Де ти?

– Ти мене чуєш? – відгукнувся голос з дерева.

– Ти з нашої школи? Щось тебе я не впізнаю. З якого ти класу... З сьомого? – допитувалась Айрікі.

Тут підійшли Джемет і Косар.

– Ти з ким говориш? – поцікавились дівчата.

– На дереві хлопчина сидить, – сказала Айрікі. – Ви його знаєте?

– Ахаха, жартуй, нікого там нема, – глузливо сказала Ковсар.

– Вони мене не бачать, тільки цікаво, як ти мене побачила? Я ж привид, приречений бути самотнім!

– Що?!

– Ви вчора гуляли в Врубі, от мені стало цікаво, яке ваше життя.

Айрікі хотіла запитати його ім'я, але він зник, то ж дівчата подались додому. По дорозі Айрікі розповіла подругам, що на дереві сидів хлопчина, та їй не повірили.

Кінець першої частини.

Мензатюк Анна Хвостик

Ця подія відбувалася на звичайнісінькій фермі в мальовничому карпатському селищі. Сьогодні по-справжньому був незвичайний день. Дивовижне свято! У найкрасивішої собачки Мілки народилося аж семеро цуценят. Всі вони були надзвичайно гарні, грайливі і дуже веселі. Але один малюк був повністю сліпий. Сусіди, друзі жваво приходили на ферму та забирали песиків по одному у свої домівки. А на незряче цуценятко ніхто не звертав уваги, воно було нікому не потрібне.

Господарі дуже полюбили маленького цуцика, вирішили його залишити жити на фермі і назвали Хвостиком, оскільки собака завжди ходив за кимось услід. Він був дружелюбним, та з ним ніхто не хотів товаришувати. Усі тваринки на фермі ображали Хвостика: кури завжди голосно насміхалися, кудкудакаючи, індики сильно реготали. А найбільше цуценяткові діставалося від гордовитого гусака, який тільки шукав нагоди, аби скубнути Хвостика за вушко. Собаки, які охороняли ферму також не любили його, адже він не міг за себе впевнено постояти. Тому так часто цуцик залишався голодним.

Одного разу господар із собаками-сторожами пішов на прогулянку до лісу. Хвостик, як зазвичай, залишився вдома, бо йому було важко орієнтуватися в просторі та встигати за старшими друзями. Тим часом на ферму тишком пробрався лис. Хвостик

одразу почув, що в курнику відбувається щось нехороше і кинувся на допомогу. Він забіг усередину й зрозумів, що дикий звір безжалісно тягне того самого гордовитого гусака за шию, адже такі розпачливі звуки той ще ніколи не видавав. Собака помчав до будиночку хазяїнів. Господиня спершу не розуміла, що хоче Хвостик. «Можливо, також до лісу», – подумала вона. Проте цуценятко сміливо почало тягнути жінку до самого

курника і та побачила величезну небезпеку. Господиня прогнала хитрого лиса й, з допомогою Хвостика, змогла врятувати життя гусака та всіх інших мешканців курнику.

Незабаром повернувся і чоловік із собаками. Жінка охоче й водночас стурбовано розповіла про невітшну пригоду, котра трапилася на фермі. Порятунок птиці відбувся завдяки гострому нюху та щирому серцю маленького Хвостика, який виявився справжнім рятувником і захисником.

Чутки про його подвиг облетіли всіх жителів ферми та навіть карпатського містечка. Попри свою гордість гусак схилився перед мужністю Хвостика, кури тепер радісно виспівували, коли бачили маленького героя, а господар завжди залишав найкращу кістку для Хвостика.

І неважливо, що ти не такий, як всі. Найголовніше – внутрішня краса й сердечна чистота.

Віра породжує чудеса

Яскраве травневе сонечко вже було високо над горизонтом, грайливо де-не-де пролітали та співали якусь дивну заспокійливу мелодію пташки, а дерева радували білосніжним чи кольоровим цвітом, тільки їхній аромат проникав у серця перехожих і спонукав спинитися на хвилику, щоб поринути у казку та насолодитися ніжними протягнутими нотами, на яких красуня-весна помірно і загадково, то поступово посилюючи чи ослаблюючи звучання вигравала.

Андрійко Вашук, як ніхто, навчився слухати музику весняної царівни, особливо натхненно, повертаючись з музичної школи. Хлопчик був надзвичайно талановитий, хоча й не мав багато друзів, бо поведінка його була подекуди дивна і незрозуміла його одноліткам.

Сьогодні він не чув нічого, повертаючись засмученим з академконцерту. Його очі були почервонілі від сліз і дуже сильно пекли. Відчай і розчарування – це все, що залишилось після концерту. Він більше ніколи не візьме в руки скрипку. Це рішення Андрійко прийняв свідомо, бо тут емоції ні до чого. Емоції були в залі, коли зламався гриф і струни натягнуті, мов стріли одна за одною рвались і звивались, мов змії. Хлопчик ні на хвилику не пожалів, що зламав скрипку. Адже він тепер вільний! Вільний від двох- чи трьохгодинних репетицій, клопітких підготовок до конкурсів, від постійних зауважень та повчань батька. І взагалі, це його особисте життя. Такий вчинок дещо засмутив батьків, котрі з дитинства підтримують самореалізацію свого сина з аутизмом.

Повернувшись додому, Андрійко намагався якнайшвидше заснути, щоб забути сьогоднішній день і всі ці жахливі події. Сон не забарився. Вже через пів години Андрій Вашук опинився дуже далеко від дому, в італійському містечку Кремоні, про існування якого хлопець навіть не знав до сьогодні. Він опинився в майстерні, де пахло деревиною і лаками. На стінах висіли різноманітні музичні інструменти. Сам майстер тримав у руках красиву і незвичайну скрипку. Він повернув голову і лагідно запитав: "Хлопчику, що ти тут робиш?"

Андрійко розгублено дивився на майстра. Раптом він помітив, що тримає в руках свою зламану і нікому не потрібну скрипку. Майстер хитнув головою, взяв поламаний інструмент і уважно його розглянув.

– Цікаво-цікаво. Робота непогана, але дерево не міцне і дивна структура лаку, – чоловік протягнув руку і представився:

– Антоніо Страдіварі, радий знайомству. А це позаду – моє музичне королівство.

Митець захоплено провів поглядом по всіх свої невимовних музичних витворах мистецтва. А потім неспішно додав:

– Я можу полагодити твою скрипку, але звук вже більше не буде таким як раніше.

Андрійко кивнув головою, адже йому було дуже соромно за свій вчинок. Страдіварі пояснив хлопчику, що кожен інструмент – особливий та має унікальне звучання і навіть ім'я.

– «Гібсон», «Леді Блант», «Алярд», «Червоний Мендельсон» – такі цікаві та особливі імена цих музичних витворів. Ось тепер уважно послухай.

Антоніо простягнув хлопчику нову скрипку. Андрійко повів смичком і легкі звуки, неначе пір'їни, підлітали все вище та вище. Хлопчик одразу подумав:

– Яке дивне та загадкове звучання! Ех, якщо б у нього була така скрипка, то він б ніколи-ніколи її не залишив.

– Браво! У тебе талант! – захоплено вигукнув Антоніо, – ти не повинен покидати своє захоплення. Я також мріяв стати музикантом, але Господь перевершив усі мої очікування. Мої інструменти дарують музику багатьом людям. Я один просто б не зміг дати стільки концертів. Запам'ятай: одного таланту завжди замало, необхідно бути дуже працелюбним. Я вірю, що ти все зможеш...

Раптом сонячний промінчик лагідно торкнувся чола Андрійка. Хлопчик прокинувся, розплющив оченята, поспіхом піднявся з ліжка і сповнений віри мовив:

– Невже це був сон?

Він підбіг до столу, на якому лежала скрипка.

– Це просто неможливо! Вона ж була така пошкоджена!

Андрійко нічого не міг зрозуміти. Раптом в кімнату тихо зайшла мама. Вона лагідно обійняла сина.

– Я розумію, що вчора у тебе був дуже важкий день. Але у мене є для тебе невеличкий подаруночок.

Мама простягнула квиток на концерт. Андрійко дуже зрадів і подякував. Непомітно минув день, і ось Андрійко вже примостився серед інтелігентного люду в розкішній залі оперного театру. Очікуючи на початок концерту, він по-особливому хотів почути звуки скрипки, які закарбувалися глибоко в серці після дивного сну.

На сцену впевнено ступила американська скрипалька Елізабет Піткерн. Дивне звучання італійської скрипки огорнуло всю залу. Ці ніжні і водночас яскраві ноти розчулили серце Андрійка. Він згадав, де вже чув такі дивні звуки. Увесь концерт пролетів, неначе мить. Після закінчення, хлопець поспішно вибіг на сцену з букетом квітів, щоб подякувати скрипальці за казкову атмосферу та незабутні мелодії, які продовжують лунати в його душі.

Славнозвісна Елізабет простягла хлопчику скрипку та запропонувала зіграти на ній. Андрійко до кінця не міг зрозуміти, що відбувається. Сотні думок пролетіло в його

голові за одну мить. Він не міг зрозуміти, чи це сон. Андрійко обережно взяв скрипку «Червоний Мендельсон» та на слух зумів відтворити прекрасну мелодію, яку чув тоді у своєму дивному сні. Усі люди аплодували юному талановитому музикантку, на очах Андрія Ващука виблискували сльози, проте тепер це були сльозт щастя та надії. Скрипалька теж не могла стримати сліз, адже її вчинок став початком втілення мрії у життя. Вона обійняла молодого музиканта і тихо прошепотіла на вухо:

– Я вірю, що ти все зможеш...

Ці слова віри уже двічі залишають відгомін у душі молодого хлопчика. Сьогодні він був найщасливішим. Андрій Ващук зрозумів своє покликання. І цей день став для нього першим яскравим кроком та уроком.

Ще невідомо чи стане Андрійко композитором чи всесвітньо відомим скрипалем, в якому ансамблі він буде грати чи можливо буде давати сольні концерти... Але істина проста: віра творить великі чудеса!

P.S. Важливо завжди вірити та підтримувати дітей, незважаючи на їхні особливості чи порушення. У кожному закладений величезний безцінний потенціал! Усі діти, не дивлячись інколи на їх дивні вчинки та проблеми, потребують ЛЮБОВІ. Це надзвичайно потужна сила, яка може творити чудеса, пробудити кам'яні серця, зцілити духовно й морально. Дітки з з інвалідністю можуть все і навіть більше, коли віра, надія та любов є в присутніми в їх життях.

Пучко Яніна Друг Томо

Ліра проживала у приморському містечку Верчег. Вона любила гратися із друзями на пляжі, ласувати солодкими фруктами влітку та шукати лісові ягоди і гриби у прекрасному світлому лісі неподалік міста. Загалом, вона любила своє містечко, друзів і була щасливою.

Одного чудового літнього ранку Ліра прокинулася і поринула у мрії. Лежачи у м'якенькому ліжку, їй раптом захотілося скуштувати смачних спілих полуниць. Вона вмилася, розчесала волосся, вдягнулася і хутко вибігла з будинку до торговельного павільйону неподалік. Дівчинка підбігла до дороги, подивилася в усібіч і ступила на проїзджу частину. Раптом нізвідки на дорозі з'явився хлопчина на велосипеді, який не помітив пішохода і загальмував надто пізно. Ліра лише встигла йойкнути і впала на траву біля дороги.

За кілька хвилин дівчина ледь розплющила очі і побачила дивну сіру хмаринку. Потерши долонями очі, Ліра дивилася на срібну пухнасту, трішки вищу за неї зростом істоту, схожу на ведмедика. Та подала руку дівчинці і вона, не злякавшись, прийняла її допомогу.

- Хто ти? Як тебе звати? – запитала Ліра.
- Томо...Томо...Томо... – весь час проговорював дивний «ведмедик».
- То буду звати тебе Томо. Мене звати Ліра.

– Томо, томо – відповіла істота.

Виходить це твоя відповідь на всі питання, – посміхнулась дівчина. Нічого, я не проти потоваришувати з тобою. А ти що думаєш?

– ТОМО!!! – радісно вигукнув Томо.

Томо вхопив Ліру за руку і вони разом побігли уздовж дороги до лісу. Згодом вони прибігли до невеликого будиночка прикиданого листям.

Томо радісно підстрибнув, відкинув листя з дверей і зайшов всередину. Ліра хотіла зайти слідом за Томо, але він зробив знак почекати надворі. За хвилину пухнастий друг виніс з будиночка коробку середніх розмірів і простягнув дівчинці. Вона посміхнулася і взялася відкривати коробку, та Томо зупинив її, вказуючи рукою в напрямку дороги. Дівчина все більше і більше дивувалась, та все ж продовжувала йти за Томо.

Разом друзі дійшли до океанаріуму і хутко забігли всередину. Здивована Ліра помітила, що в ньому не було жодного відвідувача. Друзі гуляли по океанаріумі, дивувалися забарвленню морських істот, гралися з рибками через скло.

Томо вказав на коробочку – настав час її розкрити. Ліра розпакувала коробку, і побачила там... крихітну живу рибку у скляному пеналі. Вона здивувалася побаченому і не могла зрозуміти, що це означає. Підстрибуючи, Томо потягнув дівчину в одну кімнату.

Там в скляній великій кулі плавала красива рибка, але вона була зв'язана ланцюгами і потребувала допомоги. Як тільки маленька рибка в руках дівчинки побачила її, то почала метушитись. Томо вказав на два важелі по обидві сторони скляної пастки.

– Я зрозуміла тебе, Томо.

Впоравшись з важелями, Томо і Ліра змогли звільнити рибку, випустили її та маленьку рибку в море. Томо поважно вклонився і обійняв дівчинку міцно-міцно, ф потім взяв її за руку і вони вибігли надвір. Там Томо помахав рукою і раптом, дивним чином, здійнявся у небо. Ліра махала рукою і пустила кілька сльозинок. Цей момент із життя завжди залишиться у її пам'яті і спогадах Томо.

Кузьмин Віта Чарівна скринька

У далекому королівстві, за морями-океанами жив король Дайвін та королева Арія і був у них маленький син на ім'я Лорен. Королівська сім'я була дуже щасливою, жила в мирі та радості, але було багато людей, які заздрили такому щастю і хотіли будь-яким чином відібрати у них королівство.

Проїшли роки, Лорен виріс і король з королевою вирішили влаштувати грандіозний бал-святкування на честь його 17-го дня народження. Було запрошено багато гостей з далеких королівств. Заможні принцеси дарували розкішні подарунки та змагались одна з одною своєю красою за серце юного принца, але воно належало доньці придворного слуги, яка дуже подобалась Лорену вже багато років. Звали ту дівчину

Аврора, вона була дуже гарна та талановита, чудово грала на скрипці і від її гри всі люди ставали добрішими, а її спів здатен був розтопити серце кожної людини. Дівчина також була закохана в принца, але зі слів короля: «Я ніколи не дозволю, щоб мій єдиний син та майбутній король був з дочкою простого селяка, до того ж прислуги», вона розуміла, що ніколи не буде з Лореном. Після численних вмовлянь батьків Лорена, Аврору було запрошено на бал.

То було гучне святкування, всі веселились, а Лорен не зводив погляду з Аврори. Вона вирішила зробити йому подарунок та зіграти на своїй скрипці. Людям дуже сподобалась її гра і всі продовжували веселитись.

У королівській сім'ї була традиція, що кожного року в день святкування дня народження Лорена, король виголошує привітання для свого сина, після чого всі члени родини п'ють воду із живої криниці (так називалась криниця при королівському дворі, яка вважалася чудодійною).

- Марію, принеси-но келихи з живою водою, – наказав король.
- Добре, ваша величносте, – схиливши голову, відповів Марію.

Отримавши келихи, король розпочав своє привітання: «Дорогий синку, ми з твоєю матір'ю дуже тебе любимо та бажаємо, щоб твоє життя було наповнене тільки щастям та радістю. Ми дуже хочемо, щоб ти знайшов ту єдину принцесу, яка буде тобі хорошою дружиною та люблячою матір'ю ваших дітей. І в цей прекрасний день піднімімо всі келихи та випиймо за здоров'я майбутнього короля!».

Осушивши келихи з живою водою до дна, король Дайвін та королева Арія раптово впали. У серед гостей розпочався хаос, ніхто не розумів, що з ними сталось. Лорен розгубився, він не знав, що робити. Із натовпу людей почулись голоси:

- Короля та королеву отруїли!
- Хто б це міг бути?
- Та це ж прислуга Марію, він подавав келихи!
- Вбити його!!!

Лорен не хотів вірити в те, що Марію зміг на таке піти, але він повинен був ув'язнити його за наказом свого дядька, і щоб не було ще гіршого хаосу в королівстві.

Прошло декілька днів після отруєння короля та королеви. Лорен не відходив від скутих отрутою батьків ані на крок, гарячково думаючи, що робити і в кого просити допомогу. Раптом принц згадав, що колись давно, батько розповідав йому про могутнього чаклуна Кальджі, який жив далеко від королівства в темному лісі. Наступного дня Лорен вирішив відшукати чаклуна, який зміг би допомогти врятувати його батьків. Виходячи з палацу, принц зустрів Аврору, яка крізь сльози благала:

– Відпусти мого батька, благаю тебе, він ні в чому не винен! – жалісно благала Аврора.

– Я знаю люба, але я не можу цього зробити, адже мій дядько вперто наполягає на тому, що це зробив саме він, – відповів принц.

– Але ж... але ж це неправда, – сплакуючи прошепотіла Аврора.

– Не хвилюйся, я дізнаюся правду. Я відправляюсь на пошуки могутнього чаклуна Кальджі, який допоможе мені в цьому, – впевнено сказав Лорен.

– Можна, я тобі допоможу? – запитала дівчина.

– Так, я буду тільки радий, – відповів Лорен.

Вони відправились в дорогу, йшли довго, аж ось побачили старенький будиночок, в якому жив Кальджі. Вони ввійшли та ввічливо запитали: «Чи є хто вдома?»

– Ви хто такі та що вам потрібно? – грізно запитав Кальджі.

– Я прийшов попросити, щоб ви допомогли мені зцілити моїх батьків, їх отруїли і я не знаю, як їм допомогти, – пояснив Лорен.

Чаклун подивився в очі принцу та сказав:

– Я можу тобі допомогти, якщо ти принесеш отруту, якою отруїли твоїх батьків.

– Я взяв з собою келихи з яких пили мої батьки, можливо, вони вам допоможуть, – відповів Лорен.

Кальджі розглянув келихи і похитав головою:

– Це дуже сильна отрута, на яку накладене страшне закляття. Я не зможу вам допомогти, але я знаю одну легенду про чарівну скриньку, у якій є те, що знешкодить найміцнішу отруту та чари. Відкрити ту скриньку може людина, в якій добре серце та чиста душа. Вам потрібно пройти довгий шлях, знайти золотий ключ, який знаходиться у болотного Водяного...

– А де знаходиться ця скринька? – запитала Аврора

– За темним лісом, болотом Водяного, у золотому замку, який охороняє триголовий Троль. Дорога туди дуже далека, тому вам потрібно вирушати прямо зараз. Але пам'ятайте, що болотяний Водяний може обдурити вас та забрати в своє болото. Його спів може зачарувати вас і ви назавжди залишитесь в його царстві, тому будьте хитріші та не дайте йому це зробити. Візьміть цей клубочок, він покаже вам дорогу до золотого замку – вам потрібно промовити: «Поведи нас клубочок через темний лісочок, через дім водяного та до замку золотого». А якщо захочете додому повернутись, тоді скажіть: «Клубочок, клубочок, проведи через лісочок, від замку золотого та до дому дорогого»

Аврора та Лорен вирушили в дорогу. Довго йшли стежкою, яка простягалась через увесь темний ліс. По дорозі їм траплялись різні істоти, які були заручниками темного лісу. Наступного ранку Лорен випустив чарівний клубочок, прошепотів слова, як велів чаклун і вони вийшли з темного лісу. Дорога до болота Водяного була вставлена всілякими пастками та різними страхами, які, на думку Водяного, вбережуть його болотяне королівство. Підходячи до болота, Лорен та Аврора вже знали, що спів водяного може їх зачарувати; вони взяли мох та заклали його у вуха, щоб не чути його співу. Наближаючись до трону де сидів водяний, вони помітили в нього на шії золотий смичок. Побачивши чужаків, водяний розлютився та голосно закричав.

– Як ви потрапили сюди? Як пройшли всі мої пастки? Що вам потрібно у моєму королівстві?

– Ми прийшли, щоб попросити у вас золотий ключ, який потрібен для чарівної скриньки, у якій є те, що здатне розбити отруту та зняти чари з моїх батьків, – відважно відповів Лорен.

– Ха-ха-ха, ключ їм потрібно, ха-ха-ха, з батьків чари зняти, більшої дурні я не чув. Мій ключ вам він не дістанеться! – зареготав Водяний.

Лорен знав, що так просто ключ він не отримає, тому запитав:

– Що вам потрібно в обмін на золотий ключ?

– Ваші душі! – потираючи руки, відповів Водяний та почав співати свою мелодію. Довго він співав, але, побачивши, що спів не діє на них, розлючено закричав:

– Хто ви такі, що можете встояти перед моїм співом? Ану ж швидко відповідайте, чому на вас не діють мої чари? Адже я співаю так могутньо, що всі потвори в цьому болоті викручуються та розбиваються об скелі.

– Ваш спів радше схожий на стогін, – сміючись відповіла Аврора.

– Як ти смієш так говорити, нахабо? Ти думаєш, що зможеш краще? – лютував Водяний.

– Якщо я заспіваю краще, ви віддасте нам золотий ключ і ми продовжимо йти далі! – впевнено відповіла Аврора.

– Хмм, ти ж проста смертна і не зможеш так заспівати. Але якщо виграю я, тоді ваші душі будуть мені належати повіки, – єхидно відповів Водяний.

– Ми приймаємо вашу умову, – погодилась Аврора.

– Водяний розпочав свій жахливий спів, але він не подіяв та не зачарував Аврору і Лорена, адже вони обхитрили Водяного, вставивши мох в вуха.

– Тепер ти, проста смертна, спробуй заспівати краще, ніж володар цього болота, – впевнено сказав Водяний.

Аврора розпочала, її спів був неначе щепіт ранньої пташки, а голос дзвінким, як кришталь. Водяний, почувши такий прекрасний спів, почав розтворютись у власному ж болоті і залишився від нього тільки золотий ключ. Ось так от прості смертні обхитрили болотяного Водяного. Піднявши золотий ключик, вони вирушили в дорогу до золотого замку, де знаходилась чарівна скринька.

Дорога до замку була далекою. Лорен та Аврора ішли три дні та три ночі, аж ось вони дійшли до високого пагорбу, на якому височів золотий замок. При вході вони побачили триголового Троля, який дрімав на камені. Лорен та Аврора хотіли непомітно пройти повз Троля, але одна з його голів, почувши кроки, проснулась та побачила їх.

– Чужинці! Чужинці прийшли! Прокидайтесь! – кричала середня голова.

– Хто? Де? Покажи! Ми поласуємо ними, – проснувшись, галасували дві інші голови.

– Що вам потрібно чужинці? Чому ви сюди прийшли? – кричали голови.

– Ми прийшли просити у вас чарівну скриньку щоб знешкодити отруту та зняти чари з моїх батьків.

– Щооо? То ви обікрасти нас надумали, поганці? Не дістанеться вам скринька, вона – наша, як і все в цьому замку!!! – розлючено говорили голови.

– Давайте поласуємо ними, адже ми не їли вже більше ста років, – запропонувала середня голова.

– Оце буде вечеря за стільки років! – зраділи голови.

– Ні, ні, ми не хочемо вас обікрасти, ми нею тільки скористаємось, щоб звільнити моїх батьків від отрути та розбити чари, після чого ми обов'язково, за вашу доброту, нагородимо вас золотом, – пояснив Лорен.

– Хмм, золото? Хороша ідея! А багато золота нам принесете? – запитали голови

– Так, багато золота, дуже багато, – запевняв Лорен.

– Тоді заходьте, але якщо ви візьмете ще щось крім скриньки, вам буде непереливки, – грізно відповіли голови.

В замку Лорен та Аврора побачили просторі коридори, наповнені золотом та дорогоцінним камінням. Далі вони побачили багато розкиданих лицарських обладунків. Напевно, то були люди, які хотіли вкрати золото у триголового Троля, але їм це не вдалося. Друзі довго не могли знайти чарівної скриньки. Піднявшись до найвищої кімнати замку, вони побачили скриньку у золотій клітці, ключ до якої літав у повітрі.

– Як же нам його спіймати? – засмучено запитав Лорен.

– Не хвилюйся, я спробую заспівати і, можливо, він сам прилетить до нас – відповіла Аврора.

Аврора розпочала співати і, справді, ключ сам прилинув на її прекрасний спів та сів на долоню. Лорен відкрив золоту клітку, скринька вразила їх своїм сяйвом. Взявши скриньку, вони подались до виходу, де побачили триголового Троля, який голосно хропів. Лорен витягнув клубочок, який дав йому чаклун Кальджі і знову промовив слова:

– «Клубочок, клубочок, проведи через лісочок, від замку золотого та додому дорогого».

Лорен та Аврора відправились додому. Через багато днів та ночей вони дійшли до темного лісу, де був будиночок чаклуна Вони повернули йому клубочок, подякувати за допомогу і рушили до палацу.

Ввійшовши в покої батьків, Лорен дав Аврорі золотий ключик і попросив відкрити скриньку. Всередині було чародійне зілля, яке звільнило батьків від отрути та розбило чари. Король Дайвін та королева Арія, оговтавшись та нетямившись від щастя, дякували Лорену та Аврорі за порятунок. Побачивши це, дядько Лорена не тямився від люті, адже, як згодом виявилось, саме він підсипав отрути в келихи з живою водою щоб зайняти місце короля Дайвіна. Негайно ж батька Аврори випустили з в'язниці, а дядька Лорена було вигнано з королівства за спробу вбити короля з королевою.

Король Дайвін та королева Арія дали згоду на одруження Лорена з Авророю. На вісімнадцятиліття Лорена Аврора вийшла за нього заміж і народила йому багато дітей. Ось так справжньою, сильною любов'ю Лорен та Аврора пройшли всі перешкоди та врятували батьків. І як пишуть в усіх казках: «Жили вони довго та щасливо».

Ціник Віта Чарівна сила сопілки

У далекій країні жили король та королева. Вони дуже кохали одне одного і незабаром у них повинна була народитися донечка. Всі слуги, кухарі, садівники не могли намілуватися цієї парою та не могли дочекатися, коли народиться маленька принцеса. Король і королева теж з великим нетерпінням чекали появи своєї донечки.

Вранці зійшло сонечко, пташки в їхньому саді голосно співали і весь королівський палац почув дитячий голос. Народилася гарненька дівчинка з світлим волоссям та синіми оченятами. Всі безмежно раділи цій події. Назвали дівчинку Аделінка.

Аделіна швидко росла, всі доглядали її, пестили, любили. Та король з королевою сумували, адже їхня прекрасна дівчинка не могла ходити. Сотні лікарів приїжджали, щоб допомогти принцесі, але жоден так і не змігвилікувати її.

Коли принцесі виповнилося 18 років, вона запитала у батька:

– Татусю! Чому я не можу ходити? Як мені далі жити? Невже мене ніхто ніколи не покохає? Я ніколи не танцюватиму в нашому прекрасному саду?

Батько заспокоїв свою донечку і відповів:

– Люба моя! Ти ж знаєш, ми любимо і будемо любити тебе, якою б ти не була!

В їхньому саду працював молодий садівник Віллі, який дуже гарно грав на сопілці. Аделіна часто слухала його гру, вона приносила їй заспокоєння та радість.

Почувши розмову, Віллі витягнув свою сопілку і почав грати. Всі пташки злетілися на дерева, щоб почути мелодію. Принцеса теж почула цю дивовижну гру і попросила батька піднести її до вікна. Король виконав прохання і вона побачила гарного хлопця, який відразу запав їй у душу. Він був дуже гарним, високим, чорнобривим – це було кохання з першого погляду. Коли садівник закінчив грати мелодію, у принцеси потекли сльози. Вона згадала, що ніколи не зможе бігати по їхньому садочку і насолоджуватися цією красою.

Батько бачив, як заблищали очі у його улюбленої принцеси, коли вона дивилася на Віллі. Цей погляд подарував королю надію. Він наказав слугам кожного дня вивозити Аделіну в сад, а Віллі попросив грати на сопілці.

Незабаром Віллі покохав принцесу. Вона забула, що не може ходити, оскільки, любов до Віллі була такою гарячою, що їй здавалося, ніби вона кружляє вальс у своєму саду під мелодію його сопілки.

Вже 20 років Віллі не розлучався з своїм інструментом. Сопілка садівника була дуже дорогою для нього. Коли його матір помирала, то сказала:

– Любий мій сину, запам'ятай! Ця сопілка – твій оберіг. Завжди носи з собою і вона оберігатиме тебе все життя.

Одного прекрасного дня біля замку зупинилася карета, з якої вийшла чудернацько вбрана жінка. Це була чарівниця. Вона побачила усміхнену принцесу на колісному візку і молодого хлопця, який грав та підтанцьовував перед нею. Підійшовши до хлопця, вона сказала:

– Я можу зробити так, щоб ця закохана у тебе дівчина почала ходити, але ти повинен віддати мені цю чарівну сопілку.

Хлопець з жалем подивився на принцесу, потім на свою сопілку, з якою не розлучався довгі роки. Його любов до Аделіни була настільки сильною, що він пожертвував найціннішим. Він віддав сопілку та гірко заплакав, аж раптом відчув дотик рук на своїх плечах. Це була його Аделіна, яка стояла на своїх ногах, а в руках тримала іншу сопілку.

Віллі почав грати і вони закружляли в чарівному вальсі по саду. Саме про такий танець і мріяла принцеса Аделіна.

Не потрібно боятися віддати щось хороше для того, щоб отримати щось чудове!

Ломпас Аліна Чудотворна сила перстня

Давним-давно, за горами-лісами було дивовижне Динерійське королівство короля Теона та його дружини Місандеї, в якому за всі часи правління панували мир та злагода, але так було не завжди. Після загадкової смерті Місандеї король та два його сини Роберт і Джордан, довго не могли оговтатись від тієї думки, що люблячої дружини та турботливої матері вже немає. Начебто, ціле королівство було покрито вуаллю печалі за королевою. Всі люди в королівстві тужили за доброю, щирою, королевою і цей смуток тривав багато років.

Прошло багато часу, сини виростили та стали сильними і мужніми спадкоємцями батьківського трону. Король дуже любив своїх синів та захоплювався дружбою і люблячими стосунками між ними. Під час вечері батько оголосив синам, що їх запрошено до сусіднього королівства Тормунда, де в честь святкування 18-ти річчя принцеси, влаштовують пишній бал. Сини не були в захваті від цього запрошення, адже знали про угоду між батьком та королем Антонієм, яка полягала у одруженні одного з синів на принцесі Арії. Все ж сини не хотіли засмучувати батька і вирішили все ж таки поїхати на бал. Дорогою сини жваво розмовляли та веселились, здавалось, вони поговорили про все на світі. Прибувши до палацу, брати були вражені гостинністю принцеси, вона показала їм замок та покої в яких вони будуть відпочивати.

Наступного дня був завершальний етап підготовки до балу, всі були в клопотах. Ввечері повинні були прибути інші гості. Брати не хотіли заважати, тому вирішили прогулятись. Проходячи по просторих коридорах замку, зненацька почули гучні голоси:

- Еміліє, негайно принеси моє святкове вбрання! – наказала принцеса Арія
- Так, Ваша величносте, уже несу – відповіла служниця Арії, Емілія
- І кольє моє не забудь, постарайся не забруднити його своїми брудними недоглянутими руками.
- Добре, Ваша величносте – сумно відповіла служниця
- Що ти накоїла, розтяпо, як ти посміла зіпсувати моє кольє, хто ти така, щоб його ламати – здратовано та пихато кричала принцеса.
- Яя... Яя... Я... – з переляку Емілія не знала що й казати, адже це не вона зіпсувала коштовну прикрасу.
- Я тебе знищу... Бахх..... Баахх..

В цей момент брати вирішили ввійти до кімнати, де побачили скривавлену дівчину.

- Облиш, ти її вб'єш – закричав Роберт.
- Вона зламала моє кольє. Впродовж всього свого життя вона не зможе розплатитись за нього. Не варто захищати цю брудну нахабну біднячку. – сердито сказала принцеса
- Нехай вона біднячка, але людського у ній є більше, ніж в тобі – сказав Джордан
- Не бажаю бачити її у своєму замку, іди геть, нахабо – сказала принцеса.

Брати відвели Емілію у свої покої, щоб вона заспокоїлась. Роберт приніс воду, вона помила скривавлене лице та руки і хлопці були здивовані красою дівчини. Її очі були

наче безкрайне небо, голос ніжний, наче спів ранішніх пташок, вона мала густе та пишне золоте волосся. Її манери та тендітність зачарували Роберта. Він закохався у неї з першого погляду і вирішив подарувати їй діадему своєї матері та дивовижної краси троянду.

Увечері розпочався бал, приїхало багато гостей з різних королівств. Всі веселились, раділи та вітали принцесу, але тій було не до балу, їй запов в серце принц Роберт. Вона не зводила з нього очей і всіляко намагалась привернути увагу до себе, однак серце Роберта вже належало Емілії. Після закінчення балу всі гості поїхали до своїх королівств.

Наступного дня Арія повідомила батька, що хоче вийти заміж за принца Роберта, на що отримала таку відповідь:

– Моя красуне, ти ж знаєш мою любов до тебе, заради твоєї посмішки ми з мамою зробимо все на світі. Ти вийдеш заміж за нього!

– Оо татку, я щаслива, тепер я не буду жити у цьому старому палаці, я переїду у нове королівство, де багато золота, великий палац та розкіш, – вигукнула принцеса.

– Хіба ти не через кохання до Роберта виходиш заміж? – здивовано запитав батько

– Яке там кохання, батьку? Його не існує! Він гарний, заможний, до того ж наслідник трону, що ще потрібно для щастя? – впевнено відповіла дочка.

– Тоді я повідомлю Роберта про ваше весілля – сказав батько.

Через день після балу Роберту принесли лист, в якому король Антоній пише:

– «Роберте, ти зачарував мою доньку, вона щиро кохає тебе, і тепер я впевнений, що моя угода з твоїм батьком буде виконана! Тому ми неодмінно чекаємо тебе у нашому замку для обговорення вашого подальшого життя.»

Прочитавши, Роберт відписав у відповідь, що він не кохає принцесу Арію і не збирається з нею одружуватись. Його серце належить тільки Емілії і батько дозволяє йому розірвати угоду.

Принцеса Арія страшенно розлютилась, вона пішла до могутнього злого чаклуна Маркуса і попросила його перетворити Емілію на стару, страшну потвору, а взамін вона дасть йому золото. Чаклун одразу погодився. Маркус варив страшне зілля три дні і три ночі, витратив багато відьмацьких сил, але йому вдалось зварити його. Передаючи зілля принцесі, він сказав:

– Дівчина повинна випити це зілля до останньої краплі коли буде повня, тоді сила місяця та заклинання перетворить її на потвору, через тридцять днів вона помре!

Так і сталось, принцеса Арія хитрістю змусила Емілію випити зілля і вже через день та боялась подивитись на себе в дзеркало. Її обличчя, тіло, руки стали потворними, коли вона виходила з будинку, люди боялись її, називаючи старою відьмою.

Роберт, який щиро кохав Емілію, подався на її пошуки, він шукав її у всіх королівствах, але дівчини ніде не було. Зневірений, подавлений сумом та з розбитим серцем він повертався до свого палацу, аж раптом, карета зупинилась. Вийшовши з неї, він побачив, стару огидну жінку, яка благала допомоги. Жінка казала, що вона Емілія і на неї наклали закляття. Роберт не впізнав кохану в страшній загадковій

незнайомці, але серце підказувало, що це справді Емілія. Коли вона показала діадему, яку Роберт подарував їй у день знайомства, сумніви розвіялись, це справді була вона. Юнак ще більше засмутився, адже не знав, що робити, як допомогти.

Проїшов тиждень. Роберт не здавався і шукав різні способи, щоб зняти закляття з Емілії. Несподівано він згадав легенду, яку в дитинстві розповідала йому мама про чарівний перстень, який може зняти найсильніше закляття. Щоб його знайти, потрібно пройти довгий шлях через дрімучий ліс до перевалу Велетнів, там треба забрати зелений рубін, без якого перстень не матиме сили, після чого потрібно віднайти підземне царство Тролів, де і знаходиться сам перстень.

Душа Роберта наче розцвіла, а серце наповнилось надією врятувати свою кохану від закляття. Довго не думаючи Роберт вирушив у далеку мандрівку на пошуки рубіна і перстня, взявши із собою старшого брата Джордана, який не погодився відпускати його самого.

Дорога була дуже важкою та далекою і ось, за деякий час вони дійшли до дрімучого лісу. Зайшовши в нього, брати дуже налякалися, навколо стояв туман, чулись дивні, страшні та незрозумілі звуки. Найбільше вони боялись заблукати, адже кажуть: «якщо

заблукати у дрімучому лісі, дорогу віднайти можна тільки за допомогою чарівного дзеркала, яке знаходилось у середині страшного замку, на пагорбі, але всім хто заходив туди, вийти вже не вдавалось». Брати брели темними хащами два дні, після чого зустріли доброго Ельфа, який потрапив до лісової пастки і не міг вибратись, вже вісім днів знесилено благаючи про допомогу. Брати не могли пройти осторонь і допомогли Ельфу вибратись з лісової пастки, після чого він здивовано сказав:

– Нечасто тут можна зустріти людей. Що привело вас сюди?

Брати розказали свою історію і попросили допомогти їй вийти з лісу. Ельф з радістю погодився показати дорогу і промовив:

– Важко вам буде забрати рубін, адже потрапити до перевалу Велетнів майже неможливо. Колись Велетні та люди жили мирно, доки королю Йогансу не захотілось забрати їхнє багатство. Зі своїм військом він напав на місто, пограбував його та наніс численних збитків. У Велетнів добрі серця, вони вирішили не мститися людям, але після цього випадку вони не пускають у своє царство жодної людини.

– Але як нам потрапити туди? – сумно запитав Роберт

– Я щиро дякую за те, що допомогли вибратись з лісової пастки. Я буду пам'ятати вашу доброту, в знак подяки, прийміть цю мантію, коли ви її надягнете, то стаєте невидимими, тільки так ви зможете потрапити до перевалу – відповів Ельф.

Брати подякували Ельфу і продовжили шлях до перевалу. Ішли довго, кожен день забирав у братів багато сили. Коли брати вже зневірились у пошуках, вони побачили перевал.

Братам було дуже страшно підійматися до нього, але кохання було сильніше. Вони одягли подаровану Ельфом мантію та продовжили дорогу. На перевалі брати побачили найбільшого велетня, йому всі йому служили та виконували забаганки. Брати зрозуміли, саме цей Велетень тут головний і рубін повинен бути у нього. Джордан побачив на шиї у Велетня той самий рубін, який вони шукають вже багато днів.

Хлопці вирішили дочекатись вечора, доки Велетень засне і вони зможуть непомітно зняти камінь. З заходом сонця Велетень заснув, його жахливе хропіння лунало на весь перевал. Знімаючи рубін з шиї Велетня, Роберт, не втримав рівновагу та впав з його плеча на домашнього улюбленця Велетня, Мантикору. Це жадібна до крові потвора, схожа на лева з жахливою людською головою і людськими вухами, увінчана закрученими рогами. Має три ряди зубів; кінчик хвоста отруйний. Хлопці кинулись навіть від Мантикора і стрибнули в колодязь, щоб врятуватись.

Оговтавшись від падіння, брати побачили навколо себе те саме царство Тролів, у якому зберігався чарівний перстень. Брати знали, що він знаходиться на найвищій скелі підземного царства, їм потрібно було пройти всі перешкоди, які охороняли перстень.

Долаючи їх, брати зустрілись з Василіском, який охороняв скрипку. Це був цар-змій, чудовисько з головою півня, очима жаби, крилами кажана і тілом дракона. Від його погляду кам'яні усе живе, а від дихання в'януть трави і никнуть дерева. Брати накинули на себе мантию та хотіли пройти повз Василіска, але той почув їх запах та загарчав:

– Хто тут? Я відчуваю тіло, просякнуте страхом.

Від страху вони і поворухнутись не могли.

– Оххх, вечеря сама до мене прийшла! Де ти? Не ховайся!... Ще нікому не вдавалось від мене втекти! – грізно зашипів Василіск.

– Я і не ховаюсь, я тут і зовсім тебе не боюсь – перелякано закричав Роберт.

– Я ще не зустрічав такого самовпевненого дурня, який хоче померти – прохекотів Василіск.

– Я зовсім не дурень і не боюсь тебе, ти надто старий і не зможеш мене впіймати – вигукнув Роберт.

Надівши мантию, Роберт щодуху почав тікати, змій хоч не бачив, але відчував його. Поки розлючений Василіск гнав за Робертом, Джордану вдалось забрати чарівний перстень та вибратись з колодязя. Незабаром Роберт вилетів з колодязя на великому Грифоні – крилатому створінні з тілом лева та головою орла. Василіск намагався наздогнати їх, але сонячне світло спалювало його шкіру і, щоб урятуватись, він змушений був повернутись у підземне царство. Таким чином двоє розумних і відважних братів змогли обманути Василіска та забрати перстень.

Вони повернулись у своє Динерійське королівство, де на них чекала Емілія. Побачивши їх вона щиро зраділа. Роберт надів чарівний перстень дівчині на палець, і його чудотворна сила вмить розбила чари злого чаклуна Маркуса. Емілія знову стала надзвичайно вродливою дівчиною.

Незабаром Роберт та Емілія одружились, Арія визнала свою провину і вибачилась за всі страждання, які вона принесла своїм безглуздим вчинком. В королівстві назавжди запанували мир та злагода, і всі головні герої жили довго та щасливо.

Мисак Яна Щаслива гусеничка

У прекрасному королівстві жила сім'я метеликів. Вони жили бідно, хоч і дуже важко працювали. Проте на бідність вони не зважали, бо найбільша їхня мрія була мати дітей. І ось одного прекрасного дня у цієї пари з'явилося дитятко – маленька гусеничка. Батьки дуже зраділи, але водночас і засумували, оскільки гусеничка народилась без ніжок. Тато-метелик заспокоював маму, він вирішив, що все зробить аби його донечка-гусеничка виросла щасливою.

Вона росла, розвивалась і батьки робили все для того, щоб вона відчувала себе такою, як інші. Гусеничка навчилася повзати і робила все самостійно як всі гусенички. Їй ніколи не бракувало підтримки та любові від близьких, вона ніколи не була самотньою. Всі її поважали та оберігали. Кожного дня вона дякувала своїм рідним за те, що вони в неї є. Вона цінувала кожную хвилинку проведену з друзями-гусеничками, часто весело гралася з ними, а вони раділи разом з нею.

Мама і тато розуміли, що гусеничка досягла того віку, коли має стати метеликом. Вони анітрішки не хвилювались чи буде вона такою, як інші метелики. Батьки знали – їхня донечка найкраща. Вони навчили її жити і насолоджуватись життям, якою б вона не була. І ось гусеничка стала метеликом – чарівним, особливим і найкрасивішим метеликом!

Лейбюк Вікторія Я в тебе вірю

В невеликому квітучому, італійському містечку Кремоні жила закохана пара – Бруно та його дружина Аґата. Жили вони в достатку, мирі та злагоді, займалися спільною працею, якій віддавали всю свою душу. Місто Кремона є батьківщиною багатьох струнних музичних інструментів, тому тут можна зустріти багато скрипкових майстрів та майстерень, однією з яких є майстерня Бруно, де він та Аґата проводили всі свої дні, працюючи разом. Здається, вони були найщасливішими в світі, адже що ще потрібно для щастя? Та не було у них одного – дітей. Вони вже майже зовсім втратили надію, що почують в себе в домі дитячий сміх.

Одного осіннього вечора розпочалась сильна буря, Бруно повернувся з майстерні змоклий до ниточки. Аґата приготувала чай, краплі дощу билися в вікно і раптом вони почули дзвінок в двері. Аґата здивованим поглядом поглянула на Бруно, адже гостей вони не чекали. Бруно підвівся з крісла й почув

сильний стукіт - хтось гримав в двері. Відчинивши, Бруно завмер від несподіванки. Аґата гукнула з вітальні: – Бруно, хто там?

Та він не міг промовити й слова і не знав, що робити. Зацікавлена Аґата підійшла і побачила на порозі кошик, а в кошику було дитя, загорнуте в білосніжний плед з золотою вишивкою. Аґата, не роздумуючи, взяла кошик і занесла до будинку. Вони презирнулися і подумали про одне й те ж – вони стануть батьками. Зворушений Бруно взяв дитя на руки. Це був хлопчик з темно-карими очима, погляд яких зачаровував. Бруно підійшов до Аґати й сказав:

– Ми так довго чекали, поглянь на його маленькі оченята, я впевнений, що він досягне чогось визначного в своєму житті. Він особливий!

Після цих слів хлопчик посміхнувся, а буря вщухла.

– Як ми назвемо його?

Аґата взяла його до себе і відповіла:

– Він вже має ім'я, поглянь на плед.

На пледі було вишито золотою ниткою «Ніколо».

– Ніколо? – задумано прочитав Бруно.

– Чудове ім'я! Мій маленький Ніколо, – глядячи сина по голові, мовила Аґата.

Ніколо ріс дуже швидко. Він, і справді, був особливим, бо не міг ходити. Бруно і Аґата любили сина всім серцем і вкладали в нього всі свої почуття. Ще змалечку він не любив лягати спати, йому здавалося, що коли він засне, то пропустить щось дуже важливе. Ще він боявся, що, прокинувшись, буде сам, тому вкласти його спати було ще тим завданням для батьків. Все ж Бруно знайшов вихід. Якось, вкладаючи Ніколо спати, він включив йому запис мелодії скрипки Страдіварі і, на здивування Бруно, як тільки заграла музика – заплаканий Ніколо заспокоївся і через деякий час заснув.

Минуло декілька років, Ніколо виріс, йому було 10 років, але любов до музики, а саме до скрипки, в нього не пройшла, а навпаки, стала ще більшою. Він дуже хотів стати таким же відомим, як Страдіварі, адже недаремно в нього таке ж ім'я. Якось в школі вчитель запитав учнів:

– Ким ви мрієте стати, коли будете дорослими?

Ніколо не роздумуючи підняв руку і гордо відповів:

– Я мрію стати таким ж відомим, як Антоніо Страдіварі і творити таку ж величну скрипку, як він!

В класі запанувала тиша, а потім усі учні почали сміятися. Ніколо знітився і похнюпився від насмішок однокласників.

Повернувшись додому, хлопчина був дуже засмучений. Саме того дня Бруно закінчив скрипку, яку вони

створювали разом з Ніколо. Побачивши, що син повернувся додому, Бруно продемонстрував її, очікуючи радісну посмішку, але у відповідь була тиша і заплакані очі Ніколо. Хлопчина поскаржився на те, що сталося, і що він ніколи не зможе стати таким же відомим, як Страдіварі через свою інвалідність. Бруно замислився, потім мовчки вийшов з кімнати. Заплаканий Ніколо здивувався такій поведінці тата. Раптом він почув, як щось впало на горищі. Він швидко піднявся нагору і побачив, що тато лежить посередині кімнати весь в пилюці з книжкою в руках. Побачивши це, Ніколо не витримав і засміявся крізь сльози. Бруно піднявся і з посмішкою глянув на сина. Вони двоє спустились і Бруно промовив посміхаючись:

– Гадаю, ця книжка буде корисною для тебе, – і віддав книжку сину.

– Книжка? І це все? Це допоможе мені? – здивувався Ніколо.

– Так, це все, а зараз, вибач, я маю працювати.

Бруно пішов, зачинивши двері і Ніколо залишився сам зі своїми думками. Він дуже засмутився, не думав, що йому допоможе якась книжка, тому він поклав її на стіл і вирішив подивитися мультфільм.

Ніколо любив дивитися мультфільми в темряві коли сумував, він закрив вікно шторами і приготувався ввімкнути телевізор. Раптом він почув якийсь звук. Спершу він подумав, що повернувся тато, але, визирнувши з кімнати, нікого не побачив:

– Здалось, – стиснувши плечима, промовив і продовжив дивитися телевізор.

Він знову почув голос, цього разу голосніший. Злякавшись, Ніколо повернув голову, але знову нікого не було. Несподівано на підлогу впала книжка, тільки но він спробував її підняти – вона почала підскакувати. Хлопець злякався ще більше, почувши, що з книжки лунає голос:

– Ніколо! Ніколо! Ти чуєш мене? Відкрий книгу!

– Так, чую, – тремтячим голосом відповів хлопчик.

– Відкрий книгу! – знову промовив голос.

Ніколо боязко взяв книгу в руки. Як тільки він відкрив її, та засяяла і звідти вилетіла скрипка. Ніколо заціпенів від подиву, швидко закрив очі, думаючи, що це сон, але відкривши їх, далі побачив сяючу книжку і літаючу в повітрі скрипку. Хлопець вичавив запитання:

– Хто ти?

– Я – скрипка Страдіварі, – весело відгукнулася скрипка.

– Невже? Навіщо ти тут? – невпевненим голосом сказав хлопчина.

– Я тут, щоб допомогти тобі повірити в себе і не зважати на свою інвалідність! – літаючи навколо хлопця співала скрипка.

– Як саме ти мені допоможеш, ти можеш вилікувати мене? – недовірливо запитав хлопцеві.

– На жаль, ні, – засмученим голосом відповіла скрипка.

– Тоді навіщо ти тут, мені нічого не допоможе, – зайшовся сльозами Ніколо.

– Зараз побачиш, – загадково сказала скрипка і зникла.

Сторінки книжки розгорнулися і Ніколо побачив портрет Антоніо Страдіварі. Знову прозвучав голос скрипки:

– Я знаю, як ти обожнюєш музику і знаю, про що ти мрієш. Та чи знаєш ти історію Антоніо?

– Ну... я знаю, що він став відомим через те, що створив тебе, – витираючи сльози відповів хлопець.

– Так, але чи знаєш, які труднощі йому довелося здолати, скільки часу і праці пішло на те, щоб Страдіварі створив мене?

– Ні, – зніяковіло відповів хлопчина.

– Послухай тоді таку історію.

– Гарзд.

Ніколо поклав книжку собі на коліна і приготувався слухати. Скрипка розпочала:

– Колись дуже давно, не відомо точно коли і де, народився видатний скрипковий майстер – Антоніо Страдіварі. Правда, про це ще ніхто не знав. Хлопчина працював з самого дитинства. Він рано втратив батьків, після сиротинця його відправили в учні до різьбяр по дереву. Ця справа подобалась Антоніо, він проявив себе як талановитий підмайстер, прекрасно відчуваючи природу дерева і його можливості. Він вмів говорити з деревом і воно розказувало йому всі свої секрети. Хлопчиськом Антоніо не виділявся якимись особливими здібностями поміж однолітків, але він шалено любив музику, вона звучала в його серці. Хлопчик з розчаруванням виявив, що співати він не вміє і не володіє голосом. Зовсім юним Антоніо познайомився з Ніколо Амати. Антоніо працював простим столяром і Амати найняв його в якості підмайстра, не здогадуючись, що в його руках з'явився діамант, правда, поки ще необроблений. Саме в майстерні Амати, в Кремоні, Антоніо отримує перші цінні уроки. Впродовж всього життя Антоніо Страдіварі, як велика чаша, кожного дня по краплині збирав знання про свій фох, допоки та не наповнилась. Багато хто хоче досягнути такого успіху як і Антоніо, та чи всі віддаються так своїй справі? Він, досяг успіху незважаючи на труднощі, втратиши батьків і змушений працювати ще дитиною, щоб заробити собі на життя. Я є результатом його праці протягом життя.

– І справді, я ніколи не замислювався над цим, – з сумом сказав хлопець.

Книга закрилась і знову з'явилась скрипка. Облетівши довкола хлопця, скрипка промовила до нього:

– Так, ти особливий, ти не можеш ходити, але це не означає, що ти не можеш досягнути успіху. Для досягнення того, що ти бажаєш, треба мати дві речі: любов до своєї справи і бажання вчитися все життя, починаючи від сьогодні. В дитинстві ти слухав мою мелодію мало не щодня, зараз ти легко можеш розпізнати моє звучання серед сотень інших скрипок, – скрипка підлетіла ближче до хлопчика і продовжила, –

я відчуваю твою любов до музики і знаю, з яким захопленням ти допомагаєш татові в майстерні. Та чи готовий ти завжди вчитися, докладати всіх зусиль для отримання нових знань і створити свою величну скрипку?

В кімнаті запанувала тиша. Через деякий час Ніколо урочисто мовив:

- Я готовий! Готовий вчитися і працювати щодня!
- Твоя інвалідність ні в чому не завадить, вона не може забрати в тебе твій талант! – після цих слів скрипка зникла

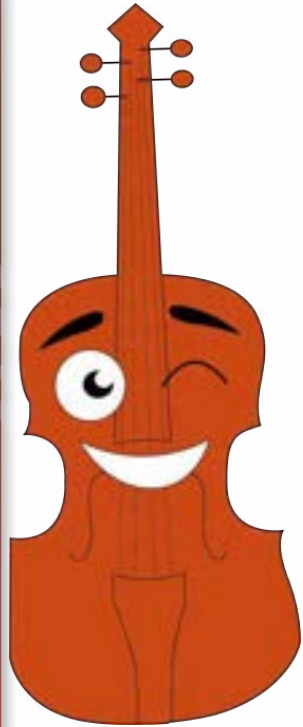
Почувши, що Ніколо голосно розмовляє, в кімнату зайшов Бруно і запитав:

- З ким це ти тут розмовляєш?
- Тобі причулося тату, – з посмішкою відповів хлопець.

У відповідь Бруно тільки кивнув, ніби знав, що відбувалося. Ніколо підвівся і сказав:

– Я якраз збирався в майстерню, щоб допомогти тобі, ти казав, що навчиш мене покривати скрипки лаком.

- Так, звичайно, чекатиму тебе вниз, – радісно відповів Бруно.
- Уже спускаюся.

Бруно вийшов з кімнати, а Ніколо відкрив книгу. Скрипка і її голос зникли, залишився тільки крихітний смичок на сторінці з портретом Антоніо Страдіварі. Коли хлопчик взяв цей смичок в руку, під портретом заявився надпис: «Ти досягнеш успіху і створиш власну величну скрипку, я вірю в тебе». Ніколо прочитав і посміхнувся, ховаючи смичок в кишеню.

Внизу вже чекав тато, вони вирушили в майстерню, де Бруно запропонував Ніколо чудову ідею:

- Чому б нам не відвідати завтра музей, де можна побачити скрипку Страдіварі?
- Чудова ідея, я дуже хочу її побачити, – посміхаючись відповів Ніколо.

Наступного дня Ніколо разом Бруно пішли до музею, де зберігалася чудова скрипка майстра. Ніколо витягнув з кишені маленький смичок і перевів погляд на інструмент. Несподівано, він побачив, що скрипка ожила і підморгнула йому. Посміхаючись, хлопчик підморгнув у відповідь і приклав пальця до вуст: Тссс. Ми можемо все, просто треба рухатися до своєї мрії!

Храбатин Юлія Лілі і ліліпутики

Дуже давно на півночі Англії жила маленька дівчинка Лілі. Ще з самого народження вона цікавилася усім, здавалося їй не було єдиної речі, якою б вона не захоплювалась. Щодня вона потрапляла у нові пригоди, дізнавалась силу-силенну усього про світ. Біля їхнього здоровенного та білого, як сніг, що от-от випав будинку, був величезний сад. Якщо б подивитися на нього зверху, то будинок здавався б маленькою білою плямкою.

Одного дня Лілі досліджувала дев'яносто-п'яту частину свого саду

- Ну що ж, сподіваюсь, сьогодні я знайду щось цікаве!

Близько трьох годин вона бігала навколо великого клаптика, який ще не позначила своєю червоною табличкою, та, окрім нової квіточки, там нічого не було.

– Ну знову, чому немає нічого цікавого?

Лілі повернулася до будинку та сіла вечеряти з батьками.

– Дорогенька, чому ти така сумна? Ти ж знаєш, що тобі зовсім це не личить, – сказала місіс Браун.

– Сьогодні в саду я знову нічого не знайшла, я так намагалась, але немає того, що могло б привернути мою увагу.

– Не хвилюйся, я впевнена, що ти обов'язково щось знайдеш, чи, можливо, навіть когось.

Щодня дівчинка витратила весь день на пошуки чогось нового, проте, коли вона досліджувала сто-третю ділянку сталося дещо цікаве. В цей день все було дивним, Лі спала на годину довше, ніж зазвичай, а це траплялось вкрай рідко.

– Ех, сьогодні знову нічого.

Лише вона збиралася забити свою табличку, як почула якийсь дуже тоненький та кумедний голосок. Вона примружила очі та намагалася вловити когось поглядом. Дослідниця почала нишпорити по землі, бо була впевнена, що це там. Вмить, в одному із найбільших кущів вона побачила багато маленьких, ще зовсім їй невідомих істот. Лілі різко опустила голову в кущ, яким трохи подряпала обличчя, та чоловічки побачили її, злякалися і повтікали в свої крихітні хатинки.

– Агов! Хто ви такі?

Вона кричала так голосно, що їй самій заклало вуха. В одному з будиночків розмовляли двоє маленьких химер.

– Хто це дівчисько?

– Уявлення не маю, та я боюся її, у неї вуста більші за мене самого.

– Я не бажаю вам зла!

Лі дуже довго намагалася покликати когось, але все було намарно, ніхто з помешкань так і не вийшов.

Наступного дня допитлива дівчинка знову пішла на ділянку під номером 103. Її голова знову опинилася під високим і широким кущем, лише цього разу вона була обережнішою. Здалека вона спостерігала за невідомими мешканцями її саду – всі вони були одягнуті в маленькі штанці з підтяжками, крихітні різнокольорові сорочки, їхні носи були довгими та гострими, а очі великими та виразними фіолетового, червоного, рожевого, голубого кольорів, а найкумеднішими були їхні вуха – вони були закручені в трубочку, тому Лілі вирішила, що вони просто не чують її. Цього разу вона не налякала їх, а просто тихенько спостерігала, як кожен з них виконує свою роботу.

Одного літнього ранку коли Лі знову спостерігала та вивчала незвіданих істот, один із них з'явився прямо перед нею.

– Доброго ранку, юна леді.

Він був маленьким, сивим, а його борода була довшою від нього, здавалося, втричі і коли він наступив на неї, промовляв якісь дивні слова.

– Доброго ранку!

– Можу я поцікавитися хто ви?

– Я Лілі, я живу тут.

– Ні, юна леді, тут живемо ми.

– Ніі, я живу в тому будинку. Пробачте, а хто це ми?

– Ми, ліліпутики!

– Чому ж ви тоді не відгукнулися, коли я кричала вам?

- Ти дуже нас налякала, тим паче ліліпутики не знають англійської.
- Тоді, як ж ви зі мною розмовляєте?
- Я – найстаріший ліліпутик, колись я працював у замку самого короля і мені потрібно було вивчити цю чудернацьку мову аби розуміти їх.
- Вау, це фантастично, як я можу до вас звертатися?
- Бріллі.
- Можливо Біллі?
- Ні, у нас, ліліпутиків – Бріллі.
- Дуже приємно познайомитися.
- Навзаєм, юна леді.

Наступного дня Ліл знову побігла на ділянку.

- Лише поглянь, вона знову на тій самій ділянці вже тиждень, – сказав містер Браун.
- А й справді, все-таки щось знайшла, я так рада за неї, їй не вистачало пригод.

Дослідниця знову весь день спостерігала за ліліпутиками, а коли побачила старенького Бріллі, який летів на осі, посміхнулась та легенько помахала рукою. Він зняв свого капелюшка та кивнув їй у відповідь.

- Добридень Бріллі!
- Доброго дня, юна леді.
- Як поживаєте?
- Чудово, а як Ваші справи?
- Прекрасно!

– Можливо, Ви бажаєте познайомитися з рештою ліліпутиків?

- Я була б дуже щаслива.

Сивий ліліпутик чимдуж засвистів і було помітно, як усі покидали свою роботу, сіли на своїх ос та вмиль були біля дідуганя.

– Ліліпутики, знайомтеся, це – маленька дівчинка Лілі.

- Це те дівчисько, яке підглядало за нами?
- Так, це вона. Вона хоче познайомитися з вами.

– Як? Ми ж не розуміємо ні слова, що вона говорить.

- Вірно.

Бріллі почухав потилицю та повернувся до Лілі.

- Вони не розуміють тебе.
- Дуже прикро.

Вона опустила голову та дуже засмутилася.

- Нехай вивчить нашу мову, тоді і познайомимось, – сказала ліліпутиха Кріала.
- Вони хочуть, щоб ти вивчила нашу мову тоді і познайомишся із ними.
- Гарзд! Я на все ладна.

Щодня нова подруга ліліпутиків бігала до ділянки 103 і зникала там на цілий день.

- Лілі знову пропускає обід, мені це не подобається.

– Віле, згадай себе дитиною, тим паче, ти ж знаєш нашу дочку, голодною вона точно не залишиться.

Тим часом Лі намагалася вивчити мову ліліпутиків, вона уважно слухала і записувала кожне слово.

– Привіт, – сказав товстий ліліпутик.

– Тааак, це слово означає, привіт. Так, привіт.

– Знаєш, мені здалося несправедливим те, що тільки ти повинна вчити нашу мову, я хочу вивчити і твою!

– Я нічого не розумію(

Повз пролітав Бріллі.

– Добридень! Допоможіть будь ласка.

– Доброго дня, юна леді я вас слухаю.

– Я не розумію, що він намагається мені сказати.

– Ґріку, повтори-но.

– Я хочу вивчити її мову, щоб розмовляти з нею.

– Він хоче вивчити англійську щоб розмовляти з вами, юна леді.

– Дякую Бріллі, але як я можу це зробити?

– Перепрошую, юна леді, але вигадайте це без мене. У мене повно роботи.

Лілі і Ґрік виграли спосіб вивчення англійської. Щовівторка та четверга дівчинка відвідувала курси в одному дуже перспективному коледжі . Вона ховала Ґріка у свою сумочку і він разом з нею вивчав англійську. Згодом багато ліліпутиків теж захотіли не тільки вивчити нову і незвідану мову, але і побувати у величезному місті, де ходять велетенські істоти з довгими руками, ногами та головами.

Лі й не помічала, що в її сумочці була тисяча маленьких ліліпутиків, які хотіли вивчити англійську.

Минув рік. Ліл, як і раніше бігала до своїх нових друзів та вільно розмовляла з ними своєю рідною мовою.

У цієї історії немає кінця, бо дружбу, яка здолала мовні бар'єри можна продовжувати вічно!

Отож, якщо ліліпутики змогли вивчити англійську, то й ми зможемо?

Бельмега Діана Маленьке Лисеня

Сім'я лисиць з нетерпінням чекає появи на світ свого дитинчати, вони лічать дні до його народження. Тато-лис і Мама-лисиця вже уявляють, як їм буде весело разом проводити час. Але сталося те, чого батьки зовсім не очікували – їхнє дитинча народилося не таким, як інші – воно не могло ходити. Мама-лисиця не могла повірити своїм очам, вона довго плакала, Тато-лис підтримував її і переконував, що все буде добре. Лисеня швидко росло, але потреба в допомозі і підтримці не зменшувалася. Воно не могло самостійно робити майже нічого, тому йому завжди доводилося просити про все Маму-лисицю, поки Тато-лис був на роботі.

Одного дня в Мами-лисиці з'явилася і вже не зникала думка, що їй це обридло і вона більше не хоче такого життя, тому вона й вирішила віднести Лисеня, поки воно ще спить, та так далеко, щоб ніхто його вже й не знайшов. Ось Лисеня прокинулося і побачило, що воно не вдома, навкруги безкрай степ, воно зрозуміло, що залишилося одне.

Почало вечоріти і Лисеняті стало холодно, та не було кому йому допомогти. Звіреня зрозуміло, що його життя залежить тільки від нього – воно вирішило повзти доти, поки не знайде безпечного місця. Та, слава Богу, не пройшло й п'яти хвилин, як лисеня знайшло вільну нірку. Воно раділо, що змогло зробити щось самостійно і тепер має безпечне місце для ночівлі. Лисеня почало дрімати, коли несподівано почулася розмова двох незнайомців:

– Ох, як приємно нарешті повертатися додому! Ти тільки подумай – ми були тут аж місяць тому!

– Так. Як швидко летить час!

– Глянь, тут наче чиїсь свіжі сліди, непевно, хтось прокрався в нашу нірку!

До нірки увійшли незнайомі Лис і Лисиця. Лисеня дуже злякалося, але розуміло, що воно вже нікуди не зможе втекти і почало плакати.

– Хто ти і що ти тут робиш? – спитав Лис.

– Я зовсім одне в цьому степу, а це єдине місце, де я можу бути в безпеці...

Їхню розмову перебила Лисиця – побачивши Лисеня, вона почала плакати від щастя, адже вони віддавна хотіли малюка, а він взяв, і сам до них прийшов.

Сончак Діана Чарівні окуляри та віра в чудо

В одному чарівному королівстві жили чоловік та дружина. Їм давно хотілося діток, але їх все не було. Та одного дивовижного дня, сталося чудо, дружина дізналася, що у неї з чоловіком невдовзі народиться дитячко – дівчинка.

Коли королева розповіла своєму чоловікові новину, вони дуже зраділи, та з нетерпінням чекали появи донечки. І ось дівчинка з'явилася на світ. Король з королевою були такими щасливими, все королівство святкувало народження маленької принцеси. Дівчинка зростала і була дуже красивою.

Та згодом сталася біда. У принцеси почав слабшати зір, з кожним місяцем вона бачила все гірше й гірше. Лікарі не могли нічим допомогти, говорили, що допоможе тільки диво. Батьки не здавалися, вони дуже хотіли, щоб їхня донечка була щасливою та могла бачити. Король оголосив: «Хто зможе допомогти нашій доньці, отримає винагороду!»

Всі жителі королівства хотіли допомогти принцесі, але не знали як. Та один хлопчик вже давно працював над окулярами для своєї сестрички, в якій також був поганий зір. Хлопчик довго удосконалював їх, і коли вони були готові, він вирішив допомогти принцесі. Адже, якщо король дасть винагороду, то він зміг би допомогти не лише своїй сестричці, а й всім діткам, які погано бачили. Він прийшов до короля і каже:

– Шановний королю, я можу допомогти вашій принцесі.

– Юначе як тебе звать? Як ти можеш допомогти нам у такій складній ситуації?

– Мене звати Вільям, в мене хвора сестричка. Я вже понад два роки працюю над чарівними окулярами, які зможуть допомогти не тільки моїй сестрі, вашій доньці, а й всім дітям нашого королівства.

– Чудово, – каже король, – ти маєш їх з собою?

– Так, я вони зі мною, – він витягнув окуляри і подав їх королю.

Чарівні окуляри справді допомогли маленькій принцесі. Вона побачила винахідника і всіх навколо. Король, в знак вдячності, допоміг його сестрі. Хлопчик почав виготовляти окуляри та допомагати іншим дітям королівства. Принцеса була щасливою знову побачити все навколо.

Як би не було важко, ніколи не втрачайте віру в чудо, адже колись воно обов'язково здійсниться.

Гринішак Марія Принцеса Юона та її голос

Далеко від цивілізації, за горами, в мальовничій місцині розкинулося прекрасне королівство. Кожен, хто йшов повз нього, не міг бодай на хвилю не зупинитись і не глянути на цю дивовижну красу. Ворота в королівство були з позолоченого металу оздоблені прекрасними ружами. Ще більше заворожували квіти, якими були вкриті цілі ворота. На воротах стояла кремезна сторожа, але як тільки починаєш говорити до них, у цих великих та сильних чоловіків на обличчях грали веселі та привітні посмішки. Вони люб'язно допомагали кожному, хто заблукав. Двір був, неначе музей – багато статуй королівської сім'ї, безліч кольорових квіточок та кущиків, вистрижених у формі різних лісових звірів.

Там володарювали король Артур і його дружина королева Аліса. Було у них двоє чудових діточок. Старший – принц Петро та молодша – принцеса Юона. Усі піддані дуже любили свого короля та королеву. Всіх радував щирий дитячий сміх малечі. Королівські діти дуже любили гратися із малечою, яка жила при дворі.

Принц Петро проявляв неабиякий хист до фехтування, кожного дня він по три години вправлявся зі своїм вчителем. Уже за місяць тренувань він перевершив у майстерності свого вчителя. Юнак відвідував турніри і завжди повертався із перемогою. Принцеса Юона, навпаки, була більш творчою особистістю. Від її народження всі знали, що музика – її покликання. Ще зовсім крихітною принцеса вже підспівувала своїй матері, яка співала їй колискові. Кожного ранку королівство просиналось під її неймовірні пісні і кожного вечора під них засинало. Бувало, люди навіть вечорами підходили ближче до палацу, щоб краще почути це миле «щебетання». Співала ж принцеса про мальовничу природу, про незнані лицарські подвиги, про палке та гаряче кохання.

Незважаючи на свій талант, принцеса надто сильно любила вихвалитись. Йдучи повз співаючих дівчат, вона привселюдно висміювала їх, говорячи, що такі співи можна слухати тільки п'ючи чарку в місцевому кабаре. Насправді ж, вона так не вважала, просто не могла змиритись з тим, що хтось теж дуже добре вправляєється в цій справі. Заздрість Юони призвела до того, що вона почала наказувати варті, щоб всіх дівчат, котрі без її дозволу співають, кидали в в'язницю.

Тим часом на іншій частині королівства жила бідна дівчинка Оленка. Вона мала п'ятьох братиків і одну сестричку. Батьки були не в змозі прогодувати цілу сім'ю, тому Оленка часто співала на вулиці, щоб хоча б заробити собі на хліб. Дівчина заворожувала прохожих своїм співом і ніхто не лишався байдужим.

Все місто гуділо про талановиту Оленку. Люди уже й перестали згадувати про принцесу Юону. Чутки про дівчинку Оленку із янгольським голоском дійшли до принцеси. Почувши це, принцеса не знала де себе діти від люті. «Та як це так, та як вона сміла, що ж вона про себе думає?», – кричала принцеса, розкидуючи посуд по кімнаті.

«Негайно знайти цю Оленку, кинути її до темниці і нехай вона там буде, поки смерті не завітає до неї», – кричала принцеса Юона вартовим. Віднайшовши дівчину, стража повідомила їй вирок та відвела її до королівської темниці. День і ніч дівчина ридала гіркими сльозами від розпачу, який так і розривав її з середини. «Та за що ж мене засуджувати на довічне ув'язнення, та як ж батьки прогоднують братиків та сестричку, що ж буде далі?» – витираючи сльози, які й не думали зупинитись, запитувала себе Оленка.

Проїшов місяць з часу ув'язнення сільської красуні. Люди почали забувати про Оленку, що не могло не радувати Юону. Проте залишилась ще одна бабуся, яка кожного дня приходила послухати, як співає дівчинка. Той спів зігривав душу та вимальовував на її старчому зморщеному обличчі посмішку, відколи її ув'язнили, Оленка так і не могла усміхнутись.

Бабуся була чаклункою, тому зробила так, щоб принцесі вернулось все те, чого вона бажала іншим. Прокинувшись зранку, принцеса, як завжди вийшла на терасу, помилувалась сонечком, подивилась на королівський палац, і, побачивши прислугу, одразу ж хотіла гукнути, щоб ті їй принесли тепленького молока з профітролями. Але вона лише відкривала рота, з якого не долинало жодного звуку. Принцеса втратила голос, не могла промовити ані слова – ось так тяжко вона поплатилась за свої жахливі слова та вчинки.

Щоб не робили король з королевою, яких б лікарів не викликали, всі тільки розводили руками. Дівчина не могла повірити, що це з нею сталося

– За що це все мені, – мовчки ридаючи на балконі, стриміло в неї в голові.

В той час повз проходила бабуся, дивлячись на принцесу, вона промовила:

– Ось так буває, коли ти знецінюєш чужий талант. Не ти його дала і не тобі його забирати – сказавши це, бабуся жалісливо глянула на Юону та попрямувала далі.

Дівчина зрозуміла, що вона робила не так, як важливо цінувати, що маєш. Вона зрозуміла також, як важко жити людині, яка не має можливості сказати своїм рідним про те, що вона їх любить, подякувати людині за її доброту, висловитись про наболіле. Принцесу, наче плащем, огорнула журба.

Юона вирішила виправити всі помилки, яких вона допустилась раніше. Дівчина звільнила Оленку та всіх людей, в яких вона відібрала свободу та можливість показувати свій талант. Також принцеса видала наказ про допомогу всім людям в королівстві, які мають які-небудь порушення чи інвалідність. Люди були здивовані такими вчинками принцеси. Побачила зміни в принцесі й бабуся. Вона вирішила зняти покарання.

Відтоді королівство живе та процвітає новими талантами, які прославляють його. Принцеса ж назавжди зрозуміла свою помилку, та пообіцяла собі не повертатись до негідних вчинків.

Канюк Анастасія Справжнє щастя

В одній чарівній країні птахів жив соловейко. Він був дуже красивим, талановитим, мав золоте пір'я і тому його знали майже усі! Щодня він співав, танцював і горя не знав. Соловейко мав багато-багато друзів, з якими разом і літав, і навчався, і грався, тобто проводив весь час в колі друзів.

Одного дня в їх країну пробрався величезний кіт, він був дуже грізний і все на своєму шляху руйнував. Цей кіт шукав, що би поїсти і натрапив на країну нашого соловейка. Усі сміливі й відважні пташки країни виступили проти кота, серед них був і соловейко. Кіт, побачивши таку сильну армію, не захотів з ними боротись, лише декілька разів махнув лапою. На жаль, він зачепив кігтем соловейка, той впав та сильно забився. Кіт втік, поранивши соловейка, той не міг більше літати. Друзі соловейка піклувались про нього день, а потім забули за нього.

Через те, що країна знаходилась на деревах, соловейко не міг вже більше там перебувати, йому прийшлося спуститись до землі. Соловейко дуже важко переживав втрату, як він вважав, своїх друзів, та ще більше не любив себе через те, що тепер був не такий як всі. Йшли дні, соловейко жив самотньо, ніхто його не навідував а тим більше згадував. Всі його сусіди і друзі забули про нього.

Якось соловейко вирішив вийти зі свого будинку, який він собі зробив неподалік коріння дерева і пішов до ферми, яка була неподалік. Те, що він побачив його дуже сильно здивувало – майже такі самі птахи як і він ходять по землі. Він підійшов до одного з них і питає:

– А чому ви не літаєте?

– Та навіщо, нам дуже добре на землі, маємо все, що потрібно і головне – ми тут разом! – відповіло курчатко.

– Але ж у вас є крила, ви могли б бути вільними й літати, де захочете.

– Ми щасливі тут, серед трави, води і людей. Навіть інші тварини живуть з нами в мирі.

Соловейко, подумавши, що безглуздо ходити, коли є крила, повернувся додому. Наступного дня соловейко побачив їжу в себе дома, він здивувався, але так і не зрозумів, хто її йому приніс. Так тривало декілька днів. І от раптом він побачив – це було те саме курчатко, з яким він говорив. Соловейко знову пішов на ферму і запитався:

– Навіщо ти це робиш?

– Я хочу бути тобі другом!

– Та я ж літати не можу, навіть те, що залишилось від крила, крилом не назвеш. Навіщо тобі такий друг як я, ні на що не здатний.

– Ти дуже помиляєшся: хоч і ти не літаєш, зате ти живеш! Ти дихаєш, розмовляєш, ходиш. Хіба це не щастя? От я маю крила, та літати не хочу, це не для нас, курей. Ми радіємо тому, що можемо ходити і щодня бачити один одного. Давай дружити! Будемо

разом їсти, гратись, навчиш мене співати. Я знаю, соловейки дуже талановиті. Я впевнений, що втрата здібності літати не завадила твоєму голосу!

Соловейка ці слова дуже розчулили, він не міг повірити, що це відбувається насправді. Вперше від того нападу kota, хтось побачив в ньому красу і захотів бути другом. Невже те, що він вважав дружбою, було обманом...

Соловейко і курчатко з того дня стали друзями-нерозлийвода. Від курей соловейко навчився багато чого нового, зрозумів, що значить велика сім'я, де кожний піклується про один одного. Те, що він вважав недоліком – стало його щастям! Він знайшов справжніх друзів, лише пізнавши біду. Та ця біда не позбавила соловейка життя – найголовнішого, а тим більше його здібностей ходити, говорити, дихати, їсти. Кожного дня він був зі своїми друзями, співав для них та просто радів життю.

Саме так, коли здається що вже все, опускаються руки, головне не забувати про щастя, яке поблизу нас і не вимірюється у тому, що всі мають. «Не такий як всі» – не вирок, а ще один привід любити себе!

Козак Юлія Мрії здійснюються

Колись давно в одній чудовій сім'ї народилась маленька дівчинка Аделіна. Батьки довго чекали її народження, адже до цього часу не могли мати дітей, незважаючи на те, що прикладали багато зусиль. Вони ходили до всіх лікарів, мольфарів, цілителів, але ніхто не міг допомогти. Не втрачаючи надії, батьки молилися Господу, щоб послав їм дитятко. Одного разу, матері приснився дивний сон, наче Ангел прилетів і подарував їй квітку. Вона взяла її і ця квітка перетворилась на маленьку дівчинку, яку мама міцно тримала в своїх обіймах.

Ось одного ранку сталося чудо, на черговому огляді в лікарні, мама дізналась, що завагітніла, її щастю не було меж. Одразу повідомила свого чоловіка про таку чудову звістку. Вони з нетерпінням чекали появи свого янголяти на світ та дякували Богові за таку ласку. Настав день народження маленької дівчинки, попри всі труднощі, які стали на шляху, батьки з посмішкою на обличчі та сльозами на очах перший раз взяли свою дочку на руки. Вона дарована їм Небесами. Вони берегли її, піклувалися, раділи першим крокам своєї дитини. Здавалося б, все погане минуло і вже позаду. Йшли роки, Аделіна піростала, батьки тішились. Та ось, коли дівчинці виповнилось 3 роки і вона вже впевнено могла ходити, трапилось щось дивне.

Одного сонячного дня батьки вийшли на прогулянку зі своєю донечкою, взяли на руки та хотіли поставити її на землю, щоб дівчинка крокувала разом з ними. Тримаючи за руки своє дитя, вони йшли і тут Аделіна впала. Батьки одразу ж підняли її, поцілували і знову продовжували іти, але дівчинка не могла стати на ноги. Мама одразу ж почала хвилюватись, та батько заспокоїв її, запевнив, що дочка просто не хоче іти. Наступного дня вони звернулись до лікарів, адже це непокоїло маму. На жаль, лікарі озвучили діагноз, який приголомшив усіх. У Аделіни виявили порушення опорно-рухового апарату, вона не могла ходити, а тільки пересуватись на візку. Лікарі не давали надії, що це можна вилікувати, батьки пропонували які-завгодно гроші, та, на жаль, нічого не можна було вдіяти.

Йшов час, Аделіна піростала. Це була чарівна дитина, її погляд зачаровував; коли вона посміхалась, здавалось, що все навколо розцвітало. Тепло, яке віяло від неї, зігрівало всіх навкруги. Вона зростала, навчалась, прагнула дізнаватись щось нове та цікаве. Маючи таку інвалідність, спочатку їй було важко знайти друзів, тих, хто міг би допомагати та підтримувати. Батьки старались завжди бути поруч і допомагати. З часом, познайомившись з Аделіною, однолітки зрозуміли, що це надзвичайно добра та чуйна дівчина. Вони почали дружити, спілкуватись, разом проводити час, хоч Аделіні важко було рухатись, але друзі допомагали їй.

З дитинства ця мила, добра та красива дівчинка захоплювалась музикою, її зачаровувала гра на музичних інструментах. Слухаючи пісні, вона мріяла, що колись зможе зіграти перед публікою. Хотіла, щоб люди, які слухали її мелодію були зачаровані, могли насолоджуватись нею та відчули, з яким натхненням вона відтворює усі звуки. Кожного дня Аделіна вчилась грати, вдосконалювала свої навички, адже мріяла виступити на великій сцені. Звісно ж, батьки підтримували її, вірили та тішились, що їхня дочка, незважаючи на хворобу, робить все, щоб втілити свою мрію в реальність.

В музичній школі, де вона вчилась, мав відбутись великий концерт, на якому виступали всі випускники. Прийшов час і Аделіна вирішила заграти на фортепіано. Хвилювання переповнювали її, вона не знала, як сприйме її публіка, та все ж наважилась... Музика лилась від серця, здавалось, ніби грають струни її душі. Люди слухали та захоплювались цією витонченою, ніжною та прекрасною мелодією, Аделіна продовжувала грати і вся публіка аплодувала їй стоячи. Батьки не могли стримати сліз, вони пишались своєю донькою, а Аделіна раділа. Її мрія здійснилася! Якщо впевнено рухатися в напрямку своєї мрії і докладати зусилля до того, щоб жити тим життям, про яке мрієш, обов'язково зустрінеш удачу, несподівану в звичайний час. Пам'ятаймо, що всі мрії колись стають реальністю.

Маркович Світлана Знайомство на майданчику

Одного дня маленька дівчинка Єлизавета гралась на майданчику і побачила хлопчика, якого вона раніше не бачила. Він сидів сам в пісочниці, ні з ким не грався. Ліза вирішила познайомитись, взяла свої іграшки і підійшла до нього.

– Привіт, дивись які я маю красиві іграшки давай гратися разом.

Хлопчик тільки поглянув на дівчинку і нічого не відповів. Ліза засмутилась, подумавши, що він не хоче з нею знайомитись. Раптом хлопчик простягнув дівчинці розгорнутий блокнот.

– Привіт, мене звати Андрійко, я не відповідаю, бо не можу говорити, – прочитала дівчинка на папірчику.

До дівчинки прийшла ідея і вона звернулась до хлопчика:

– Зіграємо в одну цікаву гру?

Хлопчику сподобалась ідея і він написав на листочку, попросивши пояснити правила.

– Уявімо, що я також не можу говорити і нам потрібно розповісти про себе без використання слів.

Діти почали показувати свої улюблені мультики, іграшки... Це побачили інші діти на майданчику і попросили Лізу та Андрійка, чи можна приєднатися до них. Далі всі по черзі розказували жестами про себе.

Діти вирішили придумати назву для гри. Так як її почала Ліза, то вона мала сказати свій варіант, але дівчинка вирішила інакше. Вона попросила в Андрійка листочки і кожний написав свій варіант назви. Ліза взяла відерце і поклала всі листочки туди, а Андрійко витягнув листочок. Так вони вибрали назву для гри – “Андрійкова гра”.

Дітки так захопилися грою що не помітили як звечоріло і по них почали приходити дорослі. Прощаючись, вони всі запрошували Андрійка прийти завтра знов гратися на майданчик.

Мельничук Уляна Сонцеленд

У країні Сонцеленд жила весела, привітна та життєрадісна дівчинка Ліза. Вона всім допомагала і всі її дуже любили. Її країна була наповнена світлими барвами, співали пташки, росли квіти та дерева, люди завжди були добрими, доглядали за ними та раділи сонцю. Ліза завжди піклувалася про свій сад та магічне озеро, бо у країні не було дощу, а озеро ніколи не висихало і дарувало спраглим свою воду. Люди розказували, що якщо зайти в озеро, то можна перенестися в іншу країну.

Одного літнього дня Ліза захотіла побувати в іншій країні. Прийшла вона до озера, заплила до середини, а там справді був чарівний портал.

Ліза опинилася в країні Літоенд, в якій завжди була похмура погода і дощило. Вона зустріла стареньку бабусю та звернулася до неї:

– Добрий день, бабусю, чому у вашій країні так похмуро?

Бабця роззирнулася довкіл:

– Доброго дня, дівчинко, давно я тут не бачила надворі людей. Похмура погода примушує людей сидіти в домівках. Ходи зі мною в мій будинок і я тобі все розповім.

Ліза зайшла до будинку бабусі, та закрила двері і промовила:

– Мене звати місіс Гроєнвільд, я тут живу вже дуже довго, і ще декілька років тому у нас також світило сонце. Одного дня тут оселилася жінка, якій не сподобалося, що люди радіють сонцю. Вона зачаклувала країну: раптом все довкіл спохмурніло і коли хтось виходить з будинку, розпочинається дощ. Люди намагалися переконати злу чаклунку, але в них нічого не виходило. Зла чаклунка дає запитання і розмовляє тільки англійською мовою, а люди в країні її не знають.

Після цього місіс Гроєнвільд запитала Лізу:

– Як ти опинилася в нашій країні?

– Мене звуть Ліза, я з країни Сонцеленд. Тут я опинилася пройшовши через портал чарівного озера у нашій країні.”

Ліза була вдячна місіс Гроєнвільд за гостинність та розмову, то ж вона запропонувала:

– Я дуже хочу допомогти вашій країні, тому я вивчу англійську мову та піду розмовляти зі злою чаклункою”

– Ти дуже смілива та добра дівчинка, я вірю в те, що в тебе все вийде і ти зможеш нам допомогти – відповіла бабуся.

Ліза повернулася в Сонцеленд та почала шукати людей, хто б навчив її англійської мови, Вона прийшла до жінки, яка все знає та сказала:

– Рано-вранці шукай квітку, яка не має роси, після того, як ти її знайдеш, зірви її та завари з її пелюсток чай.

Одного росяного ранку Ліза вирушила шукати квітку без роси. Вона знайшла її та почала вивчати англійську мову. Пройшло трохи часу і вона могла вільно говорити з будь-ким.

Повернулася Ліза в Літоенд. Будинок чаклунки знаходився на високій горі, коли дівчинка досталася до вершини, чаклунка вже чекала її.

– Good afternoon! – привіталася Ліза.

– Good afternoon! What is your name? Why did you come to me? – сказала чаклунка.

– My name is Liza, Can I talk with you? – запитала дівчинка.

– Yes, sure! – відповіла чаклунка.

– Why did you take away the sun and joy in the country? – поцікавилася Ліза.

– I didn't like that people enjoyed the sun – промовила чаклунка.

– You must return the sun and joy to the country, because people will leave their homes and move to another country” – попередила Ліза

– I shall return the sun and joy but on one condition, – сказала зла чаклунка.

– What condition?

– I shall take away your joy from the sun and you will not be able to see the sun. When the sun comes – your skin will be covered with colored spots” – сказала чаклунка

– I agree, – погодилась дівчинка.

Після цього чаклунка повернула сонце та радість в країні, та жителі не повірили в те, що саме дівчинка врятувала їх і поговорила з чаклункою. Ліза повернулася в Сонцеленд, дні її проходили без веселості. Сонця вона більше не бачить, а шкіра її вкривається кольоровими плямами і тоді вона знає, що світить сонце. З кожним днем вона ставала все сумнішою і сумнішою. Вона з дому гуляти країною з надією на те, що радість до неї повернеться.

Дівчинка знову відправилася в Літоенд, а там жителі такі радісні, щасливі. Їй стало ще сумніше, бо люди, побачивши її, глузували з неї за те, що вона була не такою, як вони. Ліза зрозуміла, що, зробивши добро людям, отримала зло у відповідь. Ось так дівчинка, яка врятувала всіх від суму та похмурості, стала сумною дівчинкою, яка не бачить сонця, а при його появі шкіра її вкривається кольоровими плямами. Продовжуючи ходити країною вона зустріла знову бабусю Гроєнвільд, яка їй сказала:

– Я тобі допоможу, ходи зі мною до мого будинку”

Ліза погодилася та пішла з нею. Зайшли вони в будинок і бабуся їй сказала:

– Випий чай, який я для тебе приготувала і відправляйся в свою країну”

Ліза випила чай і вирушила в Сонцеленд. Наступного дня вона вийшла з будинку і відчула тепло сонця, до неї повернулася радість і на її шкірі немає кольорових більше плям. Дівчинка врятувала всіх, а її врятувала бабуся місіс Горєнвільд. Ось так добро повернулося до неї.

Менюк Іванна Собака-рятівниця або як добро рятує життя

Давид був дуже розумним та вихованим хлопчиком. Він грався, сміявся, кепкував. Хлопець ріс дуже допитливим, постійно приходив до мами, щоб задати нове запитання.

– Мамо, а земля кругла чи квадратна? – питав Давид.

– Кругла, синку.

– Ні! – відповідав хлопець. Бо тоді ми б ходили кругами!

– Ахаха, синку, але ж якби була квадратна, то ми б ходили квадратами, чи не так? – відповідала мама.

– Мамо! Я сам полечу в космос і дізнаюся!

– Обов'язково, коли виростеш.

Такі питання мамі доводилося чути кожний день.

Хлопчик завжди відвідує заняття і ніколи їх не пропускає, він дуже слухняний на уроках і за це його люблять всі вчителі. Проте хлопець не може ходити, він пересувається у кріслі колісному, через це все у нього зовсім немає друзів, адже він навіть не може з ними погратися в ті ігри, якими захоплюються інші діти. Він не може грати в доганялки, в м'ячик, поскакати на скакалці чи залізи на дерево. Тому Давид звик бути на самоті, він сам придумує собі ігри, веселиться, жартує та вигадує різні історії для своїх іграшок, проте все ж таки йому самотньо. Хлопець дивиться на інших дітей, як вони бігають, стрибають, і також хоче з ними, але не судилося.

Одного дня, хлопець будував із камінчиків свій власний замок, як тут він чує якийсь писк. Давид злякався, подумав, що це вовк! Проте, придивившись, він побачив маленьку руду собаку, він зрозумів що цуценяті потрібна допомога. Він не міг їй допомогти самостійно, і тому покликав маму:

– Мамо! Мамо! – кричав хлопчик.

– Що сталося, Давиде? – прибігла вмить мама, подумавши, що із сином щось сталося.

– Там собака, їй б...боляче...в..вона кричить... мамо, ми мусимо їй допомогти! – заїкаючись від хвилювання, прокричав хлопчик.

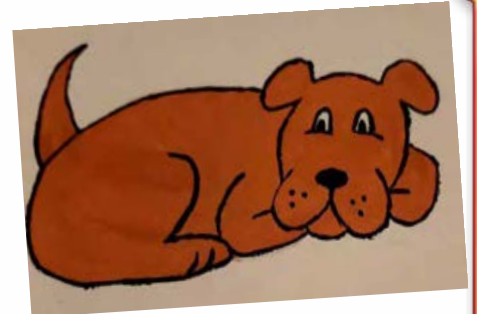
Мама підійшла до собачки, вона була мокра, не могла ходити, тільки скавчала.

– Синку, з рижиком все добре, песик просто голодний. Зараз ми його нагодуємо! – сказала мама.

– Рижик? Назвемо його Рижик? Ми ж залишимо його собі, правда?

Мама не змогла відмовити синові. Відтоді собака живе вдома у Давидика. Вони постійно разом граються, хлопець навчив собаку виконувати команди. Собака замінила дитині нестачу друзів серед однолітків, вона стала найголовнішим і найкращим його другом, тепер хлопець не ображався, що з ним ніхто не грається, тому що у нього є Рижик! Мати не могла натішитися сином, вона давно не бачила його таким веселим і безтурботним. А дітки заздрісно дивилися на дружбу Рижика і Давида, вони також хотіли подружитись з песиком.

Одного разу, Давида спіткала велика небезпека. Він як завжди грався в дворі на килимку, як тут із кущів виповзла змія і почала наблизитися до хлопчика. Він побачив змію, але не бачив в ній ніякої небезпеки, вона ж була така гарна: червона з чорними цяточками по всій довжині, вона неначе його зачарувала. Ще б мить і вона б вкусила його, як тут раптом собака як почне захищати свого господаря, як почне гавкати щосили та кидатись на змію. Мама почула це і відразу вибігла на вулицю. Вона

налякалась за сина, побачивши змію, відразу взяла його на руки і понесла в дім, а собака відігнав хижака від дому. Ось так Рижик врятував життя маленького хлопчика, і мама зрозуміла, що собака дуже розумна тварина, яка пожертвує собою заради друга.

Ось закінчилось літо – прийшов час іти в школу. Давид любив вчитись, але в школі він почував себе самотньо, в нього не було друзів, тому в школу він збирався неохоче.

Мамо, я Рижика з собою візьму, – сказав хлопчик.

– Синку, ти що? Собаку не пустять в школу! Там не місце тваринам! Дітки туди ходять вчитися! – відмовила мама.

– Але ж... він мій друг, а в школі в мене нема друзів. Це не просто собака!

– Не можна, Давиде.

– Па-па, Рижик, скоро побачимось, не сумуй вдома! Пограйся моїми машинками.

Як тільки мама із Давидом зникли з поля зору, собака подумала, що її господар в небезпеці і хутко побігла за ними. Ось Рижик уже в школі. Так багато нових людей він не бачив ще ніколи, він не міг знайти свого господаря серед такої великої кількості дітей. Собака цілий урок провела під дверима класу, вірно чекаючи Давида. Як тільки двері класу відчинились, Рижик одразу забіг до класу, і стрибнув на руки Давида. Вчителька і діти дуже налякались.

– Чия це собака? – промовила Марія Іванівна, – негайно виведіть її звідси!

– Ні, будь ласка, ні, це мій друг, не потрібно, він нікого не покусає!

Марії Іванівні стало дуже шкода хлопчика, адже він на перервах сидить самотній.

– Добре, але хай приходить тільки на перервах, згода, Давидику?

– Так! Дуже вам дякую!

На перерві хлопчик уже не був такий самотній. На уроках він сидів і з нетерпінням чекав перерви, тому що знав, що за дверима вірно чекає його Рижик. Так песик став ходити з ним до школи кожний день. Мама раділа, що син вже набагато веселіше і завзятіше прямує до школи.

– Таню, ти бачила який в Давида гарний пес? – запитала Іринка.

– Так, я б хотіла з ним погратись, але боюся, що Давид відмовить.

– Може, підемо, спитаємо дозволу? – запропонувала Іринка.

Дівчатка підійшли до хлопця та попросили:

– Давидику, ми б хотіли пограти з твоєю собакою, можна чи ти проти? – запитали дівчатка.

– Звісно, ні. Рижик дуже любить гратися! – відповів хлопець.

– Його звати Рижик? – поцікавилася Таня.

– Так, його мама так назвала.

– А звідки у тебе така гарна собака?

– Рижик сам прийшов, він був дуже голодний і змерз, ми його взяли до себе... ііі... відтоді він наш Рижик!

– Він такий красивий – сказала Іринка.

– Ааа ще ... він врятував мені життя!

– Ого! Як? – здивовано запитали дівчата.

– Мене хотіла з'їсти велика-велика змія, а він як вискочив, і почав на неї гарчати, і...і вона злякалась і втекла! – із задоволенням розповів Давид.

– Вау! Та це ж справжня собака-рятівниця!

Так Давид подружився із дівчатами. Всі хотіли погратися із Рижиком, розпитувати про нього, хотіли дізнатися щось більше про

Давида, адже до того вони не спілкувались із хлопчиком, вважали його якимось не таким, інколи насміхались, що він такий самотній і відсторонений та має інвалідність. Однокласники стали допомагати Давидові пересуватись, почали гратися з ним, вони зрозуміли, що він такий же самий як і вони, просто не може ходити! Так Рижик допоміг Давидові знайти гарних друзів!

Михайлів Ольга Поляна квітів

Одного сонячного ранку вийшов котик Мурко на ставок. Він там часто любив гуляти, розглядати красивих рибок, які плавають у водичці і зачаровують своєю барвистою зовнішністю. Він дивувався, як можуть рибки бути настільки гарними. Їхня дивовижна луска так переливалася на сонечку і виблискувала Муркові прямо в очі. А кольори були такими, що дивлячись на них, аж перехоплювало подих: золотисто-сині, золотисто-червоні, золотисто-жовті, – всі були із золотистим відтінком, чи то просто так під водою на сонечку переливалось – не зрозуміло, але рибки були дивовижні.

Тоді він глянув на квіточки, які росли поряд зі ставком. Вони були різних кольорів: і червоні, і білі, і фіолетові, і блакитні, і ніжно-жовті, – всі були красиві по-своєму, не було серед них кращих чи гірших. Кожна пелюсточка мала свою форму, свій відтінок, свою незрівнянну красу.

Угорі почувся якийсь дивний звук. Піднявши голову, Мурко побачив, що летить повз нього великий джміль, а за ним сонечко-жучок червоного кольору з чорними горошинами. Муркові сподобались барвисті крильця жучка – такі маленькі і яскраві.

Котик подумав: "Кожна жива істота на світі дуже красива, а не тільки мої улюблені рибки. Але в кожного своя краса і свої особливості: у рибок блискуча луска, у квіточок чарівний запах, а у жучків крильця – всі чимось приваблюють і зацікавлюють".

Раптом звідкіль почув Мурко якісь дивні крики. Повертає голову і бачить на сонячній поляні, біля ставка, квіти сперечаються. Цікаво стало Муркові, що ж там таке трапилось. Вирішив він підслухати розмову квітів.

– І навіщо у світі існують ці будяки? – мовила ніжна Ромашка.

– Я теж не розумію цього. Вони ж такі колючі і зовсім не красиві, – обурено сказала червона Троянда.

– Ви праві! Некрасивим квітам не місце у цьому чарівному світі рослин. З них користі взагалі ніякої, – підтримала їх тендітна Лілія.

Мурко був неприємно здивований почутим. Він навіть подумати не міг, що такі красиві і чарівні квіти можуть бути такими жорстокими, холодними і злими. Мурко глянув на Будяка, який нічого їм не казав, а тільки засмучено опустив голову. Котику шкода стало цю незвичайну рослину і він вирішив захистити бідолаху.

– Ви не праві, шановні квіти! Будяки теж потрібні у світі рослин. Вони теж красиві, тільки по-своєму. А взагалі, чому це раптом ви подумали, що вам вирішувати, хто потрібний, а хто – ні? У кожного свій погляд на світ. Я, наприклад, вважаю, що будяки красиві не менше, ніж ви. Кожна жива істота має право на існування, незважаючи на свій зовнішній вигляд. Якщо хтось живе вже на цьому світі, значить він вже потрібний, чимось особливий і корисний. А ти, Будяку, не зважай на них, ти насправді дуже красивий, глянь, які в тебе чарівні ніжно-фіолетові дрібненькі пелюсточки, а які колючки, в них і полягає твоя особливість, в інших квітів такого нема. – сказав Мурко.

– А й справді, в них немає таких пелюсточок і голочок. Дякую тобі, Мурко, якби не ти, я б і в подальшому не замічав свою особливість і вважав би себе непотрібним у цьому світі. – весело мовив Будяк.

– Запам'ятайте! Хоч ми всі різні, але кожен з нас красивий, має свою певну особливість і рівні права. Немає непотрібних рослин, птахів, рибок чи будь-яких інших істот. Всі потрібні! – впевнено сказав Мурко.

Зрозуміли Ромашка, Троянда і Лілія свою помилку. Їм стало дуже соромно за свій вчинок і вони попросили вибачення в Будяка. І, звісно ж, Будяк їх вибачив, і з тих пір на поляні квітів запанувала радісна та дружня атмосфера. А Мурко був дуже задоволений собою, адже він не тільки сам захоплювався красою всіх створінь, а й інших зміг переконати в необхідності кожного.

Осадца Ірина Подарунок для Тюбіка

– Доброго дня, любі учні! – привіталася директорка Сова, зайшовши до класу.

– У мене для вас чудова новина. Сьогодні ви познайомитеся з вашим новим однокласником.

Маленькі звірята здивовано і водночас з цікавістю виглядали на коридор з надією побачити, хто ж там такий. До класу невпевнено зайшов їжачок.

– Знайомтеся, це – Тюбік, тепер він разом з вами навчатиметься у нашій лісовій школі.

Закінчивши говорити, директорка вийшла з класу. Діти розглядали на голки їжачка і дивувалися, адже раніше такого не бачили.

– Тюбіку, сідай за першу парту, тут завжди сидить Ніка, але сьогодні її немає. А після заняття придумаємо, з ким ти будеш сидіти – сказала вчителька та розпочала урок. На перерві до Тюбіка підійшла білочка Ларі.

– Привіт, я – Ларі. Чому у тебе стільки голок на спині?

– Привіт, якщо чесно, то я й сам не знаю. Мама каже, що це моя особливість з народження.

– Як ти опинився у нашому лісі? – запитала лисичка Еммі.

– На нашій галявині хтось скоїв пожежу і тому ми з сім'єю були змушені шукати іншу домівку – відповів засмучений їжачок.

Тюбік був надзвичайно розумним та веселим, він вмів зацікавити інших та привернути до себе увагу, але з усього класу з ним дружила тільки Ларі, інші звірята боялися доторкнутися до нього, щоб не поранитися.

Напередодні дня народження Тюбіка, Ларі вирішила влаштувати йому сюрприз. Разом з мамою вони пошили безліч маленьких подушечок. Одягнувши подушечки на голки, їжачок зміг спокійно гратися з іншими звірятами. Він більше не боявся, що може когось поранити.

Подарунок для Тюбіка допоміг зрозуміти усім, що сутність особистості виявляється не в зовнішності чи наявності певних особливостей, а у вчинках, вихованні та рівні доброти. Краще бути не таким, як всі, але з любов'ю в серці і миром в душі.

Петрунів Уляна **Йди до своєї мрії**

Сім'я Дреймондів чекала на поповнення в родині. У Белли та її чоловіка Артура мала народитися донечка. Коли ще Белла була вагітною, вона любила сидіти на задньому дворі, пити чай і мріяти. В один із таких вечорів Белла подумала:

– А яке майбутнє чекає на мою донечку?

Заглянувши до телефону, вона побачила, що до їхнього міста приїхала виступати відома група акторів. Белла задалася питанням:

– Можливо, моя донечка теж стане акторкою....

Йшли місяці і ось весняного сонячного дня Артуру повідомили, що його дружина народила дівчинку, яку назвали Анабель. Коли її йому показали, він побачив маленьку крихітку з золотим волоссям. Артур пригорнув її до себе, своє маленьке янголятко.

Анабель росла швидко. Вона була активною, непосидючою дівчинкою. І ось, коли дівчинка піросла, Белла помітила, що вона сидить трохи по-особливому. Проходив час, Анабель не могла навчитися ходити. Белла розказала чоловікові і вони вирішили відвести Анабель до лікаря, щоб її оглянув.

Після огляду лікар промовив до батьків:

– У вашої дівчинки можливо є дитячий церебральний параліч, але ви не хвилюйтеся, ми прикладемо максимум зусиль для того, щоб Анабель ходила.

Звісно, Белла була шокована і знала, як поводитися в такій ситуації. Вона прислухалася до поради лікаря і почала пошуки реабілітаційних центрів.

Минали роки, дівчинка піростала, вже могла стояти на ногах та ходити з підтримкою і з допомогою ходуль. Їй дуже подобалося ходити до дитячого садочку, там вона знайшла друзів, з якими гралася.

Хлопчик Рон, худорлявий, з блакитними очима та темно-коричневим волоссям. Він був веселий, активний, а ще йому дуже подобалося грати роль вовка у дитячому спектаклі або хороброго рицаря, який рятує принцесу від дракона. Рону дуже подобалося проводити час з Анабель.

Також Аля, спокійна, тихенька і дуже мила дівчинка. Вона мала русяве волосся, та зелені очі. Аля любила малювати, виготовляти листівки і мріяла, що стане художницею, картини якої будуть бачити у всіх галереях світу. Аля з Анабель малювали замки, принцес і обов'язково у них мав бути величезний гардероб.

У Анабель був ще один друг – повненький, з чорним волоссям та чорними очима хлопчик Аллан. У нього був дуже гарний голос, він відвідував музичну школу, де вчився грати на скрипці. Вони з Анабель часто співали, неначе справжні співаки на сцені.

Ця дружня компанія постійно гралася разом. Іноді вихователь казала, що вони просто нерозлийвода. Коли вони тільки-но познайомилися з Анабелькою, то їх цікавило, що це таке у неї, а вона пояснила, що це – ходулі за допомогою яких вона може ходити. Друзі дуже любили Анабель, допомагали їй, коли у неї виникали труднощі.

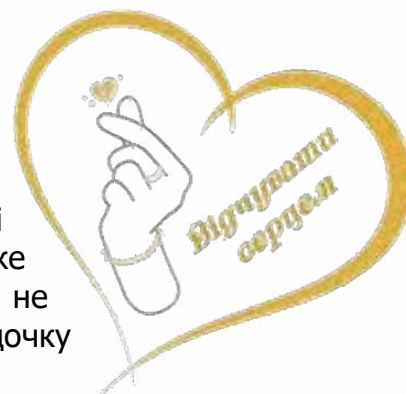
Бувало таке, що вони ходили разом до дитячої кімнати, де могли гратися годинами, а їх мами знімали це на відео. Белла була дуже щасливою, що в Анабель знайшлися справжні друзі.

Влітку вона з чоловіком та донею їздили до реабілітаційних центрів, звісно, Анабель було іноді важко виконувати вправи та завдання, але, будучи ще маленькою, вона задумала навчитися ходити і наполегливо втілювала свою мрію.

Неначе один день пролетів, а Анабель вже у четвертому класі. У школі їй подобається виступати на сцені, розказувати віршики, співати, тому вона попросила маму записати її до театрального гуртка. І ось, коли вона закінчила 4 клас, сталося чудо. Анабель самостійно почала ходити і з часом у неї почало виходити все краще і краще.

Через 6 років...

Анабель вчилася зі своїми друзями в одному класі, відвідувала театральний гурток та часто ходили на прогулянки з друзями. Ще вони з Алею обожнювали шопінг. Часто бувало таке – вони домовляться зустрітися з Роном і Алланом, щоб погуляти, самі затримуються в магазині, яке плаття їм обрати, а хлопці чекають їх годинами. Але ті не ображалися, лише жартували, що не дарма ще в дитячому садочку вони казали, що в принцес має бути величезний гардероб.

Анабель була дуже щасливою, вона проводила час з друзями і займалася улюбленою справою – театром.

Рон виріс дуже красивим хлопцем, який завжди привертав увагу інших дівчат, але йому дуже подобалася Анабель. Вона зачепила його не тільки своєю красою, а й характером. І ось одного дня він прийшов до Аллана, щоб він допоміг скласти пісню для неї. Цілий вечір вони працювали над словами і музикою.

Наступного дня у їхній школі було свято, уроків не було, всі зібралися на шкільному подвір'ї. Ось починається пісня, в ній – зізнання в симпатії до дівчини з золотим волоссям, виходить Рон і каже:

– Я хочу сказати, Анабель, ти – найчарівніша дівчина, яку я зустрів, твоя краса, твій характер та сила волі... я зрозумів, що до тебе я щось відчуваю.

Анабель була шокована, і не могла промовити ні слова, просто підійшла і міцно обняла Рона.

Через декілька місяців Анабель прийшла в школу без настрою, як з'ясувала Аля, її розізлили викладачі гуртка, але причину не казала. Весь день вона ходила засмученою. Після уроків, друзі зібралися у парку, де зазвичай гуляли. Вони говорили про театр і вирішили, що хочуть вести онлайн вистави для глядачів, а зібрані кошти відправляти на допомогу дітям з ДЦП. Аля визвалася взятися за декорації до вистави, Рон займеться організацією приміщення, Аллан напише музику, а Анабель збере бажаних грати у виставі.

І ось відбулася прем'єра вистави під назвою "Йди до своєї мрії". За короткий час друзі зібрали кошти. Про це і свою допомогу дітям вони розповідали на своїх сторінках в соціальних мережах. Через кілька місяців вони мали багатьох прихильників і послідовників.

Одного дня до Рона зателефонували і запросили друзів взяти участь у фільмі з Анабель у головній ролі, адже вона стала прикладом для багатьох дітей та дорослих там, що втілила свою мрію навчитися ходити самостійно і допомагає це робити іншим.

Історія про Анабель вчить нас, щоб там не було – не опускай руки і рухайся до своєї мрії.

Портецька Віталія Дівчинка з скрипкою

Одного теплого квітневого дня Оленка сиділа на лавці поблизу ставка і прислухалась до співу пташок. Настав той час, коли вони ніяк не можуть всидіти тихо на деревах, все співають та співають про прекрасну пору.

Недалеко від неї сиділи дві подруги Лілія та Єлизавета, які щось із захопленням розповідали одна одній. У дівчаток були великі аркуші паперу та палітра із найрізноманітнішими кольорами, вони дуже любили малювати, особливо весною, коли все навкруги цвіте і можна відтворити на папері те прекрасне, що бачить око.

Лілія заговорила до Оленки:

– Привіт! Ти що там сидиш одна, гайда до нас.

– Привітик, – відповіла Оленка і підійшла до дівчаток.

– Що ти тут робиш? Ми тебе раніше не бачили, ти звідки?

– Я приїхала до бабусі на вихідні. Мене, до речі, Оленкою звати, а вас?

– Я Лілія, а це Єлизавета, але можеш казати просто Ліза. Ти до бабусі приїхала?

Сідай біля нас, ми дамо тобі аркуш, будеш з нами малювати, я малюю он то дерево, – показала пальцем на вишню, а Ліза малює жабку, яка плаває он там у ставку. Давай, ти будеш малювати горобця, бачиш, він там, на верхівці дерева.

Оленка не побачила горобчика, він був далеко. Вона розгубилася, адже не змогла побачити пташку, Лілія з Лізою почали глузувати з неї, дівчинка розплакалась та побігла до бабусі.

У Оленки було порушення зору, вона не могла бачити віддалені предмети, батьки консультувалися у спеціалістів та різними способами пробували покращити її зір, але без успіху.

Вдома Оленка розповіла, що сталося. Бабуся порадила їй не переживати через це і запропонувала пограти на її улюбленому музичному інструменті – скрипці. Дівчинка почала грати, бабуся із захопленням її слухала, а коли мелодія перестала звучати, бабуся сказала:

– Оленко, я думаю, не потрібно перейматися через слова дівчаток, вони люблять малювати а ти грати на скрипці. Можливо, вам просто треба поговорити про те, що у вас гарно виходить: вони малюватимуть, а ти гратимеш, може, так і потоваришуєте, – усміхнулась бабуся.

Оленка не сказала нічого, але замислилась над словами бабусі.

Наступного ранку дівчинка взяла скрипку і пішла до ставка, куди незабаром прийшли і дві подруги. Оленка почала грати на скрипці, дівчата почули і їм дуже

сподобалося. Підійшовши до Оленки, вони розпитали, як вона навчилася так гарно грати і попросили вибачення за свою вчорашню поведінку. Дівчата потоваришували і тепер кожного разу, як Оленка приїздить до бабусі, вони разом проводять час та створюють красиві картини під захоплюючу мелодію.

Сисак Уляна Особливі перегони

Настало літо. Вийшло сонечко і обігріло своїми промінчиками землю. Звірі клопочуться і займаються своїми справами. Справжнє життя вирує у лісі.

Якось вранці, коли між деревами ще стояв туман, а трава була вкрита росою, зустрілися їжачок Йожка та білочка Хвастунка.

– Як справи, руденька?

– Ох, Йожко, справ так багато, а я нічого не встигаю. Кручуся-верчуся, наче в колесі, та менше їх не стає. Ще й до перегонів треба встигнути.

– Перегони! Вони ж зовсім близько, а я й забув.

– Що ти, їжачку, хіба можна про таку важливу подію забути? Кожного року їх влаштовують. Це одне з найбільших свят нашого лісу.

– Справді! Це значна подія. Побіжу і я робити свої справи. Бувай, Хвастунко!

– Бувай!

На великій поляні зібралась черга. Подають заявки на змагання. Цього року на перегонах змагаються зайчики, а суддями виступають старі мудрі зайці. Багато учасників прийшли випробувати свої сили. Деякі зайці-спортсмени роками готувалися до цього змагання. Раптом, почувся голосний сміх і пролунали образливі слова. Це все тому, що в кінці черги зупинився маленький зайчик Шустрик. З нього всі насміхалися, бо він не мав однієї задньої лапки.

– Ти куди? Забирайся геть, не займай чергу!

– Я теж хочу брати участь в змаганнях. – ображено відповів Шустрик.

– Ти що, не бачиш? Тут беруть участь сильні та мужні зайці. Куди тобі сюди лізти?

Маленький зайчик нічого не відповів. Він зник до такого ставлення. Ніхто не хоче його сприймати його інвалідність. Відійшов він, сів біля кущів і продовжив спостерігати за всім, що відбувається.

Цю розмову почув старий суддя Федір. Він покликав Шустрика до себе та прийняв його заявку на змагання.

– Але чому ви не проганяєте мене? Невже Ви, як і всі, не думаєте, що я не здатен змагатися? – здивовано запитав зайчик.

– Кожен має право спробувати свої сили. Якщо справді чогось хотіти, то можна досягти. Неважливо який ти, бажання важливіше за все. – мудро відповів старий.

– Я мрію про це, але зовсім нічого не знаю про перегони...

– Я допоможу тобі. – сказав суддя.

Цілий місяць у лісі готувались до важливого дійства. Тренування не оминули і Шустрика. Суддя Федір не обманув його і справді взяв під свій контроль. Мудрий заєць давав важливі настанови, розповідав про всі тонкощі та тренував зайчика. Три дні на тиждень той бігав, ще три – виконував різні вправи, а один день відпочивав. Звичайно, у Шустрика не все виходило, адже потрібно було врахувати те, що у нього на одну лапку менше. Проте, наполегливість зайчика допомогла йому.

Прийшов день перегонів. На широкому лузі зібралось багато звірів. Ніхто не міг пропустити цю подію. По центру, за високою трибуною розмістились повноважні судді. Пора починати змагання. Всі хвилюються, роблять розминки та готуються до виходу на бігову доріжку. Звірі здивовані тим, що особливий зайчик таки наважився прийти. Спостерігати за перегонами стало ще цікавіше.

– На старт, увага, руш! – вигукнув один із суддів і всі побігли.

На поляні зчинився шалений шум. Звірі вболівали за своїх фаворитів. Учасники спритно обганяли один одного долаючи дистанцію. Не відставав від них і Шустрик. Запам'ятавши всі тонкощі свого особливого бігу, він теж навчився це робити швидко та вправно.

Бігуни вже майже дістались до фінішу, як тут, неочікувано для всіх, вперед вирвався маленький Шустрик і перетнув стрічку перемоги першим. Звірі зірвались з своїх місць, аплодуючи і голосно вітаючи переможця.

Більше ніхто не сумнівався, що кожен має мати право участі та не можна дискримінувати інших, не таких як всі. В лісі стала панувати дружня атмосфера.

Срібняк Марія Незвичайний друг

Весняна пора. На гілочках дерев співають пташки, на клумбах розцвітають квіти, а дерева пускають перші бруньки. Надворі стає набагато тепліше та із-за хмаринок все частіше показує нам своє личко сонечко. Природа ніби оживає та набирається нових сил після сніжної та довготривалої зими.

Одного такого сонячного та теплого дня, непосидючий хлопчик Максим вирішив як завжди прогулятися вуличками свого мальовничого містечка. Він дуже тішився приходу красуні-весни та не міг постійно сидіти вдома.

Подолавши деяку відстань від свого дому, хлопчик зупинився біля парку. Там він зустрів свого найкращого друга Данилка, який був зі своєю мамою та молодшою сестричкою.

– Привіт, Данилку. Теж вирішив прогулятися?

– Привіт, друже. Так, бо сидіти тільки вдома занадто нудно, як на мене.

– Не можу не погодитись. Тим більше така хороша погода аж шепоче піти прогулятися.

– Це точно.

Трішки помовчавши, Данилко продовжив:

– А в тебе ж День народження незабаром, якщо я не помиляюсь, правда?

– Цілком вірно, через два дні мені вже буде дванадцять років.

- Круто. Вже придумав, який хочеш подарунок?
- Я б дуже хотів собачку. Це моя маленька мрія, яку, надіюсь, мені допоможуть здійснити батьки.
- Вірю, що все так і буде. З прийдешнім тебе, Максиме. Маю бігти, ще зустрінемось.
- Обов'язково. Згодом зателефоную до тебе щодо святкування мого Дня народження. Бувай.

– Добре, буду чекати.

Повертаючись додому, Максим все ніяк не міг перестати думати про собачку. Він довго виношував цю мрію в своїй голові, хоча батьки вже догадувались про це. Ну як можна не догадатись, якщо історія пошуків в браузері тільки-то й складалася із переліку таких запитань: де можна купити собачку, яка порода собаки найвірніша, чи можлива дружба між собакою і людиною назавжди?

Коли Максимко прийшов до рідної домівки, на столі його чекала тепла вечеря. Смачно повечерявши, батьки разом із сином почали

роздумувати над його Днем народження.

- Синочку, ми з татом знаємо про те, що ти вже давно мрієш про собаку і хотіли б здійснити твою мрію.
- Це прекрасна новина. Але мені цікаво, звідки ви дізнались?
- Хай це залишиться нашим секретом, – відповів тато хлопчика.
- Ну добре. Все одно, я неймовірно радий, я вас так люблю!
- І ми тебе, Максимку, – відповіли батьки і всі дружно обнялися.

Провівши чудовий сімейний вечір, хлопчик натхненно попрямував до своєї кімнати. По традиції Максим включив комп'ютер, зайшов в браузер та кинувся знову в пошуки свого майбутнього домашнього улюбленця. При черговому вводі літер на клавіатурі, хлопчику вибило одне цікаве оголошення. В ньому було викладено інформацію про притулок для собак в його містечку, який називався "Дім Сірка". Задумався Максимко і заговорив сам до себе:

– Хмм.. І чому я раніше не знав про цей притулок? Це просто неймовірна знахідка. Тепер я маю можливість не тільки здійснити свою мрію, а й допомогти собачці, яку, можливо, колись покинули невдячні господарі. Я це точно зроблю!

Хлопчик виключив комп'ютер. Ліг у ліжко і ще довго не міг заснути, обдумуючи, як втілити в реальність мрію саме завтра, напередодні свого Дня народження.

Чудовий ранок. У віконечко заглядають ніжні промінчики сонечка, а з кухні вже доносилися запахи сніданку, який приготувала мама.

– Максиме, прокидайся. Сніданок вже на столі, – покликали з кухні.

Хлопчик дуже спішив поділитися своїми планами з батьками. Тому хутчіш прийняв душ, одягнувся, застелив постіль і чкурнув снідати.

Сім'я зібралась на кухні. Максим, звісно, закінчив снідати першим і вже налаштувався, щоб розказати батькам про свою задумку щодо собаки.

– Мамо і тату, вчора я наткнувся на одне оголошення. В ньому розказувалось про притулок "Дім Сірка", який знаходиться в нашому містечку. Я дуже добре подумав і

вирішив, що хочу допомогти якійсь собачці і взяти її під свою опіку. Що ви на це скажете?

Батьки дуже здивувалися, але це не було негативним здивуванням. Навпаки, вони були в приємному шоку, що їхній син настільки добра і щира дитина.

– Сину, ти великий молодець, якщо наважився на таке. Не кожен здатний зробити такий крок у своєму житті. Ми пишаємося тобою! – відповіла з посмішкою мама.

Максимко сильно зрадів, що батьки його підтримали. Він розказав, що хоче сьогодні поїхати до притулку, щоб взяти собачку. Батьки погодилися і, поснідавши разом, вирушили в дорогу.

Прибувши за адресом, хлопчик з батьками зайшли на територію притулку. При вході їх зустрів приємний чоловік. Це був директор “Дому Сірка” пан Михайло. Максимко попросив показати йому притулок. Він був дуже розчулений, наскільки потрібно бути добрими людьми, щоб таке організувати.

Пан Михайло провів хлопчика та батьків до вольєрів, де перебували собачки. Там їх було дуже багато. Всі такі різні, цікаві та досить грайливі. Проте, пройшовши трохи далі, Максимко одразу звернув увагу на одного із собак. В цього собаки не було передньої лапки. Це дуже зачепило хлопчика і він звернувся до директора притулку:

– Що трапилось з цим собакою? В нього немає однієї лапки...

– Цього собаку до нас привезла одна хороша жінка, яка побачила його на окраїні дороги. Очевидно собаку або поранили чимось, або покусали інші більші собаки. А лапки в нього немає від народження. Він таким народився.

– Це його особливість. Він залишається таким же собакою, як інші, але, водночас і є незвичним.

– Цілком з тобою згідний. Він досить грайливий, добрий та лагідний, незважаючи ні на що.

Максимко підійшов ближче до вольєра і просунув руку через перекладки, намагаючись погладити собачку. Хлопчик подивився в його очі і побачив, наскільки вони наповнені добротою та вірністю, а собака у відповідь лизнув його руку. В той момент Максим вже точно був впевнений, що хоче взяти з притулку саме цього собаку.

Оформивши всі потрібні документи та ще трішки поговоривши з паном Михайлом, щаслива сім'я відправилась додому зі своїм новим вірним другом. Найщасливіший, звісно, був хлопчик.

Ось і настав дванадцятий День народження Максима. Зібралися всі гості. Прийшов і хлопчика найкращий друг Данилко.

– Привіт, Максиме. Щиро вітаю тебе з Днем народження! Хай всі твої найзаповітніші мрії здійснюються і завжди досягай все більших висот у своєму житті!

– Дуже дякую, друже. Мені приємно, що ти прийшов.

Обнявшись, Максимко почав розпаковувати подарунок від Данилка. І був дуже здивований, коли побачив стільки всього. В красивій коробці лежали різні іграшки для собаки, повідець, нашійник та багато різних солодощів для Максимка.

– Як це все круто виглядає, – вигукнув іменинник, – мені вже не терпиться показати це моїй собаці. Ти запам'ятав, що я тобі розказував, тоді як ми зустрілись біля парку. Це дуже цінно для мене.

– Я дуже радий, що тобі сподобалось. До речі, як ти вирішив назвати свого собаку?

– Повне ім'я Мітіко, але скорочено я кличу його Міті.

– Таке незвичне ім'я. Чому саме воно?

– Тому що, це ім'я означає "дитя краси". Мій Міті є особливим собакою, але незважаючи на це вона залишається таким же красивим і чудовим, як і всі інші собаки.

– Неймовірно. Цей випадок вкотре доказує, що немає різниці як кожен з нас виглядає, чи можливо має якісь особливості – всі ми рівні. Як і люди, так і тваринки.

– Саме так. Міті – мій вірний та незвичний друг, якого я дуже сильно люблю.

На такій щасливій та радісній ноті хлопчики закінчили свою розмову та пішли святкувати разом з іншими гостями. Всі веселились, радісно проводили час і просто відпочивали. А Максим з Данилом приділяли всю свою увагу Міті, який був неймовірно радий, що став членом цієї сім'ї.

Франчук Богдана Хлопчик-невидимка

Одного теплого вересневого дня Вадимко сидів на лавочці біля міського озера та спостерігав за двома прекрасними лебедями – білого та чорного кольору. Він не міг намилюватися їхньою красою, особливо, коли їхнє пір'я виблискувало сріблястими краплинками води, як тільки вони починали хлюпати своїми могутніми крилами.

Раптом, Вадимко побачив як повз нього пролетів футбольний м'ячик. Це хлопці гралися неподалік. Хлопчик піднявся та подав м'яча хлопцям, а ті, ніби не помічаючи його, побігли далі.

Вадимко вже звик, що ровесники не звертають на нього уваги та не хочуть з ним гратися, адже він був не такий як інші. У нього була інвалідність, і саме тому для інших дітей він був невидимим.

Коли Вадимку було 11 місяців, батьки помітили, що йому складно пересуватися, його рухи були незграбними та повільними.

Михайло та Антоніна – батьки хлопчика, звернулися до лікаря. Лікарі обстежили маля і встановили діагноз ДЦП – Дитячий Церебральний Параліч.

Лікування та реабілітація хлопчика проходили добре. Вадимко використовував спеціальні ходунки для пересування, і діткам, з одного боку було цікаво, що це за такі ходунки і навіщо вони потрібні Вадимку, але з другого – не хотіли з ним гратися, бо ще не розуміли, що не так легко ходити чи бігати з ходунками.

Вадимко мав хист до малювання. Якось вчителька помітила, що хлопчик малює під час перерви. Вона підійшла до хлопчика й запитала його:

– Можна глянути, що ти малюєш?

– Так, можна, – відповів хлопчик. – Я малюю лебедів, яких побачив вчора на озері.

Вчителька порадила батькам Вадимка записати його на гурток малювання або ж в художню школу, де талант хлопчика може розвиватися. Михайло та Антоніна

дослухалися до рекомендації вчительки, і того ж тижня розпочали пошук школи для Вадимка.

І от через місяць хлопчик вже направлявся до свого класу. Дітки радо зустріли нового однокласника. Хлопчику дуже сподобалося в новій школі. Після уроку дівчинка Оленка запросила Вадимка погратися з ними. Вадимко дуже зрадів і пішов гратися із дітками.

Тепер у Вадимка з'явилися справжні друзі, вони гралися, малювали та навчалися разом. Кожних вихідних вони збиралися разом, йшли на міське озеро і малювали чудових лебедів, білченят та інших тваринок. Так Вадимко перестав бути хлопчиком-невидимкою.

Шпитко Сніжана Особливі акорди душі

Осінь. Надворі по-особливому тепло світить сонечко. Звідусіль лунають веселі вигуки та сміх дітей. Сьогодні у них свято – День знань. Це саме той день, коли закінчуються безтурботні канікули та починаються цікаві навчальні будні. Вулицями крокують школярі, на обличчях яких відображені радість, змішана з сумом.

Одним із таких школярів був Сашко. Сьогодні він знову повернеться за шкільну парту. Хлопчик йшов повільно за руку з мамою, роздумуючи над тим, що його очікує в школі. Цього дня він побачить своїх однокласників, вчителів та найкращу подругу – асистентку вчителя Тетяну Іванівну. Через свою інвалідність багато часу хлопчик проводить з нею. З однокласниками Сашко мало спілкується, насамперед тому, що він не надто комунікабельний, а для того, щоб чогось навчитися, йому потрібно набагато більше часу, ніж ровесникам. Коли його однолітки вже пишуть і рахують в межах «100», Сашко вміє тільки писати палички і кружечки. Читання хлопчику важко дається, він краще сприймає на слух. Та є одна річ, яка Сашкові радує душу – це музика. Хлопчик любить різні музичні шоу та телепередачі.

Любов до музики йому прищепила мама. Вона з дитинства перед сном співає хлопчику колискові, і взагалі, будь-яка їхня спільна справа супроводжується музикою. З теплими спогадами про дитинство і хвилюванням Сашко переступив поріг школи. Його зустріли привітні посмішки вчительки та Тетяни Іванівни, а також галас однокласників. Природа нагородила хлопчика неймовірним чутливим слухом.

Перший урок підходить до кінця. Сашко цілий урок малював кола різного діаметру. Тут він його увагу привернули слова вчителя:

– Діти, маю для вас оголошення. В школі через місяць проходитиме конкурс талантів. Дирекція запрошує всіх взяти участь.

Тетяна Іванівна помітила зацікавленість хлопчика, вона знала про захоплення другокласника і всіляко їх розвивала.

– Не хочеш спробувати? – спитала жінка хлопчика.

Сашко зняковів і знизав плечима. А насправді у його голові вже лунала пісня, яку він міг би заспівати. Від цього моменту всі його думки були тільки про конкурс. На перерві вони з асистенткою підійшли до вчителя і подали заявку на конкурс.

Батьки, коли Сашко їм розповів, дуже зраділи. Те, що їхній син з такою радістю і натхненням розповідав про свою мрію, не могло їх не тішити. І вони всією сім'єю почали вибирати пісню для конкурсу. Тетяна Іванівна і батьки всіляко допомагали Сашку підготуватися до святкового заходу.

Час промайнув надзвичайно швидко. І ось, одного сонячного дня актова зала школи наповнилася людьми. Чого тут тільки не спостерігали: і малювання піском по склу, і шалені танці, і різноманітні фокуси та трюки. Настала Сашкова черга, ведучий оголосив назву святкової композиції. Хлопчик був сповнений хвилювання, на тремтячих ногах, з допомогою Тетяни Іванівни дійшов до сцени.

Він одразу заспокоївся, коли почув такі близькі його душі акорди. Сашко виспівував, неначе соловейко. З його вуст лилися такі неповторні милозвучні слова пісні. Ось і настав кінець композиції, Сашко вклонився, як його вчила Тетяна Іванівна і під гул оплесків спустився зі сцени, де його з теплими обіймами та сльозами на очах чекали батьки.

Настав час оголошувати результати. Сашка оголосили переможцем і нагородили кубком та грошовою винагородою. Всі присутні від щирого серця раділи за хлопчика. Сашко не міг описати свого щастя словами, тільки посмішка на його обличчі осяяла все навкруги.

Ми дуже часто судимо людей тільки по їх вподобаннях та інтересах, самі того не розуміючи, що те, що нам здається безглуздом, для когось – єдиний спосіб пізнати себе і можливість дати волю розкритися своєму внутрішньому «Я». Будьмо добрішими, і тоді в житті кожного будуть лунають особливі акорди душі.

Щербюк Вікторія **Доброта врятує світ**

Давним-давно в італійському місті Кремона жив один чоловік на ім'я Антоніо Страдіварі. Він майстрував струнні інструменти, що вирізнялися особливою чистотою звучання й неабияк цінувалися знавцями мистецтва.

Одного буденного для цього міста дня, Страдіварі старанно працював у своїй майстерні. Він загорівся ідеєю створити надзвичайно співучу віртуозну скрипку. Майстер декілька днів поспіль не виходив із майстерні, все працював й працював. З цього ми можемо зрозуміти, що на той час, виготовлення однієї скрипки було процесом складних та захопливих маніпуляцій, які могла відтворити лише обрана для цієї справи людина.

Ось нарешті одного весняного дня майстер Страдіварі закінчив свою працю над скрипкою. Час її виготовлення зайняв трохи більше року. Антоніо Страдіварі не вірив своїм очам, вона була такою як він собі й уявляв: вигини корпусу були настільки легкі та плавні наче сама природа працювала над ними, гриф по довжині, як кажуть «золота середина», струни міцно натягнуті, що, здається, немовби один дотик до них здатен зробити неабияку рану на руці, але в той же час, коли торкаєшся до них, розумієш, що це – лише ілюзія, кожна деталь інструменту продумана і виготовлена з особливою любов'ю.

Прийшов час задуматись, кому ж дістанеться цей витвір мистецтва. Антоніо Страдіварі дуже хотів, щоб саме ця скрипка потрапила в руки людини, яка здатна достойно оцінити старання майстра. Чутки про скрипку Страдіварі розійшлися Італією

дуже швидко, а незабаром й за її межі. Багато знатних скрипалів того часу, приходили до майстра з проханням продати їм його витвір, але Антоніо Страдіварі пообіцяв собі, що віддасть скрипку не тому, хто пропонуватиме більше грошей, а тому, хто, спробувавши заграти перший раз на скрипці, виконає улюблений музичний твір Страдіварі.

І ось настав цей час, прохолодною осінньою порою, коли листків на деревах майже не залишилось і на зміну сонечку прийшли часті дощі, до майстра в дім завітав чоловік. На вигляд йому було 50-55 років, невисокого зросту, в тілі але й не товстий, мав білосніжні сиві вуса й борідку. Загалом, зовнішністю він нагадував вельможного пана, яких у місті було чимало. Пан ввічливо постукав в двері майстра й почекав, поки йому відчинять. Двері відчинив Франческо, син Страдіварі.

– Добрий день, юначе – привітався пан.

– Добрий день – відповів Франческо.

– Скажіть мені будь ласка, чи можу я побачити відомого майстра Антоніо Страдіварі? – поцікавився чоловік.

– Так. Це мій батько! – гордо вигукнув хлопець.

– Ну що ж, маю за честь познайомитись і з сином самого Страдіварі! – піднесено мовив пан, – і одразу продовжив, а чи можу я побачити самого пана Антоніо?

Так, я його зараз покличу – мовив Франческо.

Хлопець покликав батька.

– Добрий день, пане Антоніо, мене звати Максим, я приїхав в Кремону недавно із Верони разом зі своїм племінником Марком.

– Бон джорно, радий вітати вас у нашому місті, впевнений воно вам сподобається. Що привело вас до мене? – спитав Страдіварі.

– Бачите, пане, я і мій племінник вирішили помандрувати трохи Італією. Рим нас вражав своєю архітектурою, Венеція своїми делікатними вулицями та прогулянками на гондолах, Флоренція кухнею, і ще чимало міст великих й малих ми відвідали. А знаєте чим нас вразила Кремона? Тим, що, зі слів мешканців цього міста, тут живуть багато майстрів неповторних музичних інструментів, і одним із цих визначних творців є саме ви. Я б дуже хотів придбати у вас скрипку для свого племінника, у якого через декілька днів має відбутись виступ. Я хотів би, щоб ця скрипка була особливою і виконана таким майстром як ви. Покажіть мені найкращу вашу із скрипок і я куплю її, ціна для мене не має значення.

– Що ж, – відповів Страдіварі, – у мене є одна особлива скрипка, над якою працював довго і в яку вклав частинку своєї душі, але маю прохання до вас, перш ніж купите її, нехай він зіграє на ній свій улюблений музичний твір.

– Звісно, пане, ми завтра обов'язково прийдемо – відповів пан Максим.

– Тоді до завтра.

– До побачення.

Наступного дня в двері до майстра знову постукали. Прийшов пан Максим зі своїм племінником Марком.

– Доброго дня, радий вас знову бачити – привітався з людьми майстер.

– Доброго дня, шановний Страдіварі, взаємно.

– Проходьте будь ласка за мною – запросив Страдіварі.

Майстер повів покупців до музичної кімнати. У саму майстерню їх не впустив, так як нікого і ніколи туди не впускав, навіть рідних дітей та дружину. Майстер виніс

темний, наче чорна кішка, футляр, обтягнений ніжним на дотик оксамитом, відкрив його й дуже бережно дістав з нього скрипку, над якою так довго й старанно працював.

– Ну що ж, хлопче, заграй щось на скрипці, – попросив Страдіварі.

Тільки-но хлопець торкнувся смичком струн, Антоніо Страдіварі одразу зрозумів, що знайшов того самого власника скрипки, на якого вона чекала майже пів року. Адже Марко заграв на цій скрипці улюблений музичний твір Страдіварі, уривок одного із скрипкових концертів італійського композитора Антоніо Вівальді. Марко грав сумлінно й старанно ніби на важливому концерті. Гра хлопця дуже сподобалась Антоніо Страдіварі і він зі спокійною душею віддав інструмент, знаючи, що скрипка буде в надійних руках. Пан Максим та його племінник Марк покинули будинок майстра. Вони вирішили не затримуватись в Кремоні, а вирушили одразу до наступного свого місця перебування – Неаполя.

Минав час. Антоніо Страдіварі далі створював неабиякої якості музичні інструменти, згадуючи свою ту саму унікальну скрипку, яку у нього придбав молодий хлопець Марк та його дядько. Марк зі своєю скрипкою відвідав із концертами не одне місто в Італії, і навіть й за її межами. Всіх, хто був на тих концертах, вражала чистота звучання й мелодійність інструменту, а також вміле виконання самого скрипаля.

Прошло багато років, слава скрипаля-віртуоза і його неймовірної скрипки дійшла й до Кремони. Антоніо Страдіварі дуже радів за Марка й розумів, що зробив вагомий внесок в успіх хлопця. Прошов ще деякий час, в Кремоні ширились розмови про те, що Марк знову в місті, ця інформація дійшла й до самого Страдіварі. Майстер дуже зрадів цій новині і був певен, що скрипаль обов'язково завітає до нього. Так і сталося. Літнього вечора в дім Страдіварі навідався Марко. Вся сім'я Страдіварі його щиро зустріла смачною вечерею. Після трапези Марк з господарем будинку вийшли на балкон побалакати.

– Марко, я дуже вдячний тобі за те, що зараз гостюєш у нас. Ти знаєш, що в нашому домі тобі завжди раді – говорив Страдіварі до Марка.

– Так, я це знаю і дуже вам вдячний за це – відповів Марк.

– А де ж твоя славнозвісна скрипка? – цікавився Страдіварі, – я б хотів, щоб ти нам сьогодні, щось зіграв.

– Я б із задоволенням пане Антоніо, але я вам не казав, не хотів засмучувати – неохоче мовив Марко.

– А що ж сталося? – розгублено запитав Страдіварі.

– Я дізнався, що у моєї доньки погіршується слух. Нам були потрібні великі кошти, яких, на жаль, у нас не було, тому я був змушений її продати.

Сподіваюсь, Ви мене зрозумієте, Вашу легендарну скрипку я продав чоловіку на ім'я Фредерік Ломбард – пояснював Марк.

– Що? – розчарувано вигукнув Страдіварі. – Як? Як ти міг продати цьому чоловіку мою скрипку, на яку я витратив стільки часу, в яку я вклав стільки сил, любові й натхнення, яка стільки міст світу відвідала і зачаровувала людей своєю музикою.

Марко знав, що майстру не сподобається новина, але такої бурхливої реакції він не очікував. А все тому, що людина, якій Марко продав скрипку була дійсно не з добросовісних. Фредерік Ломбард був з родини Ломбардів, які мали лиху славу по всій Італії. Їх родина займалась різними поганими справами, часто обманювали людей, залишаючи їх в складних ситуаціях, а самі збагачувались за чужий рахунок. Скрипалів чи просто людей, які б володіли музичними інструментами в їхній родині не було ніколи. Але Марко запевнив, що тільки Ломбарди мали змогу заплатити пристойну суму за таку скрипку.

Антоніно Страдіварі подумав трішки і сказав:

– Марко, вибач мене будь ласка, що я почав на тебе сваритись, я розумію тебе, я б теж так зробив. Адже діти – це найкраще і найдорожче, що є в світі. Я придумав, завтра зранку я тобі дам гроші, ти поїдеш до чоловіка і повернеш нашу легендарну скрипку.

– Гарзд. Дякую Вам, майстре, що підтримали і допомагаєте мені.

Наступного ранку Страдіварі прокинувся швидше. Вийшовши на балкон, він почув розмову з вулиці, якісь дві пані теревенили не так далеко від його будинку, що їх можна було з легкістю почути. Страдіварі прислухався, коли прозвучала згадка про Фредеріка Ломбарда.

– А ти чула, Люсі? – мовила одна пані іншій, – тут на днях таке сталося!

– Що? Ну що ж сталося? – з нетерпінням вигукнула інша.

– Та в маєтку Ломбардів у Римі сталася пожежа.

– Ах, та ти що! – жахнулась жінка.

– Так. Кажу щирю правду, говорять, що все згоріло дотла, все, що було в будинку, не вціліло нічого.

– Яке ж лихо сталося! А через що пожежа? – цікавилась невгамовна пані.

– Не знаю, ніхто поки що нічого не каже, але є версія, що це міг бути умисний підпал, у цієї ж то родини стільки недоброзичливців було.

Зрозумівши, що його скрипка згоріла, Антоніно Страдіварі засумував, але тишив себе думкою, що, продавши її, батько врятував життя дівчинці.

Враз пролунав гучний звук, майстер розплющив очі і поглянув навколо себе. Він сидів на стільці, спершись руками на стіл у майстерні, а звук який його розбудив, йшов з вулиці, то його донька йшла кликати батька вечеряти. В той момент Антоніно Страдіварі зрозумів, що він задрімав у своїй майстерні, працюючи, як завжди, допізна над музичними інструментами. Виходить, все, що сталося, було лише сном. Він притьма побіг до комоду, де стояла його скрипка, відкривши його, спокійно видихнув – скрипка стояла на місці в чорному наче кішка футлярі з ніжного на дотик оксамиту.

Після цього сну в Антоніно Страдіварі в очах з'явилися сльози щастя, адже він зрозумів, що навіть у сні він був доброю та хорошою людиною.

P.S. Ми повинна завжди розуміти, допомагати та підтримувати людей. Адже добро врятує світ!

Сидорів Марта Щасливі люди

Вікторія жила у великому місті. Дівчинці було 8 років, вона носила рожеві окуляри і їздила на інвалідному візку. Батьки возили її до школи, але вдома вона їх майже не бачила – вони весь час працювали. Недавно життя дівчинки дуже змінилося.

Того дня Вікторія з татом поїхала до школи. Як завжди, тато побіг в справах, залишивши дочку в класі. До уроку була ще година, клас був порожнім, тому дівчинка мала час підготуватися, повторити вірш Лесі Українки. Вікторія почула скрип дверей і в клас зайшла незнайома дівчинка. Вона мала коротке темнувате волосся (у самої

Вікторії воно було довге і світле), багато веснянок, красиву сукеночку і модний портфель. Сама вона була дуже вродливою. Незнайомка почала оглядати новий клас, помітила Вікторію, підійшла до неї, простягнула руку і сказала:

– Привіт! Я – Ася, перейшла з іншої школи. Мені – 8, і я в третьому класі. А ти?

– Привіт... – тихо відповіла Віка. – Я Вікторія, або просто Віка. Мені теж 8.

– Будемо подругами? Я маю цукерку, хочеш?

– Дуже дякую! Я не проти, давай!

Віка розповіла багато про свій клас, школу, уроки. Потроху сходилися дівчатка. Вони задивлялися на нову однокласницю і починали розмову.

– Привіт, я – Даша, а це моя компанія: Маша, Соня і Ніка.

– Привіт. Я – Ася.

– Іди в нашу компанію, не приставай до цієї сірої миші.

– Вибач, але вона моя подруга тепер!

– О, значить уже пізно хахахах

– Чому вона вам не подобається?

– Ну вона не така як ми, а значить, не наша подруга!

– Неправильно думаєте) вона дуже класна, доречі!

– Ой, уже заражена ахахаха

– Ідіть!

– Ти сама була проти, щоб потім не жалкувала!

Дівчата пішли на свої місця.

Уроки були довгі. Коли вони закінчилися, тато по Віку ще не прийшов і Ася вирішила залишитися з подругою. Вони грали в гру, читали книги, вийшли на вулицю. Коли тато Вікторії прийшов і помітив дівчат, він посміхнувся і йому стало весело. Ася розповіла про себе і провела дівчинку з татом додому.

Наступного дня Ася уже чекала подругу біля її будинку. Тато хотів відвести дочку, але Ася сказала, що вони впораються самі. Вже за 15 хвилин вони були в школі. До уроку залишалось півгодини, подруги розмовляли. Прийшла компанія Даші, Ася тоді набирала воду в їдальні. Вони почали обзивати Вікторію поганими словами, приклеїли їй до волосся жуйку. Коли дівчата рвали її записник, зайшла Ася. Побачивши це, вона розізлилася, відігнала дівчат і допомогла Віці. Ася подарувала їй рожевий записник з поні.

Вони сіли разом. Прийшла вчителька. Того дня була самостійна робота по множенню. Ася допомагала Віці, пояснювала. У них двох був однаковий результат – 12 балів.

Так тривало тижнями до 10 грудня, коли сповістили про новий конкурс "Міс Зима". Це був конкурс талантів. Віка не звертала на оголошення уваги, а її подруга аж сяяла від захоплення. Несподівано Ася сказала:

– Вік, ну візьми участь)

– Ну я подумаю....

– Добре!

– Але ти зі мною)

– Звісно!

Дівчата багато готувались. І ось настало 17 грудня, день конкурсу. Дівчата одягли сині спіднички і білі блузки. Ведучий оголосив початок конкурсу. Спочатку були сніжинки. Потім ельфи. А потім команда Даші.

Після цього всього на сцену вийшли Віка і Ася. Вони співали пісню і танцювали. Ася була дуже весела. Вони разом рухалися по сцені. Коли їхній танок закінчився, довго лунали оплески. Подруги перемогли!

Минуло три місяці. Почалося дистанційне навчання. Асині батьки поїхали за кордон. Останнім часом Віка помітила, що Ася не охоче поверталася від неї додому. Якось Віка спитала подругу:

– Ась, чому ти так рідко буваєш вдома, лише ночуєш?

– Ну...

– Ну скажи прошу!

– Ну... Якщо чесно, я боюсь залишитися одною....

– Не бійся, я постараюсь тобі допомогти)

– Дякую!

З цього дня Віка допомагала Асі, а Даша і її подруги подружились з дівчатками. Одного разу дівчата купили морозиво та пластівці і пішли гуляти до озера в парку. Дівчата спостерігали за качками і годували їх. Потім пішли до крамниці і побачили бабусю, яка не мала грошей, але хотіла купити яблуко. Віка пошкодувала жінку і дала їй 5 гривень. Та подякувала, а Ася запитала у подруги:

– Чому ти дала гроші тій жінці?

– Нууу, бо вона хотіла щось купити, але грошей не було

– Але якщо в неї були гроші?

– Навіть якщо були, я їй допомогла.

Ася багато думала над словами подруги і стала допомагати потребуючим людям. Ось такі речі робить дружба. Віка і Ася стали найріднішими і разом все робили. Вони щасливі. А ти?

Лейбюк Марія Хитра Марічка

Жила була дівчина Марічка. Їй було 18 років. Навчалася вона у в місті Івано-Франківську у дуже хорошому та престижному коледжі. Уже 4-й рік вона навчається у коледжі, їй дуже подобається цей коледж тим, що тут хороші викладачі, тут дійсно можна багато чому навчитися.

Вчиться Марічка на спеціальності "Англійська мова». Ось вже четвертий курс і є у Марічки методика англійської мови. Задали Марічці завдання написати казочку, але головне завдання було – не списувати з інтернету. Але, нажаль, Марічці не вистачало часу на те, щоб скласти казочку самій, тому що зараз вона готується до Зовнішнього незалежного оцінювання, без якого вона не вступить до ВНЗ ПНУ, а також до державних екзаменів, без яких вона не буде мати диплома.

Схитрувала Марічка, взяла за основу казочку про рибку Соню. Нажаль не вдалося їй перехитрити Сергія Мирославовича (викладача). Але він дуже добрий і дозволив Марічці заново написати розповідь.

А мораль цієї розповіді така: ніколи не обманюй, тому, що рано чи пізно – правда випливе.

Коллективні студентські шедеври з тренінгу “Storytelling”

Чому пташки літають? (записала Богдана Франчук)

<https://youtu.be/s9sbdzxUc10>

В маленькому мальовничому містечку, жила прекрасна дівчинка Паранька. Йдучи додому після уроків, вона побачила пташку з пораним крилом. Дівчинка підбігла до пташки і взяла її на руки. Параньці стало шкода пташки, вона притулила її до грудей і понесла додому. Вдома Паранька показала пташечку мамі, вони обробили їй рану та нагодували її смачним зерном. Увечері, лягаючи спати, Паранька задала собі питання: “Чому пташки літають?” Під ранок їй приснився дивовижний сон, в якому вона отримала відповідь на своє запитання.

Колись, давним-давно, коли ще напевно були динозаври, малесенька пташка, не маючи крил, ходила поміж людей. “Як же набридли ці малі птахи, постійно лізуть під ноги!” – досить часто люди, самі того не помічаючи, завдавали їм нестерпного болю.

Але одного дня все змінилося... Господь помітив, як страждають невинні, малесенькі пташки, як мужньо вони витримують всю кривду. Тому Бог вирішив нагородити птахів крилами.

Тепер птахи злітають високо в небо співаючи мелодійні, заворожуючі, неймовірні пісні.

Чому жучка назвали сонечком? (записала Уляна Петрунів)

<https://youtu.be/Bsu0V3Xtcs>

Мальовничий ліс... Він розташувався серед високих гір. Тут завжди ласкаво усміхалося сонце, спокійно й безтурботно плило життя. Повсюду співали свої пісеньки пташки, на галявинці бігали зайчики, білочки збирали горішки, а їжачки на своїх спинках носили соковиті та солодкі яблука. Комашки теж не сиділи на місці: бджоли збирали мед і несли його до свого вулика, коники-стрибунці стрибали з травинки на травинку, мурашки будували свій величезний будинок. І кожного дня за цією картиною спостерігала маленька комашка. Вона мала округле тіло, красиве червоне забарвлення з чорними крапинками-точками. Але у неї не було імені. Тоді комашка вирішила відшукати своє ім'я. Наступного ранку зібралася вона на пошуки, а назустріч їй летить великий джміль.

– Чому ти така засмучена сьогодні? – запитав він.

– Ех... усі мають такі гарні імена: мурашка, жук, коник-стрибунець. А у мене немає імені, – відповіла та.

– Як це у тебе, такої красуні, немає власного імені?

– Ось так. Тому я прямую на пошуки, мені ж так кортить знайти своє ім'я.

– А ти лети до шершнів, я думаю, вони тобі допоможуть. – порадив той.

– Добре, неодмінно полечу.

Полетіла комашка, на її обличчі уже з'явилася посмішка. Вона навіть не встигла оговтатись, як вже була у вулику та попрямувала до шершнів.

– Доброго ранку, пане і пані шершні. Чи не могли ви б мені допомогти?

– Доброго. Чи саме тобі, золотце, допомогти? – промовила пані шершень.

– Я шукаю своє ім'я.

– А у тебе хіба його немає? – здивовано запитав пан шершень.

– Немає... – сумно промовила вона.

– Можливо, ти одна з наших? Можливо, твоє ім'я має бути шершень?

– Ура! Так! Я – шершень! – комашка зраділо вигукнула та закружляла в повітрі.

– Та яка ж вона шершень? – суворо зауважив пан і продовжив:

– Вона на нас навіть не схожа, не вміє збирати мед і тільце у неї округле і колір інший, куди ж їй до нас?

На очах в комашки почали збиратися сльози. Пані шершень жаль стало їй і вона промовила:

– Ти, сонце, лети краще до бджіл. Може, вони тобі чимось допоможуть.

– Гарзд, – заспокоївшись відповіла та й полетіла собі далі.

Пролетіла майже увесь ліс, вже полудень був. Аж тут на горизонті бачить – бджілка летить.

– Вітаю, пані. Чи не могли б мені допомогти?

– Чим, любя?

– Я не маю свого імені.

– Як? Вперше про таке чую? – здивовано глянула бджілка-трудівниця й одразу промовила: – Знаєш, розкажу тобі про одного жучка, він все про всіх знає, можливо, він чимось допоможе?

– А Ви знаєте дорогу до нього?

– Знаю, але спершу ми з тобою пообідаємо, ось я тут меду свіжого назбирала, полетіли на ромашку. – усміхнено відповіла.

– Із задоволенням. Дякую!

Полетіли вони до пахучої красивої квіточки. Під час обіду розповіла бджілка, як знайти жучка та дала мапу, щоб легше було. Подякувавши за смачний обід, комашка полетіла шукати мудрого жучка. Пролетіла вона мурашники, пагорби, поля з квітами. Відлетіла дуже далеко від своєї домівки, весь час мапа була в її руках. Аж ось тут перед нею пролетіли красиві дівчатка – це були метелики, ними захоплювався увесь ліс.

Підлетіла комашка до них й промовила:

– Ой, дівчата, ви такі красиві! А як вас звуть?

– Ми – метелики! – хором відповіли ті. – Як тебе звуть, дивне ти створіння?
– У мене немає імені, але я лечу до жучка-мудреця його шукати.
– Ха-ха-ха. У тебе імені нема. Давай сюди свою мапу, ми тобі і без неї шлях покажемо, – зверхньо промовила одна і вирвала мапу з лапок.

Мапа полетіла за вітром, так, що ніхто її б не знайшов. Комашка в сльозах полетіла високо-високо та й сіла на листочок дерева. Тим часом вечоріло, багато хто вже готувався до сну, а вона все плаче і промовляє:

– Додому не повернусь, жучка не знайду та ім'я своє не знатиму. Загубилася я в лісі, вже життя тут проведу.

Ліс вже одягав темне вбрання, всі звірі та комахи готувалися до сну, а вона все сиділа та плакала, сумно їй було. Аж раптом, коли сонце сідало, побачило воно бідну комашку й сказало:

– Чому плачеш, крихітко?

Розповіла комашка про свої пригоди і зітхнула. Сонце сказало:

– Від сьогодні ти будеш сонечком. – і доторкнулося промінчиком до її голівоньки.

– Невже в мене є ім'я?

– Ти стала частинкою мене, тому, ти – сонечко, крихітка з округлим тільцем, червоного забарвлення із чорними цяточками. А тепер, ходімо, я проведу тебе додому.

Полетіла крихітка-сонечко додому. З цього дня всі називали її так, бо вона була частинкою красивого, теплого, доброго сонця.

Рожевий віслючок (записала Марія Федюк)

https://youtu.be/Kn_kbWPQTO0

Жив-собі маленький, гарненький ослик. І був він завжди сумний та ніколи не посміхався. А все через те, що однолітки завжди його відштовхували та висміювали, бо був він особливим, не таким як усі. Його особливість полягала в тому, що всі ослики були сірі, а він народився рожевим, і через це його всі ображали. Віслючок був дуже замкнутим в собі, приходячи додому, він не слухався своїх батьків, кричав на них, їм було прикро тому, що він їм нічого не розповідав і вони не розуміли, що з ним відбувається.

Одного разу повертаючись додому, він зустрів ослика, який теж був засмучений, бо він також терпів знущання з боку однолітків. Рожевий ослик зрозумів, що він не один такий, який має свою особливість.

З того часу вони не сумували і весело проводили час разом. Інші, зрозумівши, що всі є різні, але однаково цінні, захотіли з ними подружитися. Ослики мали добре та чуйне серце, тому забули про всі образи та почали дружити. От і казочці кінець, а хто слухав молодець.

Teaching to diversity: інклюзивні казки для Тамілки/ за ред.: С. М. Сидоріва. Івано-Франківськ, 2021. 84 с.

